

Giới thiệu Tím Em Ngàn Năm

Bối cảnh câu chuyện là một cuộc đảo chính tàn khốc, một vị vua trẻ tuổi, quyền lực bị chính hoàng hậu của mình ám sát, và muốn đưa thân vương, nhân tình của bà ta, lên ngôi.

Trong đêm mưa gió đó, hân vốn không hay biết gì về kế hoạch hiểm độc của đôi gian phu dâm phụ kia, nhưng cô cung nữ hầu cận vì có giác quan thứ sáu, thấy trước sự việc nên âm thầm trợ giúp hân rời đi.

Vị quân vương mang theo nàng hầu, cưỡi ngựa phi ra khỏi hoàng cung, đến bờ vực thẳm không còn đường chạy. Mùi tên của thân vương xé gió lao vùn vụt xuyên qua tim nàng và thùng qua người hân. Hân đau đớn, mắt hân lên tia máu đỏ. Hân ôm thân thể đang run lên và lạnh dần của nàng, nhìn thân vương và những tên phản bội, buông lời thề độc. Hân rút mũi tên ra khỏi ngực nàng, xé tay áo mình thấm máu trinh nữ, hòa cùng máu quân vương, dùng tay vắt trên nền đất những giọt máu quyền lực tinh khiết, với lời nguyện: phạm những ai tham gia vào cuộc đảo chính hôm nay, đời đời con cháu phải đau khổ vì bị tình yêu phản bội, và không sống quá 30 tuổi (tuổi của hân). Hân nhìn nàng, gương mặt nàng tái nhợt, nhưng vẫn gương nhìn hân, lắc lắc đầu ý bảo hân đừng buông lời nguyện độc địa ấy, vì nàng chính là con rơi của vị thân vương kia.

Ánh mắt hân nhìn nàng triu mến, hân nhớ lại giây phút trong cuộc đời, nàng luôn là chốn bình yên mỗi khi hân mệt mỏi. Mùi thơm trên người nàng như thứ áp phiện gây nghiện, hân muốn nàng hầu hân ngủ mỗi đêm, chỉ để ngửi mùi hương an thần ấy. Nhưng hân chưa bao giờ nhuộm bản nàng, hân không nỡ. Hôm nay, cận kề cái chết, khi cả vương quốc quay lưng với hân, chỉ có nàng bên cạnh, đỡ cho hân mũi tên chí mạng. Hân vuốt ve gương mặt dần mất đi sự sống, dùng mũi tên thấm máu nàng, một nhát xuyên tim hân, rút ra nhò vào miệng nàng giọt máu từ tim của quân vương, cúi xuống hôn nàng, nụ hôn sâu lắng và đau đớn. Sau đó ôm nàng, cả hai cùng nhảy xuống vực sâu.

" Từ Liên! Nếu có kiếp sau, ta sẽ không để em thuần khiết nữa".

2000 năm sau, tại khu đô thị phát triển

Hân trầm ngâm nhìn tuyết bay tán loạn ngoài cửa sổ: Từ Liên! Em ở đâu?

Bây giờ, hân trở thành yêu tinh bất tử, ôm trong lòng mối hận với loài người, nhưng vẫn luôn tìm kiếm bóng hình để yêu thương trong loài người vô tình, suốt 2000 năm

Bạn đang đọc truyện *Tím Em Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Nguyệt

Chiến trường biên giới năm 1979. Đoàn binh đang chậm tiến vào khu chiến sự, bỗng "đừng! Đừng! Đừng!". Tiếng nổ mìn ầm ầm vang vọng khắp xóm làng. Chiếc xe cam nhong nổ tan xác, thi thể người văng khắp nơi. Từ trong bụi rậm, nhiều nữ thanh niên xung phong lao ra, xem xét đặt bộ đội bị thương lên võng, tải đi. Trong đoàn tải thương, có cô nữ sinh vừa tròn đôi tám, xinh đẹp thanh khiết, không biết mình đang công một tên yêu tinh.

Hân đang trên đường truy tìm tung tích con cháu của thân vương, vô tình bị trúng mìn. Hân tuy là yêu tinh, nhưng vẫn có máu thịt, nên cũng bị thương, nhưng rất mau lành. Khi hân mở mắt, trước mặt hân là thân ảnh quen thuộc năm xưa. Cô gái có mùi hương gây nghiện. Chiếc võng cứ lắc lư theo nhịp bước chân trên đất gập ghềnh, cô gái té ngã, không hề khóc, không lo mình bị đau, chỉ chăm chăm quay lại nhìn hân xem xét, rồi tiếp tục gồng mình vác giá võng lên vai đi tiếp. Hân nhìn cô, mắt ôn nhu, miệng nhếch mép cười. Nàng vẫn như thế, lo cho hân không màng đến bản thân, hân đã tìm ra nàng, sẽ không để lạc mất nàng nữa.

Về tới doanh trại, sau khi đặt bộ đội bị thương vào lều, Nguyệt mệt mỏi đắm vai đi ra ngoài. Vừa về đến lều của mình, bỗng có tiếng của nữ dân quân kêu cô thất thanh.

- Nguyệt! Nguyệt! Anh thương binh em tải về mất tích rồi, không thấy trong trại.

- Há? Sao có thể? Em và chị Sáu công về, đặt lên giường rồi em mới về đây mà.

- Ủ, Sáu cũng nói như em, mà giờ bên quân y báo giường trống không? Em qua đó xem sao?

- Dạ!

Nguyệt vội vàng quay lại khu trại quân y, vừa vào lều, cô ngó dáo dác tìm kiếm "quái, rõ ràng đặt lên giường mà, sao không thấy?". Bác sĩ Chính đi lại chỗ Nguyệt:

- Nguyệt! Linh thương binh em tải bị thương nặng lắm không? Có thể anh ta tỉnh lại, đã đi ra ngoài không chừng.

- Không thể đâu ạ. Anh ấy bị nặng lắm, máu me be bét khắp người. Em và chị Sáu khinh anh ta lên võng mà người anh ấy mềm nhũn. Em còn sợ cứu không được. Sao kì vậy, trên giường cũng không có vết máu.

Nguyệt nhớ gì đó, vội chạy lại khu võng tải thương binh, lật tìm chiếc võng của mình, cô tìm thấy, vội chạy lại đưa Chính xem:

- Anh Chính xem, võng của em có vết máu rõ ràng, rất nhiều đó.

Chính nhìn chiếc võng cau mặt, máu như nhuộm cả chiếc võng thế kia chứng tỏ người này bị thương rất nặng. Vậy anh ta đã ở đâu??? Hai người nhìn nhau đều không thể hiểu nổi.

- Thôi được rồi, để anh hỏi mấy trại khác xem, có thể anh ta chảy máu nhiều nhưng vẫn đủ sức đi, và đã đi về trại của anh ta rồi. Em đừng lo lắng quá nhé!

- Mất máu nhiều có thật không sao không anh?

- Nếu có sao thì anh ta đã không thể mất tích rồi.

- Cũng phải.

- Em về nghỉ ngơi đi. Tìm được người, anh báo cho em.

- Dạ, em đi đây, tìm được anh báo em sớm nhé.

- Ủ.

Nguyệt rảo bước về lều của mình, trong lòng là dấu hỏi to tướng. Nhưng thôi cũng bỏ qua, Nguyệt lấy bóng gòn và thuốc đỏ, lại ngồi trên giường tre, kéo ống quần lên xem vết thương ngay đầu gối. Đang xuyết xoa, tay phải Nguyệt sờ xuống giường để lấy bóng gòn. Chợt có bàn tay lạnh ngắt nắm lấy tay cô, khiến Nguyệt hoảng hồn, theo phản xạ giựt tay lại, xoay qua nhìn. Thân ảnh người con trai còn khá trẻ, hần mặc áo len tay dài cổ lọ màu đen, quần tây đen, khoác áo măng tô cũng đen, nhìn u ám như tử thần. Gương mặt khá điển trai, đôi con ngươi màu vàng, lóe sáng trong đêm như mắt mèo, và đặc biệt, tay hần lạnh ngắt, lạnh như nước đá. Nguyệt sợ hãi, cứ lắp bắp không nói nên lời. Hần nhìn Nguyệt, nhếch mép cười. Hần ngồi xuống đối diện cô, nhìn vào vết thương, đột nhiên khom sát người, ngậm vào vết thương nơi đầu gối của Nguyệt. Từ miệng hần, dòng chất lỏng màu đỏ chảy ra, thấm vào miệng vết thương. Nguyệt cảm thấy mát, nhẹ nhàng, không còn đau rát. Cô bị đơ người, chỉ biết mắt chữ A, miệng chữ O nhìn hần. Vết thương trên chân cô lành nhanh chóng. Hần nhìn đầu gối lành lặn kia, nhếch mép cười hài lòng, rồi đứng lên, xoa xoa đầu cô, xoay người đi. Đi được vài bước, hần nghĩ gì đó liền quay lại, hần nhìn đôi môi anh đào đang hé mở kia, vẫn đơ như cây cơ. Hần khom người, đặt môi mình lên môi nguyệt, tham lam hít hà mùi hương gây nghiện. Hần say đắm, mon trón trên môi cô, bất giác, Nguyệt lại nhắm mắt, để đắm chìm trong nụ hôn ấy. Ở hần có cái gì quen thuộc, làm cô không thể chống cự, cứ thế, cô để yên cho hần khuấy đảo, hút hương vị ngọt ngào của mình. Hần thấy Nguyệt không phản kháng, tay hần không an phận lần đến nút của áo bà ba Nguyệt đang mặc. Một nút rồi hai nút, khe ngực lấp ló theo hơi thở của Nguyệt, mắt của hần càng sáng quắc trong đêm, đèn dầu trong phòng chợt bị cơn gió thổi tắt.

Bên ngoài, chị Sáu đang đi tới chòi của Nguyệt, hỏi về anh thương binh. Từ xa xa, nhờ ánh trăng, chị thấy bóng dáng người đàn ông trong chòi, sợ có đột kích, chị vội đánh tiếng lớn.

- Nguyệt ơi Nguyệt! Ngủ hà em?

Tiếng chị Sáu làm Nguyệt sực tỉnh, mở mắt ra thì đã không còn ai. Áo cô đang mặc bị bung hai nút. Cô vội túm cổ áo gài lại. Trong không khí chỉ còn mùi xạ hương nhàn nhạt. Nguyệt vội ngồi dậy, thấp lại đèn, chị Sáu cũng vô tới nơi.

- Nguyệt! Em có sao không em?

- Em mệt quá, ngủ quên thôi chị. Chị tìm em có gì không ạ?

Chị Sáu tính nói về bóng người nhìn thấy khi nãy, nhưng lúc chị vô rõ ràng không có ai trong chòi, mà chòi trống không, hần núp ở đâu được. Sợ mình nhìn gà hóa cuốc, vội lại Nguyệt cũng an toàn nên thôi. Nơi rừng thiêng nước độc này, sợ nhất do hớp vía nên thấy bậy bạ. Nói ra Nguyệt lại sợ. Chị bỏ qua, vô ngay chuyện chính:

- Nãy chị với em tải thương, em có nhớ mặt anh thương binh đó không? Bác sĩ Chinh qua trại kể bên hỏi thăm, cũng không ai biết về anh ta. Sao lại bốc hơi được nhỉ?

- Em cũng đang đau đầu nè chị. Công trình hai chị em mình công về, tự nhiên mất tiêu. Em lo ảnh tinh lại, sức còn yếu đi lung tung, rồi có mệnh hệ gì, sao em yên được.

- Thôi em đừng lo, người có số, chị em mình cũng tận lực rồi. À, nãy chị thấy em té, có sao không? Chị sức thuốc cho.

Nguyệt gật đầu, lại ngồi trên giường tre, kéo ống quần lên xem, cô ngạc nhiên vì đầu gối nhẵn nhụi, không có vết thương gì cả. Chị Sáu cũng ngạc nhiên.

- Em nhớ lộn bên hà, kéo bên kia lên xem

Nguyệt kéo ống quần bên kia, y chang bên này, đầu gối trơn bóng, trắng sạch, chẳng có dấu hiệu của gì bị thương. Hai người nhìn nhau thắc mắc.

Bên ngoài, một yêu tinh đang quan sát bên trong, môi hần nhếch lên độ cong nhẹ, đôi con ngươi màu vàng chuyển sang đen, hần tự nói cho hần nghe " em lo cho tôi vậy à, yên tâm, tôi sẽ lại tìm em", và dần dần biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Em Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Bùa yêu

Tại vùng cao nguyên hẻo lánh, có một ngôi biệt thự bằng gỗ thông mọc lên giữa rừng. Ngôi nhà đồ sộ nhưng chỉ có vài người sống trong đó.

- Vương! Đã sắp tới ngày đó. Ngài có gì sai bảo không?

- Ta nhớ rồi, người đã tìm ra tung tích thân vương chưa?

- Tôi điều tra ra được con cháu hần hiện đang ở Việt Nam.

- Được lắm, chờ qua thời gian này, ta đã có thể giải được lời nguyện rồi.

- Vương! Chúc mừng ngài.

- Ủ! Người và ta đều sắp được giải thoát rồi. Giờ người đi nghỉ đi.

- Vâng! Ngài cũng nghỉ đi.

Còn lại một mình trong căn phòng xa hoa, thơm mùi gỗ thông, Vương nhìn ra ngoài bóng đêm, trời đang trút những hạt mưa nặng dần. Nhớ ngày đó, chàng và nàng cùng phóng ngựa trốn khỏi hoàng cung, trời cũng mưa, mưa rất lớn. Chàng dùng máu trinh nữ thuần khiết, hòa cùng máu quân vương tạo nên lời nguyện, không ngờ, lời nguyện ấy biến chàng thành bất tử. Chàng có thể là gió, nước và lửa, tạo ra được đá quý để mua chuộc lòng người. Thời gian qua đi, nhưng hậu duệ thân vương vẫn bật tắt. Chẳng lẽ 2000 năm trôi qua, hần vẫn chưa đầu thai. Ta còn phải chịu đựng đến bao giờ.

Vào ngày chàng bị giết và buông lời nguyện, chính là ngày chàng yếu nhất. Tim đau nhói vì mãi tên năm xưa. Cảm xúc bị phản bội, bị giết và thấy người mình yêu chết vì mình lại ủa về, nó khiến chàng đau đớn và điên loạn. Nên ngày đó đến, chàng chỉ tự nhốt mình trong căn phòng trống, chịu đựng nỗi đau cả thể xác lẫn tâm hồn. Chỉ khi nào giết hết con cháu của hoàng hậu và thân vương xưa, lời nguyện không còn ai linh ứng, chàng mới được siêu thoát. Nhưng theo thời gian, nỗi hận cũng nguội ngoai, bây giờ, chàng chỉ muốn tìm được nàng sống bên nàng mãi mãi.

Tại chiến trường biên giới, được sự giúp đỡ của quân đội nước A, đầu tháng 1/1979, chế độ Diệt chủng sụp đổ, nước B hoàn toàn được giải phóng. Nguyệt và sư đoàn của mình đã được lệnh về lại quê nhà. Trong đêm cuối cùng ở trên nước bạn, cả doanh trại được người dân tổ chức tiệc lửa trại, nhằm cảm ơn các anh đã cứu giúp dân chúng thoát nạn diệt chủng.

Trong những người dân kia, có anh chàng ở nước B tên Heng rất mê Nguyệt, anh ta ngỡ lời nhưng Nguyệt đã từ chối khéo. Thế là anh vào sâu trong bản làng, xin bùa yêu ám vào Nguyệt. Heng nhân cơ hội làng mình thiếu đãi tiệc chia tay bộ đội Việt Nam, hẳn ta mời Nguyệt ly nước có tằm bùa yêu. Nguyệt không may may nghỉ ngơi, uống cạn ly bùa ấy. Heng nhìn Nguyệt rơi vào bẫy, cười một cách hài lòng. Đêm đó, Nguyệt choáng váng, nên xin về chòi nghỉ ngơi trước. Mọi người vẫn ở lại ca hát bên ánh lửa bập bùng, họ vui mừng vì sắp được về với đất mẹ, nên ai cũng chơi và uống hết mình.

Heng mò vào chòi của Nguyệt, dưới ánh trăng, cơ thể đầy thanh xuân của Nguyệt lộ ra tươi mát, khiến hẳn thêm khát, yết hầu gật lên xuống khô khốc. Hẳn không mồi đèn, sợ mọi người chú ý, hẳn lặng lẽ đến bên giường, ngắm nhìn Nguyệt đang say ngủ. Tay hẳn vén mấy sợi tóc lòa xòa trên gương mặt trắng mịn, thanh thuần, khắc họa đường nét khuôn mặt làm hẳn si mê. Lần xuống cổ, tới hàng nút be bé của chiếc áo bà ba, tay Heng run run cời từng chiếc nút áo, mỗi một nút bung ra, hẳn lại nuốt nước bọt thêm khát. Cởi xong hàng nút, Heng lần tới chiếc quần đen, vuốt ve cặp chân thon dài, rồi nhẹ nhàng cởi hẳn ra vứt xuống đất. Trên người Nguyệt bây giờ chỉ còn bộ đồ bé con con, mắt Heng đã sẫm màu đục vọng. Hẳn vội vàng cời đồ của hẳn, khom người hôn ngấu nghiến lên môi Nguyệt. Tay hẳn xoa nắn nơi non mềm, hôn môi, xuống cổ, vùi mặt vào nơi mềm mại. Ham muốn cứ tăng theo mỗi sự va chạm. Bứt bối, hẳn giật phăng chiếc áo con của cô, lộ ra đôi gò bồng vun đầy. Heng mở to mắt thương thức, và cúi xuống ngậm lấy, hít hà mùi hương trinh nữ, hẳn say nàng, nghiền mùi hương của nàng. Trong cơn mơ, Nguyệt thấy mình đang chơi vui giữa dòng sông. Nước mát lạnh bao bọc cô, mang theo sự tiếp xúc lạ lẫm mà khi tắm sông, cô chưa bao giờ cảm được. Cô cô bơi vào bờ, nhưng cô cứ đuối sức, để nước ôm ấp mình. Cảm giác sao mà chân thật xấu xa, Nguyệt tự trách bản thân sao lại "mộng xuân" bấy bạ. Nhưng trong người cô lại xuất hiện cảm giác khao khát, muốn được ôm, muốn được lấp đầy.

Heng đang vùi mặt hít hà, bỗng gáy hẳn bị đau, và hẳn ngã nằm sõng xoài trên người Nguyệt. Trong cơn mơ hồ, Nguyệt thấy bóng dáng người đàn ông, đang nhắc Heng ra khỏi người cô. Cô thầm cảm ơn ân nhân tốt bụng, nhưng người cô bắt đầu nóng, ham muốn một nhiều hơn. Người đàn ông khiêng Heng đi ra ngoài, anh ta quay lại kéo mền đắp cho Nguyệt, tính xoay người đi thì bị Nguyệt nắm tay giữ lại.

- Anh đừng đi, em khó chịu quá.

Nguyệt liếm môi mình trong thật gọi tình, cô ngồi bật dậy, ôm ngang hông người đàn ông. Tầm mền rút xuống, sự tiếp xúc từ nơi vun cao, chạm vào phần lưng của người đàn ông, dù cách lớp áo sơ mi, nhưng cũng đủ gọi lên ham muốn nguyên thủy nhất. Huống hồ, cơ thể Nguyệt thật sự rất thơm. Anh ta ngồi xuống giường, xoay người lại, vịn bà vai cô, âm thầm nhìn Nguyệt. Dưới ánh trăng, cơ thể tươi trẻ của người con gái lộ ra, anh cũng như Heng, khó lòng kiềm chế. Ánh mắt Nguyệt hoang dại, vẫn biết việc này là sai, nhưng cô cứ bị thôi thúc làm điều không tưởng. Nguyệt chồm tới ôm người đàn ông đặt nụ hôn vụng dại lên đôi môi xa lạ. Anh ta phì cười, nhưng rồi cũng xuôi theo cô, hôn đáp lại. Tay anh đỡ gáy, đặt Nguyệt nằm lại giường. Anh từ tốn cời hết đồ của mình, rồi nằm xuống hôn cô. Nụ hôn nhẹ nhàng như hoa bướm của anh làm Nguyệt mê mẩn, cô càng ham muốn mãnh liệt hơn. Trên môi của anh nhếch lên độ cong nhẹ, anh nhìn cô ôn nhu, rồi từ từ đi vào trong cô. Vấp phải chút vướng víu, anh hơi dừng lại nhìn Nguyệt, còn cô cũng mở to mắt nhìn anh. Ánh sáng của vầng trăng chỉ soi rõ thân thể Nguyệt, nên dù đã mở mắt, cô vẫn không thể thấy rõ gương mặt anh, chỉ có thể phác họa anh còn trẻ, và khá quen. Cung đã lên không bắn khiến nam khó chịu. Đang đôi mà thức ăn đưa tới miệng bỗng ngưng lại khiến nữ khó chịu hơn. Trong cùng một lúc, một người quyết "phá rào", còn một người lại đẩy "miệng tới thức ăn". Nó làm Nguyệt đau như có thể bị xé rách. Nước mắt cô chảy giọt lệ đau lòng, thương cho sự trong trắng bị cô làm bẩn. Cô không hận người đàn ông kia, cô hận bản thân mình. Anh nhìn cô khốc, lòng anh cũng đau xót. Anh nhẹ nhàng ra vào, hôn lên giọt nước mắt kia, nhưng cô lại quay mặt né tránh. Anh biết có lẽ cô hận anh, anh lợi dụng cô trúng thuốc chiếm đoạt cô. Nhưng anh yêu cô, qua hôm nay, anh sẽ cưới cô làm vợ, chắc chắn thế. Sự khít chặt theo sự căng thẳng của cô càng sát sao, nó ôm chặt đưa anh thăng hoa, anh phải dồn dập hơn để phóng thích tinh hoa trong cô, cuộc yêu chấm dứt. Anh đứng lên, lấy khăn lau cho mình, rồi lau hạ thân cho cô. Trên chiếu, bông hoa đỏ chói nở rộ, nó làm anh hài lòng mỉm cười. Anh mặc đồ lại cho Nguyệt, hôn lên trán cô, rồi rời đi. Ra cửa, Heng vẫn ngủ ngon lành. Anh sợ hẳn tỉnh, tiếp tục vô "ăn" Nguyệt, anh rút trong túi khăn mùi xoa, đắp vào đó thứ chất lỏng màu vàng, rồi đi tới vị vô mệnh Heng, hẳn ta giẫy giẫy rồi xụi lơ. Anh ta kéo Heng dựa vào thân cây trong rừng, quay ra đóng cửa căn chòi cẩn thận, mới rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Em Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Trốn

Trời sáng hẳn, chị Sáu đi tới chòi gọi Nguyệt.

- Nguyệt ơi! Dậy chưa em? Sư đoàn sửa soạn xong hết rồi.

Chị mở cửa căn chòi, thấy Nguyệt vẫn đang ngủ rất say, chị thấy lạ vì bình thường Nguyệt dậy rất sớm. Chị lại lay lay Nguyệt, thấy người cô âm ỉ, trán rịn mồ hôi. Chị lay Nguyệt mạnh hơn, kêu lớn tiếng hơn:

- Nguyệt! Nguyệt! Dậy đi em, 7 giờ phải ra sân bay đó, Nguyệt! Em có muốn về nhà không? Ráng thức đi em.

Nguyệt nghe chị Sáu gọi, cố gắng mở mắt. Đầu cô đau kinh khủng, cả người nhức mỏi muốn xụi lơ. Cô nhấc tay mình, không có sức lại buông thõng xuống. Chị Sáu thấy vậy, vội đỡ Nguyệt ngồi dậy, kê gối sát vách cho cô dựa. Nguyệt nhích người tựa vô gối, vô tình lộ ra vết đỏ vừa khô trên chiếu. Chị Sáu nhìn vào, lơ mơ đoán ra chuyện không hay.

- Nguyệt! Em tới kì à? Sao trông em mệt vậy?

- Dạ chưa, em còn 2 tuần nữa mới tới. Em trúng gió hay sao mà em mệt quá chị. Đầu em đau, người em không có sức.

- Em có nhớ hôm qua, em ăn hay uống gì lạ không? Coi chừng trúng thực đó.

- Hôm qua, em ăn cơm, rồi uống ly nước của Heng đưa thôi. Chắc trúng gió, chứ không phải trúng thực đâu chị. Chị Sáu cạo gió cho em hen.

Chị Sáu đoán được 90% Nguyệt bị bùa, nhìn vệt máu kia, Nguyệt đã bị tên Heng cưỡng đoạt, bùa bị lộ vô người thì khó cứu. Sống bên này ngọt nhạt 3 năm, chị Sáu thân với dân bản địa như ở xứ mình. Chị nghe kể về Bùa Yêu, thiên linh cái và Qui Nhi rất nhiều, nhưng nó chỉ đối phó với quỷ ác, sao hôm nay, lại gieo vào Nguyệt, đưa em hiền lành chân chất này. Chị Sáu nhìn Nguyệt tái nhợt, mệt mỏi, cảm thấy đau lòng.

- Em có thấy đau rất ở hạ thân không Nguyệt? Giờ em vô buồng, xem quần lót có dính máu không? Rồi ra chị nói em nghe cái này.

Nguyệt khó hiểu nhìn chị Sáu, không lẽ chỉ biết mình mộng xuân, rồi "tự xử", nhưng cô vẫn cố gắng đi vô buồng. Cô xem xét và hốt hoảng, vì đây quần trong của Nguyệt loang lổ vết máu. Mặt Nguyệt tái xanh, cô ra ngồi phịch lên giường, không lẽ cô mộng du tự xử, tự phá thân mình. Chị Sáu thấy Nguyệt thất thần nên lo lắng

- Sao rồi em? Có máu không?

Nguyệt không nói, lẳng lặng gặt đầu. Bất giác, giọt nước mắt tuôn rơi. Đón cũi 3 năm, hủy trong một giờ. Làm sao ai muốn lấy cô nữa. Chị Sáu thấy Nguyệt gặt đầu, đau lòng òa khóc, ôm Nguyệt vô về.

- Không sao đâu em, về tới nhà, chị dẫn em đi vá. Điều quan trọng bây giờ là phải đi ngay.

- Chị Sáu, chị biết em bị gì sao?

- Em bị trúng bùa yêu của thằng Heng rồi. Và nó cũng đã cưỡng đoạt em, nên trong quần lót, trên chiếc đùi có máu. Nguyệt, em soạn đồ và đi theo chị ngay bây giờ. Để thằng Heng tới đây sẽ không đi được.

Nguyệt nhìn chị Sáu, cố tiêu hóa những gì chị Sáu nói, cô bị trúng bùa yêu, bị cưỡng bức, không phải do cô tự xử. Xong cô cười, tròng cười hoang dại, tại sao mọi việc ngỡ chỉ là truyện đùa trên báo, lại đang ứng trên người cô.

- Nguyệt! Chị biết em khó chấp nhận, nhưng mình đi ngay thôi em. Đại đội họ ra sân bay hết rồi.

Nguyệt nhìn chị Sáu với ánh nhìn trống rỗng, gât đầu một cách vô hồn. Chị Sáu quơ vôi vài bộ đồ, nhét vô giỏ đệm, nắm tay Nguyệt dắt đi. Họ ra tới đường lớn (con đường xuyên rừng). Hai bên đường là cánh rừng nguyên sinh rậm rạp. Trời bất chợt nổi giông, mây đen kéo tới đen kịt cả bầu trời. Trên chiếc xe jip, Chính đang ngồi chờ Nguyệt. Chị Sáu dắt cô leo lên xe ngồi, trời bắt đầu đổ mưa, nặng hạt dần. Ngồi trong xe, lòng Nguyệt cảm thấy bứt rứt. Có điều gì thôi thúc cô quay về, cô không được rời xa nơi này. Nguyệt tự bấu vào tay mình, xua đi cảm giác bức bối đó. Quay qua nhìn sườn mặt của Chính, Nguyệt ngây ngẩn, nhớ lại giấc mơ đêm qua, nó chân thật đến đau lòng, phải chỉ người đàn ông ấy là Chính thì hay biết mấy. Cô để ý Chính từ lâu, nhưng cứ ngại thân phận thấp kém, không dám mơ tới bác sĩ, nên chỉ lén ngắm anh từ xa. Nguyệt của bây giờ, càng không xứng. Cô chợt ồa khóc, kêu anh dừng xe. Chính thắng xe lại giữa đường, khó hiểu nhìn Nguyệt. Xe vừa ngừng, Nguyệt vội vàng mở cửa xe, leo xuống, chạy băng vô rừng khuất dạng. Chính ngạc nhiên, quay người, chồm lại băng ghế sau lấy cây dù, tính đuổi theo Nguyệt, nhưng chị Sáu ngăn lại.

- Bác Sĩ nên đi ra sân bay ngay, trễ giờ rồi. Chúng tay quay lại đón Nguyệt sau. Chắc cô ấy quen ai ở đây, nên chưa muốn về. Không nên ép Nguyệt.

Chính nghe chị Sáu nói, lòng chùng xuống. Anh có được Nguyệt thì sao, trái tim Nguyệt trao cho người khác rồi. Chính quay lên, buồn bã lái xe đi. Chị Sáu biết, dù có đuổi theo, họ cũng không thể cứu Nguyệt. Cô đã bị trúng bùa yêu, nếu cứ cố rời đi, Nguyệt cũng sẽ bị bức bối, thôi thúc trở lại. Phản thức đấu tranh phân vĩa, sẽ làm cho cô tự hủy hoại bản thân. Chị định về nước, tìm thầy cao tay ấn giải bùa cho Nguyệt. Chị không thể ngờ, từ ngày đó, đời Nguyệt là chuỗi dài ngày dài bị day dọa, cả thể xác lẫn tinh thần.

Nhật kí của Nguyệt:

Ngày....tháng...năm....

Tôi đứng từ xa, nhìn thân ảnh anh nhạt nhòa trong làn mưa trắng xóa. Tim tôi uất nghẹn nỗi đau không thể nói. Tôi rất muốn chạy đến bên anh, nhưng bên trong tôi lại có phần gì níu kéo, không cho tôi đi. Tại sao tôi không thể, tại sao???? Tôi đã mất đời con gái, giờ tôi mất luôn tự do của riêng mình.

Ngày...tháng...năm...

Đã hai tháng trời qua, đồng đội tôi an toàn về đến quê hương. Tôi vẫn ở lại đây, với cái thai đang lớn dần.

Hắn, người đàn ông xa lạ đòi hỏi tôi mỗi ngày. Tôi ghét hắn, thậm chí căm thù, nhưng tôi vẫn không thể rời xa hắn. Tôi không hiểu vì sao. Tôi phải giấu hắn chuyện cái thai, tôi sợ hắn sẽ dùng con tôi luyện Kumathong. Tôi biết, tôi sẽ không thể giấu được mãi, nên tôi quyết tâm tẩy máu của mình, giải thứ Bùa yêu qui quái kia, để con tôi được sinh ra an toàn

Ngày...tháng...năm

Mỗi ngày, tôi cắt tay, nhỏ máu mình lên cây huyết ngải, mong nó sẽ giúp tôi loại đi Bùa yêu. Cây trổ những bông hoa đỏ rực màu máu, tôi ngắt bông hoa ấy nấu nước tắm, đêm nay, nhất định tôi sẽ trốn được nơi này. Bé con cũng đã 6 tháng, tôi không thể nịt bụng được nữa.

Khi trăng lên cao, tôi thay bộ đồ bà ba đen, bộ đồ của dân tộc tôi, nhưng hắn không bao giờ cho tôi mặc. Tôi cài tóc bằng cây trám ngà anh tặng, sửa soạn chút lương khô rồi băng qua rừng, về biên giới.

Sau khi đi khoảng 1 giờ, tôi nghe tiếng người đuổi theo phía sau. Hắn vẫn tìm ra tôi, dù tôi đã tắm Huyết Ngải. Thế là tôi phải chạy, chạy thật nhanh. Đây là cơ hội cuối cùng. Nếu hắn bắt được, hắn sẽ giết con tôi luyện bùa, còn tôi sẽ thành công cụ tình dục của hắn.

Khi trước mặt tôi là con sông ranh giới hai nước. Tôi mừng hùm chạy nhào ra, cố bơi về phía bờ bên kia. Chợt có bàn tay túm tóc tôi giật ngược về phía sau. Hắn găm gù bằng thứ tiếng của nước hắn. Hắn lòi xềnh xệch tôi trở lại bờ. Bên kia bờ là quê hương tôi, chỉ còn chút nữa tôi, vài cái bơi sải là tôi đã được về với đất mẹ, nhưng giờ đây, tôi chỉ còn có thể nhìn quê hương mình xa dần, xa dần trong nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Em Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thoát

Sau khi Chính lái xe đi, mình Nguyệt ở lại với nỗi tuyệt vọng, cô ngồi sụp xuống, ôm mặt khóc rung rức. Từ phía sau, Heng nhẹ nhõm đi đến, hắn ôm chầm Nguyệt, hít hà mùi hương trên người cô, tiếp tục việc dâm tiện hôm qua hắn bỏ dờ. Nguyệt cố vùng vẫy, chống cự. Cô la hét, gào khóc, đáp lại chỉ là tiếng sấm sét xẹt ngang trời, nhưng lại không đánh trúng tên cầm thú đang xâu xé đời Nguyệt. Sau khi thỏa con thú tính, mặt hắn danh lại, mắt đỏ gợn dử, vì Nguyệt không còn trong trắng. Hắn diễn tiết, tát, đấm, đập cô bằng tất cả sự phẫn nộ. Nguyệt nằm dưới gốc cây, trời mưa nặng hạt, sấm chớp liên hồi, người bầm dập, gương mặt ráo hoảnh, vô hồn, và lịm đi. Khi tỉnh lại, cô đang ở trong chòi nhỏ, sâu trong rừng. Và Heng mỗi ngày đều đến "muốn" cô. Nếu cô chống cự, hắn sẽ giết cô, chặt đầu luyện bùa Thiên Linh Cái. Nguyệt không thể chết, cô còn đàn em thơ đang trông chờ. Cô ráng sống, chờ Chị Sáu quay lại cứu mình. Rồi Nguyệt phát hiện mình mang thai, cô lại sợ hắn bắt con mình luyện Kumathong, thế là Nguyệt phải tìm và trồng cây Huyết Ngải, để che mắt hắn và bỏ trốn. Khi thai được 6 tháng, biết không thể che giấu thêm, Nguyệt liều mình vượt rừng trong đêm. Chạy tới ranh giới hai nước, cô lội nhanh qua con kênh nhỏ. Ra gần giữa kênh, Heng đuổi kịp, túm tóc cô lôi ngược vô bờ. Tóc Nguyệt cài trám ngà của Chính tặng, khi bị Heng nắm tóc, cây trám rớt xuống, vướng lại trong tóc ngay vai.

Nguyệt bị kéo ngược trở lại, chân cô đạp đạp sinh lầy, giẫy dụa, nhìn quê hương đang nhạt nhòa, xa dần. Lúc này, cô chỉ còn cách cầu xin thần linh, hay bắt cứ ai trong cõi hư vô, có thể rủ lòng xót thương, cứu cô và con cô qua một kiếp.

Có tiếng xuống máy của bộ đội đi tuần, dọc theo con kênh đang tới gần chỗ Nguyệt. Cô quỳnh quáng, chụp cây trám đang vướng ở tóc, đâm thẳng vào tay Heng. Hắn đau đớn la hét, buông Nguyệt ra. Cô vùng dậy, chạy ra sông. Vừa chạy, vừa la "cứu tôi với, cứu tôi".

Hai anh bộ đội nghe tiếng la, men theo vùng sông nước dạt ra từ bờ phía trước trờ tới. Nguyệt vịn vào mạn thuyền, thở hổn hển, nói giọng đứt quãng vì mệt:

- Xin các anh cứu em, em là thanh niên xung phong, bị tên kia bắt cóc. Xin anh, em là người Việt.

- Em đưa tay, anh đỡ lên xuống. Yên tâm, tui anh sẽ bảo vệ em.

Anh bộ đội ngồi đầu thuyền, nắm tay kéo Nguyệt lên. Một cô gái đang mang thai, phải băng rừng trong đêm, chắc phải gặp chuyện gì khản thiết lắm. Anh bộ đội nhìn ra phía sau Nguyệt, thấy Heng đang tự ôm cánh tay mình, mặt hần đanh lại, hần lao tới, nắm cánh tay còn lại của cô, ghì lại không cho Nguyệt leo lên xuống. Hần nói ngôn ngữ của hần, rằng Nguyệt là vợ hần, muốn bỏ trốn theo trai, các anh không được xen vào. Anh bộ đội hiểu được tiếng hần, cũng đáp lại.

- Cô ấy nói không phải vợ anh, cô ấy là người Việt. Hiện giờ sức khỏe đang rất yếu, sợ ảnh hưởng thai nhi. hãy để chúng tôi đem cô ấy về chăm sóc. Sáng mai, anh mang hôn thú lên đồn biên phòng đón vợ về.

- Tôi là người nước B, các anh không có quyền mang vợ tôi đi.

- Nhưng cô ấy là người Việt, đang rất yếu. Anh khẳng khái nói là vợ anh, thì cứ mang hôn thú lên đồn biên phòng, đón vợ về. Còn nếu không phải, anh bắt cóc người dân của nước chúng tôi, ngày mai, chúng tôi sẽ tìm tới anh.

- Đây là lãnh thổ nước B, bọn mày dám...

Anh bộ đội nhảy xuống xuống, nắm tay Heng giật ra khỏi tay Nguyệt, anh nhìn hần hét lớn:

- Anh còn giữ cô ấy, chúng tôi sẽ báo cáo với quân đội bên anh, anh chống đối người thi hành công vụ, bắt cóc, hành hạ dân quân, tôi có quyền bắn anh, mục đích phòng vệ chính đáng.

Heng gầm gừ, nhưng cũng đành buông Nguyệt ra. Anh bộ đội đỡ Nguyệt lên thuyền, anh đẩy thuyền ra, rồi cũng leo lên. Xuống nỏ máy chạy đi, để lại phía sau ánh mắt đỏ ngầu, giận dữ. Trên thuyền, Nguyệt đuối sức tựa vào anh bộ đội. Cô cảm ơn hai anh đã cứu mình. Tuy cô không hiểu lắm đoạn đối thoại của anh và Heng, nhưng cô hiểu, anh tin cô, nên quyết cứu cô đưa về quê hương. Nếu Heng lên con đĩ, dám đã xảy ra ầu ầu. Nguyệt thì thảo:

- Cảm ơn hai anh đã tin em, em là thanh niên xung phong, thuộc sư đoàn X. Anh vui lòng liên lạc chị Sáu Dân, bác sĩ Chinh sẽ rõ.

- Ủ! Em nói tiếng Việt rõ ràng, đúng giọng miền Tây nam bộ, mặc bộ bà ba là anh biết rồi, anh tin em. Em nghỉ ngơi đi, em được an toàn trên quê hương mình.

Nguyệt gật đầu, yên tâm nhắm mắt ngủ. Xa xa, trong bóng đêm vô tận, có ánh mắt màu vàng sáng dõi theo chiếc xuống đến khi nó khuất dạng. Hần tìm cô rờn rã nhưng cô hoàn toàn bất tâm. Nếu hôm nay, cô không cầu nguyện hần, có lẽ hần vĩnh viễn không biết cô đã bị đẩy dọa như thế. Trên người cô đỏ rực bông hoa Huyết Ngải, nên hần không thấy được cô, chỉ nghe được tiếng cô nói. Đành để loài người cứu cô vậy, hần sẽ tìm dịp khác giải Bùa Yêu, và huyết ngải trên người cô.

Trong cơn mê man, Nguyệt thấy mình bị Heng bắt lại, hần đánh đập hành hạ, và cưỡng bức cô. Cô hoảng loạn, la hét và choáng tỉnh. Trước mắt Nguyệt là gương mặt quen thuộc, thân thương nhìn cô. Bàn tay Nguyệt đang được người ấy nắm chặt, an ủi chờ che. Chinh vui mừng nhìn Nguyệt, vén mấy sợi tóc lòa xòa, bết dính mồ hôi, nở nụ cười ấm áp:

- Đừng sợ! Có anh ở đây rồi.

Nguyệt òa khóc như đứa trẻ, sau bao tháng ngày chịu đựng, có những lúc cô nghĩ chết đi còn nhẹ nhàng hơn, nhưng Nguyệt vẫn phải sống, để có ngày hôm nay. Cô được về quê cha đất tổ, và gặp lại người ấy. Chị Sáu ngồi kê bên giường đang hăng:

- Tui tàn hình sao tui không biết vậy cả?

Nguyệt quay qua, thấy chị Sáu, mừng mừng, tủi tủi. Cô đưa hai tay về phía chị, vừa khóc vừa cười.

- Chị Sáu, cho em ôm chị. Em nhớ mấy chị em quá. Huhuhu.

Chị Sáu cũng khóc, đi lại bên giường, ôm Nguyệt vỗ về.

- Nín đi em, về được là tốt rồi. Khóc nhiều ảnh hưởng tới con.

Nguyệt gật gật, gạt nước mắt nở nụ cười hạnh phúc. Riêng Chinh từ nãy giờ đứng quan sát, anh cũng mừng vì Nguyệt bình an, nhưng nhìn đến phần bụng nhô cao kia, sắc mặt anh lại trầm xuống.

Nguyệt được đưa về quê tỉnh dưỡng, nhưng cô chỉ quanh quẩn trong nhà khóa trái cửa. Bùa yêu chưa giải được, sợ mình sẽ tự trốn đi, nên cô đành nhờ chị Sáu nhốt mình trong nhà, chờ ngày sanh con. Lấy máu bà đẻ tắm, hi vọng trừ được Bùa Yêu. Chị Sáu thương Nguyệt côi cút, nên chăm sóc Nguyệt như em gái. Chinh chuyển công tác về quê Nguyệt, mỗi ngày đều tới thăm, tâm sự với cô. Anh thương Nguyệt, muốn chăm lo cho Nguyệt và đứa bé. Anh không chắc đứa bé là con của ai. Nhưng anh yêu Nguyệt thật lòng, chỉ cần là con của Nguyệt, anh đều chấp nhận, con của anh càng tốt.

Nguyệt cũng yêu anh, nhưng cô vẫn mặc cảm. Được chị Sáu và hàng xóm khuyên nhủ, vì thấy lòng chân thành của Chinh, Nguyệt cũng siêu lòng chấp nhận. Hai người dự định khi sinh bé ra, họ sẽ làm mấy mâm đãi bà con láng giềng, coi như chính thức nên vợ chồng.

Ngày Nguyệt sanh, trời nổi cơn giông dữ dội, sấm sét liên hồi, giống như cái ngày Nguyệt bị Heng bắt. Bụng cô đau từng cơn dòn dập, nhưng vẫn không sanh được. Thời ấy, ở dưới quê đầu có được trang thiết bị hiện đại, thế nên trong đêm mưa, Chinh đành chở Nguyệt lên bệnh viện tỉnh.

Trong căn nhà gỗ trên núi, Vương cảm thấy rất nóng ruột, nhưng vẫn không thể tìm ra Nguyệt. Cô bị thể lực hắc ám che dấu, cô lại không cầu nguyện anh như lần trước. Vương bứt rứt, đi qua lại trong phòng, cơn thịnh nộ của anh làm trời mưa to, sấm sét nhiều hơn.

Trên chuyến xe định mệnh, Nguyệt là dẫn đi, vì đau và đuối sức. Cô dựa vào người Chinh, nắm tay anh van nài:

- Chinh, giúp em cứu con. Em...em không được nữa rồi.

- Nguyệt! Em nghỉ đi. Sắp tới bệnh viện rồi.

- Anh! Mò đi anh, em...em muốn được thấy mặt con. Anh làm bác sĩ, anh hiểu rõ tình trạng của em mà. Coi như là cho em đặc ân, được nhìn mặt con lần cuối nha anh.

- Nguyệt! Em đừng nói nữa....huhuhu.

- Anh! Đừng như vậy, anh như vậy sao em an lòng được. Nhanh...đưa con ra, em...em mệt lắm rồi.

Chinh nhìn Nguyệt, mặt cô tái nhợt, ánh mắt dài dại, kiên định. Dù đau lòng, nhưng anh đành mở đã chiến trên xe, vì Nguyệt thật sự đuối lắm rồi. Không thể mở bằng đường bụng, Nguyệt sẽ mất máu và "đi" nhanh hơn. Chinh rạch một đường dài ở hạ thân, bấm ối, mở rộng cổ tử cung, thò tay kéo em bé ra ngoài. Tất cả đều làm sống, vì trên xe không có thuốc mê lẫn thuốc tê. Nguyệt mặt lị, đau đến tê dại, cô phải tự cắn tay mình, ngăn không cắn vô lưỡi. Em bé được đưa ra ngoài, cất tiếng khóc to khỏe, cũng là lúc cô sức tàn, lực kiệt. Chinh bồng con đặt lên người Nguyệt, bị thương nhìn cô. Nguyệt nhìn anh, thở nặng nhọc, ánh nhìn tha thiết, biết ơn. Cô vuốt ve, xoa nhẹ lên lưng con, từ khóe mắt rịn ra giọt lệ hạnh phúc, lẫn chua xót. Cô mỉm cười và dần buông lơi cánh tay. Chinh ôm cả hai mẹ con vào lòng, khóc lên từng tiếng nức nẹn. Bác sĩ thì sao, anh vẫn không thể cứu được người con gái anh thương. Ngoài trời, mưa vẫn trắng xóa con đường, từng tiếng sấm vang rền, xẹt ngang sáng rực, như khóc than, tiễn đưa một linh hồn thiện lương về với đất mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Em Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 5: Lâm

18 năm sau, Hằng lớn khôn trong sự bảo bọc của Chinh. Anh không lấy vợ, làm thân gà trống nuôi con. Mỗi năm, đến ngày giỗ của Nguyệt, Chinh lại tự nhốt mình trong phòng, uống đến say mềm, mong gặp lại Nguyệt trong những giấc mơ hoang đường. Hằng thương ba rất nhiều, cô muốn ba lấy vợ cho có người bầu bạn. Cô đâu biết, chính gương mặt ngày càng giống Nguyệt của cô, làm Chinh không thể người thương nhớ, mà bước thêm bước nữa. Dù ba yêu thương, nhưng Hằng vẫn không hiểu sao tới sinh nhật mình, ba không bao giờ mừng sinh nhật với cô. Lúc nhỏ, ba đưa tiền cho bác Sáu dẫn cô và mấy bạn trong xóm đi ăn gà rán. Lớn chút, ba đưa tiền cho cô tự tổ chức đi ăn với bạn bè. Cả ngày hôm đó, ba nhốt mình trong phòng, uống đến say mềm. Nhiều lần, Hằng muốn vô phòng khuyên ba, nhưng nhớ lời ba dặn trước ngày đó "đừng làm phiền ba", nên cô rất sợ. Xót ba lắm, cũng chỉ dám ở bên ngoài nghe ngóng, rồi tâm sự với bác Sáu. Bác Sáu thở dài lắc đầu, khuyên cô kệ ba. "Mười mấy năm mà bác sĩ không quên được, trách số phận trời người thôi, biết làm sao được. Nếu đó là nguồn an ủi nó bám víu, con cứ để ông sống thực với mình một ngày, một ngày trong 365 ngày đằng đằng, con à."

Hằng không hiểu, nhìn bác Sáu, bác nhìn Hằng buồn bã, nhìn con bây giờ, bác sĩ không buồn sao được. Bác Sáu xoa xoa đầu Hằng, "khi nào con lớn, ba con tự khắc nói cho biết, bác không thể vượt quyền được, bác sĩ đã bỏ công nuôi con bao năm qua, ông ấy sẽ kể con nghe khi ông thấy thích hợp". Hằng chỉ đành biết gặt đầu.

Hôm nay là sinh nhật lần thứ 18 của cô. Như mọi năm, trước đó một ngày, Chinh cho cô một số tiền đủ để đãi bạn bè, và mua món quà cô thích. Năm nay, Hằng dẫn bạn bè đi ăn sớm, tranh thủ về nhà sớm. Cô muốn nói chuyện với ba như người trưởng thành. Cô không muốn nhìn thấy ba đau khổ nữa.

Chín giờ tối, Hằng đã về nhà. Bước vô nhà, lần đầu cô cảm thấy, căn nhà trống vắng đến đáng sợ. Nhiều năm trước, Hằng đi ăn, đi chơi cùng bạn đến khuya, về nhà là ngủ, nên không cảm thấy nhà mình cô quạnh đến vậy. Nghĩ rồi càng thấy thương ba, cô bỏ giày xách lên ghế, rón rén lại phòng của ba nghe ngóng. Bên trong phòng yên ắng, Hằng nhẹ nhẹ mở cửa. Trong phòng tối om, chỉ có ánh trăng sáng rọi vào phòng qua cửa sổ chưa đóng. Ông Chinh nằm sõng xoài trên nền gạch, trên tay vẫn đang cầm chai rượu. Hằng đẩy hân cửa vào, cô không mở đèn, sợ chói mắt làm ba thức giấc. Cô đi đến, lấy chai rượu đem cất, đỡ ông lên giường nằm. Thân hình ông to cao, nên Hằng đỡ ông loạng choạng, làm Chinh té ngã nằm đè lên Hạnh trên giường. Cú va chạm làm Chinh tỉnh giấc. Dưới ánh trăng bàng bạc, gương mặt Nguyệt hiện ra, như ngày đầu tiên anh có được cô. Chinh đưa tay sờ lên gương mặt quen thuộc, "Nguyệt của anh, Nguyệt đã về, cuối cùng em cũng chịu về với anh. Anh nhớ, nhớ em lắm Nguyệt à." Từ khóe mắt Chinh, những giọt lệ mừng tủi thay nhau tuôn rơi. Hằng sững người, rất muốn thanh minh, nhưng thấy giọt nước mắt của ông, cô lại không nỡ. Cứ nghĩ ba khóc mệt rồi sẽ ngủ, nhưng tham lam là bản tính của con người, nhất là đàn ông, tính chiếm hữu rất cao. Chinh càng ngắm càng yêu, càng say càng đắm, men say tình hòa cùng men rượu, đã xua đi lý trí của ông. Bao nhiêu năm ăn "chay" trường, nay cả thần thể tuổi trẻ đang nằm dưới thân ông, khiến lửa dục vọng trong ông bùng phát dữ dội. Không còn suy tính gì nữa, bỏ hết, ông chỉ muốn sống theo bản năng đang thôi thúc trong mình. Chinh áp người xuống, hôn lên đôi môi mềm mại, xinh xắn. Bàn tay lạnh mướt, trượt dài từ tay, xuống eo, và dừng lại nói từ mắt của cô gái. Hằng bất ngờ, hoảng loạn và vùng vẫy. Cô muốn la lên "con là Hằng, con gái của ba". Nhưng mọi lời cô nói ra, chỉ có thể ư ừ trong cuống họng, vì môi cô đã bị môi Chinh bịt kín. Anh vô vấp cạy miệng của Hằng, khuấy đảo, hút lấy mật ngọt, như đêm trăng ấy. Bàn tay tham lam lần lượt xé bỏ lớp quần áo vướng víu, cơ thể xuân sắc lộ ra, tươi mới dưới ánh trăng, làm ánh mắt Chinh tối hân màu dục vọng. Một tay anh bịt miệng Hằng, một tay ngoay du khắp cơ thể xinh đẹp kia. Anh không may mảy mề ý đi đến những giọt nước mắt uất ức đang rơi trên gương mặt xinh đẹp của con gái. Hạ thân Chinh bành trướng, anh vội cời thất lưng, trời tay cô gái, không cho Hằng vùng vẫy. Anh tiếp tục dùng miệng mình, chà sát lên đôi môi của Hằng đến sưng đỏ. Hai tay của Chinh vội vàng cời quần tây đang mặc, móc ra "người anh em" đang cương cứng, nhanh chóng xuyên thẳng vào người của Hằng. Cô đau đớn, trợn mắt nhìn người cha thân thương, người mà cô luôn kính trọng đã biến cô thành đàn bà. Luân thường đạo lý ở đâu? Sao không thức tỉnh ba kịp lúc? Để cô và ông phải trở thành kẻ tội đồ của loạn luân. Không còn la hét, chống cự, chỉ còn lại sự uất hận không thoát nên lời, bàn tay nắm chặt tấmgrap giường, nước mắt cô rơi theo từng giọt máu đỏ rịn ra từ hạ thể. Người đàn ông phóng thích tinh túy vào cơ thể Hằng, nó có thể là kết tinh của tình yêu, cũng có thể là tích tụ của thù hận, tùy vào đối phương có yêu hay không. Với Hằng, tuy rất yêu người đàn ông này, nhưng nó lại là bằng chứng cho sự nhục nhơ không bao giờ rửa sạch.

Sau con hoan lạc, Chinh nằm vật ra giường, nhắm mắt ngủ. Hằng ngồi dậy, nhìn người cha mình nhất mực yêu thương bằng gương mặt vô thần, rồi lặng lẽ đi ra ngoài, về phòng của mình. Cô dùng miệng, tháo thắt lưng đang trôi tay mình, vô phòng tắm sạch sẽ. Hằng ngồi bên bàn học, nhìn mông lung ra cửa sổ, cô kéo ngăn bàn, lấy ra cuốn nhật kí xưa cũ, giấy đã ngả vàng. Hằng viết tiếp vào sau dòng nhật kí của Nguyệt.

"Tôi sẽ nhớ như in đêm mưa hôm nay, ngày ba tôi biến tôi thành đàn bà, vì nhầm tôi là mẹ. Nước mắt tôi rơi theo từng cái hích người của ông. Nỗi đau nào cũng sẽ phai pha, nhưng sự bao dung nào đủ lớn để xóa đi kí ức kinh khủng này, để tôi không hận ba của mình."

Hằng gấp lại nhật kí, gục đầu khóc rầm rức. Sau lưng cô, một vong hồn cũng đang khóc. Nguyệt ôm con gái vào lòng, cô cũng đau lòng không kém Hằng, cái đau nào bằng sự bất lực nhìn con gái mình bị lạm dụng, mà người ấy chính là người cô yêu thương. Hai tình yêu lớn của Nguyệt, vì đâu lại thành hai cực trái dấu, trượt dài trong hố sâu tội lỗi của loạn luân. Hằng gom quần áo bỏ vào giỏ xách, mang theo nhật kí của mẹ. Cô phải đi, cô không thể ở đây, đối diện với người ấy thêm một phút giây nào nữa. Hằng đập óng heo, gom hết số tiền mình để dành, xách giỏ ra khỏi nhà ngay trong đêm.

Hằng bắt xe lên Đà Lạt, cô không về quê. Cô chỉ muốn đến một nơi xa, nơi không ai quen biết, tìm chút thanh thản. Trên xe, Hằng ngồi kế bà lão, trông bà hiền từ và phúc hậu. Khi lơ xe đến lấy tiền xe, bà sờ đến túi mới biết mình đã bị móc sạch tiền. Anh lơ xe khó chịu, đuổi bà xuống xe, Hằng thương tình, nên trả luôn phần của bà. Bà nhìn Hằng cảm ơn. Hằng chỉ mỉm cười, rồi tựa đầu vào cửa sổ nhắm mắt ngủ, cô quá mệt mỏi, không muốn nói chuyện với ai nữa. Xe tới Đà Lạt khoảng 5 giờ, trời đang hùng đông, nhưng chưa sáng hẳn. Lúc xuống xe, Hằng xuống trước, cô lịch sự đứng chờ, rồi đỡ bà lão xuống. Bà gật gù nhìn Hằng, nở nụ cười đón hậu. Chợt bà lên tiếng

- Hình như cháu không phải người vùng này, có chỗ ở chưa? Không ngại có thể về ở chung với ta.

- Dạ thôi bà ạ, sợ phiền gia đình bà.

- Ta sống một mình, buồn lắm. Có người bầu bạn càng vui.

Hằng nhìn bà lão, gương mặt bà nhân từ, nói năng từ tốn, có lẽ không phải người xấu. Bà sống một mình, thôi về sống chung với bà một thời gian cũng được, có gì phụ bà tiền nhà. Người già sống một mình cũng không nên. Nghĩ rồi, Hằng cũng gật đầu. Hằng kêu taxi, đưa hai người về nhà của bà lão.

Nhà bà lão ở nơi xa thành phố. Bên ngoài hàng rào rất cao, có nhiều cây thông bao quanh, che khuất hẳn bên trong. Bà mở cánh cổng phủ kín bởi dây leo, dắt Hằng vô trong. Hằng phải trầm trồ, một ngôi nhà bằng gỗ, sơn trắng nhỏ xinh, bên cạnh suối nước trong veo. Trên nền đất là thảm cỏ mọc xanh mướt, vài khóm hoa đủ màu sắc mọc xung quanh, y hệt căn nhà trong truyện cổ tích.

- Sao! Cháu thích không? Nhà đơn sơ, hi vọng cháu không chê.
- Dạ, cháu thích, thích lắm, cháu giống như lạc vô xứ sở thần tiên vậy.
- Thích là được rồi. Cứ an tâm, ở đây không có trộm cướp, cũng không ai làm phiền, rất yên tĩnh. Cháu chán thì kêu xe ra trung tâm chơi.
- Dạ, cháu đang cần yên tĩnh, cháu ở đây lâu được không ạ?
- Ở bao lâu cũng được. Càng lâu càng tốt. Ta đỡ buồn. Vô nhà đi cháu, ta đi nấu com cho.
- Bà nghỉ ngơi đi, bà chỉ chỗ cháu nấu com cũng được. Hihi
- Ủ.

Bà gặt gặt, dẫn Hằng vô nhà, chỉ nhà bếp, rồi chỉ phòng cho cô. Căn phòng khá sạch sẽ ngăn nắp, không hề bị bụi, nên Hằng chỉ việc sắp đồ của mình ra thôi. Sắp xếp xong, cô xuống nhà bếp để nấu com, thì thấy com canh đã nấu xong, còn đang bốc khói. Hằng cảm thấy kì lạ, cô sắp xếp đồ đạc chừng 10 phút, mà bà lão đã nấu xong com canh, quá nhanh, quá nguy hiểm. Thấy Hằng đang thờ người suy nghĩ, bà cất tiếng gọi:

- Dọn com lên ăn đi cháu, sao đứng đó.
- Dạ.

Hằng sực tỉnh, dọn com lên bàn, mời bà lão cùng ăn. Cứ tưởng là một môi và đau khổ, cô sẽ ăn không vô, không ngờ ngon quá, Hằng ăn tận 2 chén, húp thêm một chén canh là ba. Ăn no lại buồn ngủ. Hằng dọn dẹp, rửa chén xong thì xin phép bà đi ngủ.

- Ủ ngủ đi. Ngồi xe cả đêm cũng mệt rồi. Ngủ dậy sẽ thấy nhẹ lòng hơn.

Hằng chào bà, vô phòng ngủ. Hôm đó, cô ngủ rất ngon. Trong mơ, cô còn được gặp mẹ. Hai mẹ con thủ thi đủ chuyện, Hằng cười tí mắt như đứa trẻ. Còn Nguyệt, cô được ôm con sau 18 năm xa cách, dù cuộc tao ngộ này, Hằng phải trả một cái giá quá đắt.

Bạn đang đọc truyện *Tim Em Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Tái sinh

Hằng sống ở Đà Lạt, cảm thấy rất thư thái nên cô quyết định ở lâu dài. Do chưa tốt nghiệp cấp 3, nên Hằng chỉ có thể xin vô làm công nhân hái trà. Ban ngày đi làm, tối về ngủ. Hằng cố tạo cho mình bận rộn, để không phải nhớ về đêm kinh hoàng đó nữa. Bẵng đi 4 tháng, Hằng cảm thấy người mệt mỏi, hăm hấp sốt, ăn uống không tiêu, nhón nhọn muốn ói, cơ thể lằng lằng như say xe. Bà Tâm thấy cô nhợt nhạt, khuyên cô nên đi khám. Hằng xin nghỉ phép một ngày đi bệnh viện. Trước khi đi, chợt bà Tâm nắm tay Hằng, nhìn cô rất lo lắng:

- Khi con gặp nguy hiểm, mà xung quanh chẳng ai giúp con, con hãy thành tâm cầu nguyện, trong mỗi phút giây trong cuộc sống, bằng lòng chân thành, kì tích sẽ xuất hiện.

Hằng khó hiểu, có lẽ do bà Tâm lo lắng cho cô quá, nên dặn dò nghe hơi lạ. Cô nhìn bà, gật đầu mỉm cười rồi đi khám bệnh. Cảm kết quả xét nghiệm trên tay, Hằng như người mất hồn, ngồi phịch xuống ghế đá thất thần. Cô mang thai, đứa trẻ phát triển đủ hình hài, rất khỏe mạnh. Giữ hay phá đều là bản án bất nhân dành cho Hằng lúc này. Giữ lại, liệu nó có phát triển được bình thường, nó lớn khôn, hỏi về ba thì cô biết trả lời con thế nào? Sống giữa miệng đời độc ác, tâm hồn của một đứa bé sẽ bị tổn thương. Còn nếu phá, cô thành kẻ đồ tể, giết con ruột của mình, một sinh mạng vô tội. Hằng thất thểu ra khỏi bệnh viện. Hằng ngồi bên bờ hồ Xuân Hương đến khi trời xẩm tối, cô vẫn chưa tìm ra được lối thoát cho cô và con. Sương chiều buông thấm lạnh, Hằng mới đứng lên đi về nhà. Nhà bà Tâm ở vùng xa, hẻo lánh, thế mà cô chỉ đi bộ, cô đi đến đôi chân bị phỏng rộp, mà vẫn cứ đi như người vô hồn. Đường dài vắng vẻ, xa xa mới có ngọn đèn đường leo lét, trời lại bắt đầu mưa, Hằng cứ lầm lũi đi, dưới màn mưa lạnh lẽo. Phía trước, tên thanh niên say xỉn đang rú ga, chạy bạt mạng, ngược hướng với Hằng. Chỉ 5 phút sau, tiếng xe va chạm vang lên, Hằng nằm sõng xoài trên đường, máu từ người cô chảy ra, lênh láng nhuộm đỏ cả người cô. Tên thanh niên hoảng sợ, dựng xe lên chạy trốn chết. Dưới cơn mưa nặng hạt, Hằng nằm đó hấp hối. Chợt, cô thấy Nguyệt, gương mặt mẹ đầm đìa nước mắt, cố gắng đỡ Hằng dậy, nhưng cố gắng của Nguyệt đều chỉ xuyên thấu qua cơ thể đang mất dần sức sống của Hằng. Hằng sờ mặt mẹ, nước mắt chảy ra hòa vào trong nước mưa, cô mỉm cười, có lẽ đây cũng là giải thoát. Hằng nhắm mắt buông xuôi, riêng Nguyệt hoảng hốt, cô nhìn xung quanh, mong có ai đi qua cứu lấy con cô. Nguyệt gào thét, cố gắng lay Hằng trong tuyệt vọng. Trong phút giây ngắn ngủi, Hằng thấy lại hoàn cảnh của Nguyệt ngày trước, Nguyệt đã phải chịu đựng đau, nhưng vẫn cố sống để bảo vệ con, vượt qua khó khăn ra sao để về lại quê hương. Và khi mẹ sinh cô, mẹ chịu đau đớn vì mô sống, chất chiu nguồn sống lại cho con. Và bây giờ, khi đã là vong hồn, bà vẫn đang cố gắng níu kéo sự sống cho cô. Hằng thương mẹ, cô phải sống, để mẹ có thể thanh thản. Cô không thể ích kỉ, mẹ đã nhường sự sống cho cô, cô không được buông bỏ nó dễ dàng như vậy. Hằng nhớ tới lời bà Tâm, cô bắt đầu cầu nguyện. Nguyệt và Hằng đều cầu nguyện, mong rằng kì tích sẽ xuất hiện.

Vương cảm thấy bồn chồn, anh lại nghe tiếng của Nguyệt khẩn cầu. Theo tiếng của Nguyệt, anh thấy bóng dáng cô nhợt nhòa, đang ôm một thân xác trắng bệch, dưới màn mưa lạnh buốt. Anh đi tới gần, trời cũng dứt cơn mưa. Nguyệt thấy anh, nắm lấy tay anh, cầu xin anh cứu Hằng. Anh nhìn Nguyệt, hóa ra cô đã là vong hồn, bảo sao anh không tìm ra cô. Vương xoa xoa tay Nguyệt gặt đầu, anh không thích xen vào sự sống chết của con người, nhưng vì Nguyệt, hôm nay anh sẽ phá lệ.

Vương cầm tay Hằng, truyền linh lực cho cô. Trong lúc nắm tay Hằng, Vương thấy được tiền kiếp của Hằng chính là hoàng hậu đã phản bội anh. Vương giận dữ, tính buông tay thì Hằng tỉnh lại, ôm tay anh khẩn thiết:

- Đứa bé! xin hãy cứu nó, cầu xin anh cứu con tôi.

Vương cau mày, nhìn xuống phần bụng của Hằng, anh đưa tay vào đó, chợt anh lại nhìn qua Nguyệt một cách ngạc nhiên, rồi quyết tâm cứu đứa bé cho bằng được. Đứa trẻ mới 4 tháng, nên anh phải cứu luôn Hằng. Anh dùng năng lực của mình, truyền sự sống cho cả hai mẹ con. Thấy con gái được cứu sống, Nguyệt vui mừng, nhìn anh cảm ơn. Vương nhìn Nguyệt, môi cong lên độ cong nhẹ, anh xoa xoa đầu Nguyệt: "Chúng ta sắp tái hợp, sớm thôi." Vương đứng lên, xoay người bước đi, mờ dần rồi khuất dạng trong đêm.

Ở nhà, bà Tâm lo lắng nên kêu taxi chạy dọc đường tìm Hằng. May mắn đúng lúc Hằng vừa tỉnh lại thì xe bà Tâm vừa tới. Bà thấy Hằng bên vệ đường, vội kêu xe dừng lại, nhờ tài xế bông Hằng lên xe đến bệnh viện.

Năm tháng sau, Hằng đang hái trà, chợt lên cơn đau chuyển dạ. Cô được mấy chị công nhân làm chung đưa đi nhà thương. Họ điện thoại cho bà Tâm vào chăm sóc cô. Bà Tâm nghe điện thoại, mỉm cười hài lòng. Bà cúp máy rồi quay sang nhìn Nguyệt:

- Tối giờ con phải đi rồi Nguyệt à!

- Nhưng còn con gái con, nó sắp sanh rồi, con không thể đi được.
- Đã là số phận, ắt có sự an bài. Con không thể mãi vất vưởng nơi này. Con bé đã làm mẹ, bản năng nó sẽ tự chăm sóc tốt cho đứa bé thôi.
- Con chỉ xin cho con được ở lại thêm ít thời gian, đến khi cháu và bé được mẹ tròn con vuông, con sẽ đi.
- Không được, đã hai lần ta giúp con làm trái đạo trời. Nếu con còn không đi, thì số mệnh của Hằng sẽ thay đổi. Con bé không thể tiếp tục tồn tại ở dương gian này.

Nguyệt hoàng hôn, cô nhìn bà Tâm thờ dài. Bà nói đúng, nhờ bà Tâm đưa hồn Nguyệt vào cuốn nhật kí, cô mới có thể ở lại nhân gian. Rồi chính bà mách bảo cô cầu nguyện để cứu lấy Hằng và cháu, cô không thể ích kỉ, cãi lại người ơn được, huống hồ điều đó còn gây hại cho con cô. Nguyệt gật đầu, cảm ơn bà Tâm rồi đi vào ánh sáng trắng ngay cửa. Vầng sáng chói lóa, thu nhỏ dần và mất hẳn.

Trong bệnh viện, bé con cũng kịp lúc chào đời. Trên ngực trái của bé có vết bớt màu hồng hình vương miện (dấu hiệu tân nương của quý vương). Bên ngoài phòng sanh, rất nhiều vong linh đứng bu đông, họ muốn tận mắt xem mặt Quý Nương tương lai, khiến âm khí nặng nề bao quanh cả phòng sanh. Bà Tâm đi vào thăm Hằng, xung quanh bà tỏa ra ánh sáng ngũ sắc, xua tan không khí nặng nề, u ám. Bà nhìn đứa bé cưng chiều, đặt nụ hôn lên trán bé (khai quang cho bé). Đứa trẻ này lớn lên sẽ có được con mắt âm dương, trông thấy được tất cả nhân vật vô hình, cả cõi trên lẫn cõi dưới. Và từ ngày hôm ấy, Quý Nương tương lai bắt đầu hành trình trả nợ của tiền duyên từ kiếp trước

Bạn đang đọc truyện *Tim Em Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chia ly

Khiết Tâm càng lớn càng xinh đẹp, đặc biệt ở người cô bé luôn tỏa ra hương thơm thu hút các vong hồn. Hằng từ sau khi sinh con, cô đi làm nhiều hơn, tăng ca thường xuyên. Tối về nhận xô hạt mảy dây vòng đeo cổ, tay. Hằng không muốn bé con bị thua thiệt. Sinh ra không có cha đã bất hạnh lắm rồi. Cô đặt tên con là Khiết Tâm, Khiết của tinh khiết, tâm của tâm tính, cũng là tên của bà Tâm, ân nhân đang cứu mạng cô.

Đã 10 năm trôi qua, qua ngày hôm nay, Hằng sẽ 30 tuổi. Cô dự định hôm nay, sẽ về sớm, cùng ăn sinh nhật với bé con. Đang hái trà, đột nhiên Hằng thấy xây xẩm, đau thắt ở ngực. Cô ngẩng lên nhìn, mọi thứ xung quanh tối xảm, và Hằng ngã tại chỗ. Máy chỉ công nhân gần đó vội chạy lại đỡ cô vô nông trại, người xoa dầu, bóp tay chân đủ kiểu, nhưng Hằng đã mãi mãi ra đi, cô không có cơ hội bước sang tuổi 30, dù là một ngày.

Trưa Khiết Tâm đi học về, bé nhớ hôm nay là sinh nhật mẹ, cô bé đã để dành tiền, mua cho mẹ chiếc bánh kem nhỏ xinh, bé cũng không quên hái hoa Lavender trong vườn, dùng dây ruy băng, tỉ mỉ cột nơ, bó thành bó hoa thật đẹp tặng mẹ. Bé đặt bánh kem và hoa lên bàn, sau đó vô phòng thay đồ. Khiết Tâm vừa quay ra, đã thấy Hằng ngồi ngay bàn, cô nhìn con, nở nụ cười hiền:

- Con gái mua cho mẹ à, đẹp quá!
- Sao hôm nay mẹ về sớm vậy mẹ?
- À, hôm nay mẹ hơi mệt nên xin về sớm.

Khiết Tâm nhìn mẹ, trông mẹ tái nhợt, xanh xao. Em tính đi lại sờ trán mẹ, chợt Hằng lên tiếng.

- Con thấp đèn cây cho mẹ đi, sinh nhật mẹ mà, nên mẹ chỉ ngồi đây thôi. Hìhì
- Dạ.

Khiết Tâm vô bếp lấy hộp quẹt ga, bé mời đèn cây, cắm lên bánh kem. Hai mẹ con ngồi đối diện nhau, bé nhìn mẹ, mỉm cười

- Mẹ cầu nguyện đi mẹ.
- Ủ! Mẹ cầu mong cho Khiết Tâm của mẹ lớn khôn, xinh đẹp và mạnh mẽ. Dù không có mẹ kề bên, con vẫn sẽ đủ nghị lực bước đi một mình.
- Mẹ! Mẹ nói gì vậy mẹ. Mẹ đừng làm con sợ. Mẹ mệt vậy con lấy nước cho mẹ uống nha.
- Ủ!

Khiết Tâm lại chạy vô bếp, cô bé bung ra ly nước lọc. Gần tới bàn, cô bé thấy mẹ nhập nhòa sau ánh nến. Gương mặt mẹ tái nhợt, phủ đầy nước mắt đang nhìn cô buồn vô hạn. Ly nước trên tay em rơi xuống đất, vỡ tan, nước bắn ra tung tóe. Em chạy lại ôm mẹ, rõ ràng là mẹ ngồi đó, nhưng em không thể chạm vào mẹ nữa rồi. Khiết Tâm khụy gối xuống sàn nhà giá lạnh, ôm mặt khóc rưng rức.

- Mẹ mất rồi sao mẹ? Huhuhu
- Khiết Tâm! Con quên mẹ ước gì sao. Con có thể thực hiện điều ước cho mẹ không con?
- Huhuhu! Con đang mơ, đúng rồi, con đi rửa mặt thôi. Mẹ đang đi làm, chiều mẹ lại về với con. Đúng rồi, mơ, con nằm mơ.
- Khiết Tâm! Con không mơ. Tại mẹ, mẹ xin lỗi con. Mẹ không cho con người cha, bản thân không quý trọng sức khỏe, nên giờ...giờ con của mẹ chịu mồ côi. Mẹ....mẹ xin lỗi con, con đừng như vậy, mẹ đau lòng lắm...huhuhu

Hằng cũng quì gối xuống ôm con, nước mắt cô rơi trên bờ vai nhỏ thó, đang run rẩy của Khiết Tâm. Cô làm gì cho con bây giờ, ngoài câu xin lỗi. Khiết Tâm ngược nhìn mẹ, bàn tay bé xíu đưa vào hư không, lau nước mắt cho mẹ.

- Mẹ! Con cầu xin ơn trên, hay bất cứ ai có năng lực siêu nhiên, hãy cứu lấy người mẹ đáng thương của con. Huhuhu.
- Con gái! Mẹ đã từng cầu xin cho mẹ sống và sinh ra con. Mẹ đã được toại nguyện, còn ở bên con những 10 năm đã là quá nhiều. Mẹ không dám mong gì nữa. Con ở lại nghe lời bà

Tâm nghe con. Khi nào con 18 tuổi, con hãy mở cái hộp mẹ cất trong tủ, trong đó có thân thể của con.

Khiết Tâm gật gật, đỡ mẹ ngồi lại lên ghế:

- Mẹ, mẹ đang ở đâu vậy mẹ?

- Mẹ ở bệnh viện, chắc lát nữa sẽ có người điện thoại về nhà báo thôi.

- Mẹ, có phải tại con thấy và tiếp xúc những điều không nên, nên hại mẹ yếu số không mẹ. Hic...hic...

- Khờ quá, đó là siêu năng lực của con, nhờ đó mà mẹ con mình mới gặp được nhau...lần cuối cùng...

- Mẹ!!!! Huhuhu

Chợt ngoài cửa, một thân ảnh bước vào. Anh ta cao ráo, nét mặt lạnh lùng. Cả người tỏa ra khí tức u ám, anh cất lên giọng nói lạnh lẽo, như vọng về từ cõi hư vô.

- Em cầu ta tới để xem cảnh này à?

Cả hai mẹ con ngạc nhiên nhìn ra cửa, rồi xoay lại nhìn nhau. Hằng nhớ hình như là người này đã cứu sống mình 10 năm trước. Sao bây giờ anh ta ở đây, hay anh ta muốn đòi lại sinh mạng của cô và con cô. Nghĩ rồi Hằng chặn trước con mình, cất giọng năn nỉ:

- Xin anh tha cho con bé, anh bắt mình tôi là đủ rồi. Huhuhu.

- Nàng đang nói linh tinh gì vậy? Mà nàng chết rồi sao?

- Há? Anh không phải đến bắt tôi đòi mạng?

- Hừ! Nếu ta đòi, nàng trả nổi sao? Ta nghe tiếng ai đó khẩn cầu ta, nên ta tới.

- Là con, con cầu khẩn chú, chú cứu mẹ con đi chú

- Chú???? Nàng gọi ta bằng chú. Hừ!

Vương tức giận, lập tức cho thời gian ngưng đọng lại. Anh không muốn nghe nàng gọi anh bằng chú. Xin anh giúp mà một tiếng chú, hai tiếng chú thật bức mình.

- Chú lớn hơn mẹ con, hay con phải gọi bằng bác ạ?

- Há? Sao???? Sao nàng vẫn nói được.

- Sao con không nói được?

- Con bé là Qui Nương, tất nhiên sẽ không chịu sự khống chế của người.

Bà Tâm bước vô, thấy tay nhẹ về phía Khiết Tâm, cô bé ngất xỉu, thời gian lại trôi qua như cũ. Bà đi về phía Hằng, chạm vào đôi bàn tay vô hình của cô. Trong đầu Hằng chợt xuất hiện hình ảnh chớp lóe. Cô thấy tiền kiếp của mình là hoàng hậu, còn anh thanh niên kia là quân vương. Cô đã ngoại tình, hại hại trút phước ngồi của anh, cuối cùng dồn anh nhảy xuống vực sâu tự tử. Hằng phải lấy tay bịt miệng vì độ tàn ác của cô ở kiếp trước, vì sự đau thương mà người đàn ông kia trải qua. Trong phút chốc, tất cả kí ức hai kiếp hòa làm một. Bà Tâm nhìn Hằng thương cảm, buông tay cô ra, rồi nhìn Vương:

- Người bỗng con bé vô phòng, ân oán từ tiền kiếp, hôm nay giải quyết cho xong đi.

Vương không phản đối, cúi xuống bỗng Khiết Tâm vô phòng, đặt lên giường. Anh ngồi bên giường, ngắm nhìn cô bé, mùi hương gây nghiện vương vất bên mũi. Vương cứ ngồi đó đến ngày người. Bà Tâm vô phòng, đứng hững. Anh mới sực tỉnh, nhìn cô thêm chút xỉu, đứng lên đi ra ngoài. Hằng vẫn ngồi đó, thân ảnh mờ nhạt. Thấy anh ra, cô chạy tới, quì sụp xuống dưới chân anh:

- Hoàng thượng! Cầu xin người tha lỗi cho thiếp. Thiếp biết thiếp có tội với người, thiếp bằng lòng nhận hết mọi trừng phạt. Nhưng Khiết Tâm vô tội, con bé không đáng chịu đau khổ và yếu mạng bởi tội không phải nó gây ra. Năm xưa, chàng buông lời nguyên do, nó đang ứng lên người thiếp, rồi nó sẽ lại ứng lên Khiết Tâm. Hoàng thượng, cầu xin người rút lại lời nguyên ấy. Huhuhu. Kiếp trước, người không sùng ái thiếp, không cho thiếp cơ hội có hài nhi. Thiếp trượt dài trong sự ghê lạnh của người, tạo ra oán thán, thù hận. Kiếp này, ông trời cho thiếp có con, dù đứa bé được tạo ra trong tội nghiệt, nhưng đủ để thiếp cảm nhận được tình mẫu tử thiêng liêng. Chỉ cần con được an lành, dù dấy thiếp vào 18 tầng địa ngục, hay vĩnh viễn không được siêu sinh, thiếp cũng chấp nhận.

- Nàng im đi!

Anh giận dữ, nắm tay lên bàn, mặt bàn rạn nứt ngang lần dọc. Vì sao ông trời trêu người, lại cho nàng lại con của hoàng hậu, anh làm sao rút lại lời nguyên: "phạm những ai tham gia vào cuộc đảo chính hôm nay, đời đời con cháu phải đau khổ vì bị tình yêu phản bội, và không sống quá 30 tuổi". Những lời anh nói năm xưa, nay linh ứng lên người anh yêu, Anh vô tặc. Chợt, anh ngẩng lên nhìn Hằng:

- Hoàng hậu! Ta tha thứ cho nàng.

Hằng gật gật, dập đầu lạy tạ chàng rồi đứng lên. Hằng nhìn vào phòng con mình, thấy bà Tâm đang nhìn nàng, nở nụ cười đôn hậu. Nàng gật đầu chào bà:

- Bà ở lại khỏe nhé! Chăm sóc bé con giùm cháu, cháu phải đi rồi.

Bà Tâm không nói, xoay mặt chỗ khác, ngăn dòng cảm xúc, đưa một tay phất về phía Hằng, ý bảo cô cứ an tâm đi đi. Hằng mỉm cười, quay qua nhìn Vương, gạt nước mắt, rồi bước vào vầng sáng chói lòa ngay cửa.

Vương ngồi nhìn theo bóng dáng Hằng tan biến, trong anh là cảm xúc hỗn loạn, anh từng nghĩ sẽ giết chết hoàng hậu, nhưng cuối cùng anh lại không ra tay. Có giết Hằng ở kiếp này, anh cũng đâu thấy vui sướng hơn. Anh vẫn làm một yêu tinh, anh còn làm kẻ thù giết mẹ của người con gái ấy. Ngược lại, khi nói ra câu tha thứ, lòng anh cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều. Đứng là thời gian sẽ làm người ngoại tất cả. Đang đắm chìm trong suy nghĩ, bà Tâm lên tiếng:

- Người hãy chăm sóc con bé. Dù sao người vẫn có thân xác của con người bằng xương bằng thịt. Và vốn dĩ, nó là tân nương của người.

Không để cho Vương trả lời, bà Tâm đi vô phòng, nhìn bé con, mỉm cười rồi cũng tan biến vào hư vô. Vương đành ra sân, bắn pháo hiệu gọi Quân. Quân nhìn pháo sáng, lập tức chạy đến ngôi nhà của bà Tâm. Ngôi nhà được kết giới bao bọc, nên Quân phải dùng rất nhiều năng lực để vào cứu Vương. Đang hốt hải chạy vô nhà, Quân thấy Vương ngồi bên bàn trà, mặt đầm chiêu, người không hề có dấu hiệu gì bị thương cả.

- Vương! Ngài không sao chứ?

- Quân! Người nói ta nghe, làm sao nuôi một đứa trẻ con người 10 tuổi. Ta có thể biến nằng thành 18 tuổi ngay lập tức không?

- ?????!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tìm Em Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Trường mới

Khiết Tâm thức dậy ở một nơi hoàn toàn xa lạ. Cả căn phòng làm bằng gỗ, một vách tường xây bằng tấm kính to, trông ra rừng cây bên ngoài. Cô quan sát xung quanh, không thể định hình được mình đang ở đâu. Cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, Quân bước vào, tươi cười chào cô bé:

- Bé dậy rồi, ta mang cho em bộ đồ, em tắm rửa rồi xuống nhà ăn nhé.

- Chú, chú cho con hỏi đây là đâu, chú là ai vậy ạ?

- À...ừ....bé tắm trước đi, xuống ăn no rồi ta nói chuyện.

Quân để bộ đồ lên bàn, rồi đi ra ngoài đóng cửa. Khiết Tâm nhìn theo đầm chiêu suy nghĩ. "Mẹ mình mất rồi, mình chưa lo cho mẹ xong, sao mình lại ở đây. Nhìn ông chú kia nói năng từ tốn, cũng hiền hiền, chắc không phải bất cóc chứ. Nếu bất cóc, chắc họ không cho ở nơi sang trọng thế này. Mẹ! Mẹ ở đâu? Con nhớ mẹ quá. Huhuhu". Khóc đã, Tâm mệt mỏi cầm bộ đồ vô phòng tắm. Tắm xong, xuống dưới là biết thôi.

Khiết Tâm mở cửa xuống cầu thang, cô bé phải trầm trồ vì toàn bộ ngôi nhà đều xây bằng gỗ thông, mùi thơm của thông thật dễ chịu. Tầng trệt dưới nhà khá rộng, chia làm hai gian thông nhau. Phòng khách có bộ bàn trà, có luôn lò sưởi âm tường, phòng bếp có chiếc bàn tròn dài ăn cơm. Thiết kế giống kiểu cổ điển của Châu Âu. Vương ngồi ngay đầu bàn ăn, thấy Tâm liền ngoác ngoác, vỗ tay lên chiếc ghế ngay cạnh mình:

- Nằng qua đây, ngồi đây này.

Khiết Tâm nhận ra ngay ông chú hôm nọ, ông chú thần bí mà mẹ từng kể đã cứu mẹ 10 năm trước, nghĩ Vương sẽ tiếp tục cứu Hằng. Tâm vui vẻ chạy qua, ngồi vào bàn.

- Nằng ăn gì cứ tự nhiên, nếu không hợp khẩu vị, thích ăn gì để ta kêu phòng ngự trù nấu.

- Ngự trù là gì ạ?

Quân đứng phía sau đằng hắng, khẽ tai nói nhỏ với Vương: "bé là con người của thế giới hiện đại. Ngài nên sửa cách xưng hô, dùng câu đơn giản giới trẻ hay dùng, bé mới hiểu được. Vương nhìn Quân cau mày lại, rồi nhìn qua Tâm, thấy cô bé tròn xoe đôi mắt khó hiểu, anh chỉ biết thở dài, ngoác ngược kêu Quân lui đi.

- Nằng...không em...ngự trù là nhà bếp đó. Nằng...em hiểu chưa?

Khiết Tâm cười vui vẻ, gật gù ra điều đã hiểu. Cô bé cảm ngưỡng mức miếng canh súp, giờ ngón cái ra hiệu số 1 (ngon), rồi cười tí mắt. Vương thấy nằng ăn ngon miệng, nên cũng vui vẻ, cúi xuống ăn.

Ăn xong, họ ra phòng khách ngồi. Tâm cứ len lén nhìn Vương, không biết mở lời sao nữa. Vương nhìn Tâm, môi nhếch lên độ cong nhẹ, chồm qua người em:

- Em muốn hỏi gì phải không?

Tâm ngược mặt lên rạng rỡ như mở cờ, gật gù:

- Em hỏi đi.

- Chú có cứu mẹ con không ạ?

- Hừm! Lại kêu chú?

- À! Chú lớn hơn mẹ con, phải kêu bác nh?

- Sao! Em... - Vương tròn mắt nhìn Tâm, cô bé sợ sệt, ngồi thụt lùi phía sau.

- Chứ kêu ông thì già lắm, con thấy bác đâu có già vậy đâu. Oa....oa...

- Em....nín đi. Ta làm gì đâu mà khóc?

- Con nín, nín liền, bác đừng trừng mắt, con sợ....huhuhu

- Lại còn bác....em...

Vương tức giận, bên ngoài chợt nổi giông, sấm sét đùng đùng. Khiết Tâm hoảng hồn, ngồi co rúm, bịt hai tai lại. Vương đang giận, nhưng nhìn thấy bé vậy, cũng không nỡ. Nghĩ cũng đúng, cô bé mới 10 tuổi, cũng đâu biết anh là ai. Thiết tình, phải chi ta có thể biến em lớn nhanh. Vương xích lại gần, ôm Tâm vào lòng vỗ về.

- Nín đi, đừng sợ, có ta rồi. Từ nay, cảm em gọi ta là bác, chú cũng không được. Nghe không?

- Hic...hic...vậy con phải gọi bằng gì ạ?

- À...oppa đi.

Vương nhớ mấy bộ phim Hàn Quốc giới trẻ mê mẩn, nam chính thường được gọi là Oppa đó thôi. Quân cũng nói nên xưng hô theo giới trẻ bây giờ. Nghĩ vậy khiến anh hài lòng. Tâm không hiểu tiếng Hàn, lại nghĩ Vương muốn mình gọi bằng ba, mà tại nói dư chữ thôi. Tâm ngược nhìn Vương, mếu máo:

- Ba!

Vương mỉm cười, xoa xoa đầu Tâm, kéo vào ngực mình. Anh nghĩ chắc do Oppa hơi khó nói, nên Tâm nói một chữ ba cho dễ, trẻ con thường rút gọn chữ mà. Không sao, lớn lên sẽ sửa thôi. Anh vui vẻ, vừa vỗ vỗ vai Tâm, vừa nói.

- Mẹ em mất rồi, ta không thể thay đổi được. Điều em có thể làm bây giờ là cầu siêu cho mẹ và sống vui vẻ. Có như vậy, mẹ em mới không vương vẩn, sớm đi đầu thai.

Khiết Tâm tựa vào ngực Vương, đưa tay lên miệng che tiếng khóc, em không muốn mẹ thấy, mẹ sẽ buồn không đi đầu thai được. Cảm nhận ngực áo mình ươn ướt, cô bé trong lòng đang run từng hồi. Vương càng siết chặt Khiết Tâm vào lòng, ti cầm lên đầu cô bé:

- Đừng buồn, từ nay đã có ta ở bên cạnh, thay mẹ chăm sóc em

Tâm siết lấy thân áo của Vương, gật gật "cảm ơn ba".

Nhà Vương ở khu vực biệt lập, nhiều lần Khiết Tâm muốn đi dạo xung quanh, mở cửa là rừng cây bao phủ, Tâm sợ lại đóng cửa vô nhà. Chỉ khi nào đi học, Vương ra mở cửa, thì Tâm mới bước ra được con đường ngay nhà bà Tâm, từ đó em đi bộ tới trường. Em cũng thắc mắc lắm, nhưng không dám hỏi, sợ Vương đẩy mình vào trại trẻ mồ côi, nên thôi luôn. Dù sao nó cũng không ảnh hưởng đến cô mấy.

Năm Khiết Tâm 16 tuổi, cô lớn phổng phao, xinh đẹp rạng ngời. Chuyển trường lên cấp 3, Tâm mặc áo dài khiến bao người ngây ngất. Dù nhà xa trường, nhưng ngày nào cũng có nam sinh giành đua em về. Vương rất tức giận, quyết định mua xe, học lái để đưa đón Khiết Tâm.

Dù được Vương đưa đón, nhưng vẫn luôn có nhiều trai săn đón, nhắn tin, tặng quà cho Tâm, làm cho Vương ngày càng tức, chỉ muốn em nghỉ học ngay lập tức. Tâm không muốn ba buồn, và cũng muốn cất mấy cái đuôi đáng ghét, nên Tâm đã xin chuyển trường.

Ngôi trường cấp ba này là trường tư, mới mở, lại xây ở ngon đồi heo hút, nên ít học sinh tới học. Vậy là đỡ phiền cho Khiết Tâm. Ngày đầu tiên đi học, Khiết Tâm có cảm giác ngôi trường thật lạnh lẽo, dù đang giữa trưa. Ngồi dưới băng ghế đá chờ lên lớp, chợt có một nữ sinh mặc áo dài, thêm áo len bên ngoài, xõa tóc đến ngồi bên cạnh Tâm, cô ấy nở nụ cười thân thiện làm quen với Tâm. Tâm thấy quái lạ, giờ là mùa hè, trời nắng chang chang mà bạn í mặc áo len dày cộm. Da mặt trắng bệch, thêm xõa tóc nhìn thót tim. Nhưng người ta chào mình, không chào lại cũng kì. Khiết Tâm nhẹ nhàng, cười xà giao lại.

- Bạn mới tới à? Trên người bạn có mùi thơm quá.

- Mình mới chuyển tới đây. - Tâm nghĩ "người gì lạ, tự nhiên kêu mình thơm, hay là les". Đột nhiên Tâm rùng mình, tính hỏi xem bạn ấy học lớp nào, xoay qua thấy ghế trống trơn, chỉ có vài chiếc lá bay xào xạc. Cô ngơ người, quái, đi đâu lạ dữ.

Tiếng reng chuông báo hiệu giờ lên lớp, Khiết Tâm cũng đứng lên, bỏ qua thắc mắc cuộc gặp vừa rồi.

- Chào các em, hôm nay lớp chúng ta có bạn mới. Cô hi vọng lớp mình sẽ đoàn kết, cùng nhau tiến bộ nhé.

Khiết Tâm bước vô, đứng trên bục giảng, gật đầu chào mọi người

- Chào các bạn, mình tên Khiết Tâm. Mong rằng chúng ta sẽ nhau trải qua năm tháng đáng nhớ nhất của tuổi học trò.

Cả lớp đồng loạt vỗ tay, riêng Anh Tuấn thì khinh khinh, nhìn Khiết Tâm với ánh mắt tà dâm. Hắn đang ngắm nghía con mồi, lên kế hoạch cho lên thót. Khi Tâm ngẩng mặt lên, cô thấy người bạn gái lúc nãy ngồi cuối lớp, Tâm đưa tay chào, mừng quá, gặp được người quen. Cô chủ nhiệm thoáng biến sắc khi thấy Tâm đưa tay chào bạn cuối, chiếc bàn lâu lắm không ai dám ngồi. Tâm liền đi xuống lớp, ngồi vào chiếc bàn đó. Cô vui vẻ chào bạn học sinh bên cạnh:

- Thi ra bạn học lớp này à? Mình có duyên nhỉ? Mình tên Khiết Tâm, bạn tên gì?

- Dung!

- Oh! Tên đẹp quá.

Thấy Tâm đang xoay qua nói chuyện một mình, cô Hà chủ nhiệm lên tiếng:

- Thôi, chúng ta vào bài. Các em mở sách văn học trang 30. Hôm nay chúng ta học bài ông Đồ.

Khiết Tâm lấy tập, sách ra chép. Trên bảng, cô Hà đang viết bài đọc, cô vẽ thêm hoa lá cảnh cho bài giảng thêm sinh động. Chữ cô đẹp, cô vẽ cũng đẹp nên học sinh rất thích học văn, cố gắng bắt chước nét chữ như in của cô. Đang chép bài, Tâm ngẩng mặt nhìn lên, chợt mặt cô tái xanh. Trên bục giảng, cô Hà đang viết, sau lưng cô là bạn nữ sinh ngồi cùng bàn, đang đu trên người cô, tóc tai rũ rượi, tà áo dài trắng quện màu đỏ đang nhiều giọt như máu. Tâm há hốc miệng, hét lên "à....à". Nữ sinh Dung vẫn đu trên lưng cô giáo, nhưng đang xoay mặt nhìn Tâm. Giương mắt Dung chỉ là khối thịt nhầy nhụa, không có da mặt, với hai hốc mắt sâu hoắm, không có con ngươi. Duyên nhìn Tâm, nở nụ cười man rợ, à cười, cũng không còn chiếc răng nào, lưỡi bị cắt cụt chỉ còn lại khúc thịt ngắn ngắn rỉ máu. Tâm khủng hoảng, hét lên và ngất xỉu.

Bạn đang đọc truyện *Tim Em Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 9: Tội ác sau cánh cổng trường

Vương ở nhà cảm thấy bồn chồn, như cái ngày Nguyệt bỏ trốn bị bắt lại. Anh vội lái xe tới trường tìm Khiết Tâm. Ở trường, Tâm cũng hồi tỉnh, ngồi bật dậy quan sát xung quanh, trước

mắt em là gương mặt đang lo lắng của cô Hà, thầy Thanh hiệu trưởng.

- Em có sao không? Thấy mệt ờ đâu? Cô gọi phụ huynh đến đón em về nhé.

Khiết Tâm nhìn mọi người, nỗi kinh hoàng vừa rồi làm em cứ ngơ ngác, chưa hoàn hồn. Ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân cộp...cộp. Giữa trưa mà âm thanh đó như vang vọng từ nơi xa. Vương đi tới đầu, bầu trời tối đen, mây giông nổi lên tới đó. Anh đi vô phòng, ngồi một chân dưới giường của Khiết Tâm, nhìn cô đầy lo lắng:

- Em bị gì? Ta lo cho em quá.

Nghe được tiếng nói quen thuộc, Tâm mới sực tỉnh, òa khóc, ôm chặt lấy Vương. Từ nhỏ, cô biết mình thấy được các vong hồn, nhưng chưa khi nào cô thấy vong hồn đáng sợ như hôm nay, thật là hù chết cô rồi. Huhuhu!

Vương vuốt vuốt lưng Tâm, sau đó quay lại trừng mắt với thầy hiệu trưởng và cô Hà. Nãy giờ, tự nhiên họ bị cứng họng, đơ như cây cọc. Thấy Vương quay lại nhìn mà mồ hôi hai người đổ ròng ròng, có cô áp bức chết người toát ra từ ánh mắt anh, mà người lão làng từng trải như họ cũng rét run. Vương không nói, đứng thẳng người, xoa xoa đầu bé con, rồi khom người bồng em ra khỏi trường, trước ánh mắt ngạc nhiên của thầy cô lẫn học sinh. Mà chẳng ai nhúc nhích được để hỏi anh là ai? Trên lầu, Anh Tuấn cũng nhìn theo bằng ánh mắt hân học, tay lấm đẫm thành quyền tức tối. " Khiết Tâm! Xem em thuần khiết thể nào dưới thân tôi".

Vương để Tâm vô xe, lái xe rời đi, chiếc xe vừa qua phần cùi chỏ của ngọn đồi đã mất dạng. Lúc này, trong trường mới trở về trạng thái ban đầu. Thầy Thanh nói với cô Hà!

- Hình như lúc này, có phụ huynh đến đón em Tâm phải không?

- Ồ, hình như là vậy thầy ạ. Sao người tôi cứ như trên mây, nhớ mang máng thôi. Chắc tôi phải uống hoạt huyết dưỡng não quá.

- Ờ. Cô mua giúp tôi một hộp, chắc tôi cũng phải uống luôn.

- Dạ.

Vương bồng Tâm vô nhà, đặt cô ngồi trên ghế, anh đi lấy nước, đưa cho cô. Tâm cầm ly nước, vẫn run cầm cập. Vương đau lòng, vén mấy sợi tóc lòa xòa trên trán, ôm chặt cô vào lòng, nói đầy dịu dàng:

- Nói ta nghe, ở trường gặp chuyện gì?

Ở trong lòng của Vương, nghe nhịp tim mạnh mẽ trầm ổn, Tâm mới tạm hoàn hồn. Cô nhích người ra, ngược nhìn anh:

- Ba! Ba có tin trên đời có ma không?

- Hừm???

- Hồi nãy trong lớp, con thấy có một bạn nữ sinh đu trên lưng cô Hà, mà bạn ấy....bạn ấy....huhuhu, tội lắm ba à. Bạn không có da mặt, con ngửi và răng, lưỡi bị cắt cụt. Tà áo dài bạn ấy nhuốm đầy máu nhiều giọt. Con sợ lắm, và cũng thương bạn ấy nữa. Lúc con mới vô, bạn ấy lại làm quen với con, mặt bạn ấy xinh lắm, sao bạn lại chết thảm vậy? Huhuhu. Con kể ba nghe một bí mật, con có thể thấy và nói chuyện với vong hồn, có lẽ vì vậy mà mẹ con yếu số. Năm mẹ mất, con đã thấy một chú bé bị tai nạn chết đuối, con đưa em lên chùa, thì mẹ mất. Năm nay con thấy bạn ấy, chết thể thảm quá, có phải điểm báo con sẽ mất ba không? Huhu? Con sợ quá.

- Khờ quá! Không ai bắt ta xa em được hết. Lần sau, nếu gặp chuyện, em cứ gọi ta, hiểu không?

- Có, con có gọi ba, nhưng ba không tới. Huhuhu.

- Khoan, để ta nhớ xem những lần trước, em gọi như thế nào mà đem ta tới ngay chỗ em được. Lần đầu bên nương nước, lần thứ 2 lúc trời mưa, lần thứ 3 khi em làm vỡ ly nước lúc mẹ em mất, tất cả đều có điểm chung là....là nước.

Vương cầm tay Khiết Tâm đang ôm ly nước, nhìn cô, sau đó đứng lên đi qua đứng bên phòng ăn:

- Em hát nước xuống sàn, rồi kêu gọi ta trong suy nghĩ xem.

Tâm khó hiểu nhìn Vương, nhưng cô vẫn làm theo, hát nước, nhắm mắt gọi Vương trong suy nghĩ. Đột nhiên, có luồng gió thổi vù trước mặt cô, mở mắt đã thấy Vương. Vương vui vẻ nhìn cô, gật gù, xoa xoa gò má của Khiết Tâm:

- Lần sau, em cứ hát nước xuống sàn rồi gọi ta, ta sẽ xuất hiện. Em không đổ nước, ta chỉ có thể nghe và bòn chòn, nhưng không thể đến bên em, hiểu không?

- Ba là quí sao mà phải hát nước xuống đất ạ. Con thấy người ta cúng cô hồn hay hát nước và rải muối gạo. Ba có phép sao có thể xuất hiện ngay nữa. Khiết Tâm lớn rồi, đừng dụ con như con nít.

- E hèm! Lớn rồi nhì, lớn thì đừng xưng con nữa, em đòi cách xưng hô được rồi đó.

- Con phải xưng thế nào ạ. Từ nhỏ, ba đã khó chịu cách gọi của con, thiệt là con không biết gọi sao cho ba vừa lòng hết á.

- Ta...ta không phải phụ hoàng của em, đừng xưng con với ta. Em nhớ ta muốn em gọi ta oppa không? Nó có nghĩa là anh đó.

- Há???? Oppa, không phải ba?

- Ủ!

Khiết Tâm nhìn gương mặt điển trai, cương nghị của Vương, mặt thoáng ửng đỏ. 6 năm trôi qua, cô đã lớn mà anh không già đi tí nào. Sống trong sự bảo bọc của Vương, Khiết Tâm thầm cảm mến anh, một cảm giác xao xuyến của cô gái mới lớn, không phải loại tình cảm cha con, vì Vương không phải cha của cô. Nay chính miệng anh yêu cầu cô gọi bằng anh, trong lòng Khiết Tâm bỗng nhen nhóm cảm giác vui lạ thường, biết đâu, tình cảm anh dành cho cô cũng giống như cô với anh, là tình cảm nam và nữ. Tâm bẽn lẽn cúi đầu, gật gật. Vương nhếch môi hài lòng, lại ôm cô vào ngực.

- Gọi ta nghe thử

- Oppa!

- Ủ! Ngoan! Em gọi ta bằng anh xem

- Anh!

- Giỏi! Từ hôm nay, cứ gọi vậy thôi, nhân xưng nào lớn hơn thì dùng nghĩ đến.

- Dạ! Oppa!

- Ủ! Lần sau, cứ nhỏ nước xuống đất gọi ta khi gặp nguy hiểm. Đúng như em nói, ta chính là qui đây.

- Há?????

Khiết Tâm tròn mắt nhìn Vương, miệng lắp bắp

- Qui??? Cũng có qui đẹp trai ác liệt vậy ạ. Hahaha

- Em không tin?

- Em biết từ năm em 10 tuổi rồi, chỉ chờ anh thừa nhận thôi.

- Há????? Dám chơi xa ta? Muốn bị phạt không?

Ngoài trời nổi giông, sấm chớp sáng cả bầu trời. Khiết Tâm biết đã chọc Vương, vội rút cổ, lè lưỡi. Nhìn gương mặt giận dữ của anh, đáng yêu quá đi. Chợt cô sà vào lòng, vòng tay ôm Vương!

- Em sợ, sợ sét lắm à.

Vương được ôm, hít hà mùi hương gây nghiện, tâm tình cũng dịu xuống. Ngoài kia, trời quang mây tạnh.

- Bé con, ta thua em rồi.

Hai tháng trước, tức tháng 12, trời Đà Lạt rất lạnh. Dung cũng vừa chuyển đến trường mới, đã lọt vào tầm ngắm của Tuấn. Hắn ta đẹp trai, con của nhà đầu tư xây trường. Dù đã 20 tuổi, tốt nghiệp rồi mà không chịu học đại học, cứ ngày ngày vô học lại cấp 3. Do là COCC, nên nhà trường cũng lơ. Hắn thấy Dung xinh xắn, nên bỏ công sức ra chinh phục. Dung sinh ra ở huyện nhỏ, thuộc tỉnh Lâm Đồng, nhà ở sâu trong rẫy. Ba mẹ thương con gái, nên chất chiu gửi Dung vô trường tư học, vì trường công thì Dung không đủ điểm. Dưới sự của gái sành sỏi của Tuấn, Dung nhanh chóng đồ gục. Vào một đêm sáng trăng, Tuấn hẹn Dung đi uống nước, nói muốn dành bất ngờ cho cô. Họ hẹn nhau trước cổng trường. Đúng 7g, Dung xin phép bố mẹ đi họp nhóm chuẩn bị thi học kì, bố mẹ cô đồng ý ngay, chỉ dặn Dung nhớ về sớm. Họ không thể ngờ đó là lần cuối họ nhìn thấy con gái. Dung đạp xe tới trường, Tuấn đang ngồi trên chiếc SH chờ sẵn. Thấy cô, hắn hồ hởi dắt xe đạp để dựa vô tường, nắm đôi bàn tay Dung xoa xoa vào tay hắn, còn hà hơi cho ấm, hắn ân cần hỏi Dung "em có lạnh lắm không?". Rồi hắn mở cổng trường, dắt xe đạp của Dung vô gửi, Dung bèn lên theo sau. Hắn nhếch mép, liếc nhìn con mồi đang cắn câu bằng gương mặt lạnh tanh. Hắn nói:

- Anh để quên quà ở phòng hiệu trưởng, hay mình lên đó lấy quà, rồi đi chơi, được không em?

- Dạ!

Do Tuấn là con của nhà đầu tư, rất thân với hiệu trưởng, thường lên phòng thầy Thanh nằm ngủ, nên Dung cũng không nghi ngờ. Tuấn nắm tay Dung dắt tới phòng thầy Thanh, mở cửa kéo Dung vô trong, rồi đóng sầm cửa lại. Dung giật mình, ngược lên nhìn Tuấn. Lúc này, gương mặt tà dâm lộ diện. Hắn từ tốn cởi nút áo sơ mi của hắn, tiến lại gần Dung, cô hoảng hốt lùi lại phía sau:

- Anh Tuấn! Anh đang làm gì vậy?

- Làm thật em. Hahahaha

- Anh! Anh không được làm vậy, đây là phòng thầy hiệu trưởng.

- Em ngại à, hay để anh rù thêm bạn anh, đông vui cho em bớt ngại nha.

Tuấn bật đèn, căn phòng sáng choang, có thêm mấy tên thanh niên đang ngồi trên ghế chỗ bàn trà tiếp khách. Mặt tên nào cũng dài đại như vừa phê ma túy. Tuấn nhìn tụi nó, hất cằm về phía Dung. Lúc này, Dung sợ thật sự, cô chạy tới nắm ống quần của Tuấn van xin anh:

- Tuấn! Em yêu anh mà, sớm muộn gì em cũng cho anh, đừng làm như vậy, em sợ lắm. Tuấn!

- Em ngoan ngoan chiều tụi anh, sẽ không đau. Đừng sợ. Hahaha

Đám bạn Tuấn nhào tới, hai đứa nắm hay tay, hai đứa nắm chân khiêng Dung quăng vô phòng nghỉ nhỏ bên trong, chúng nhào tới xe đồ của cô, sờ soạn đủ chỗ. Nước mắt Dung là chảy, cô né bên nào cũng bị bàn tay thô kệch sờ trúng. Tuấn bước vào, mấy tên kia vội lùi ra ngoài. Dung thấy Tuấn, quì trên giường tiếp tục xin hắn:

- Tuấn! Em cho anh, cho riêng anh thôi, đừng để bạn anh...bạn anh vô đây....hic....hic....

- Được, em hôn "hó" đi. Làm anh sướng trước rồi tính.

Tuấn nắm tóc Dung ấn vào hạ bộ của mình, bắt cô ngậm. Dung nhìn khúc thịt kia càng hoảng, nhưng phải cắn răng làm theo ý hắn. Mặt Tuấn đỏ mề khi "em" của hắn nằm trong khoang miệng ấm áp của Dung. Còn Dung cứ nhờn nhợn, muốn ới nhưng cố nhịn. Tuấn phê một hồi, hắn lại nắm vai cô, đẩy xuống giường, không thương tiếc áp người xuống, ấn sâu vào "nhụy hoa" khép kín của Dung, mạnh mẽ thúc đẩy. Dung đau đớn như bị xé rách, nước mắt rơi nhiều hơn, cô phải bịt miệng để không phát ra tiếng kêu, sợ làm Tuấn phật lòng. Sau một hồi ra vào, Tuấn rút ra, giựt tay Dung đang che miệng, nhét "của qui" vào miệng Dung, thúc thêm mấy cái mới phóng thích chất tinh tươi vào trong miệng cô. Mặt Tuấn phê phê, rút của nọ ra, nhắm mắt ngồi nghỉ. Dung ngồi bật dậy, nồn ọc thứ nhóp nhúa kia ra khỏi miệng mình. Tuấn nhìn Dung khinh khỉnh, kéo quần lên đi ra ngoài. Cứ tưởng hắn tha cho mình, ai ngờ, hắn vừa ra thì 4 tên bạn hắn lại nhào vô. Dung đang khom người ới, thì một tên đứng chia "vũ khí" của hắn trước mặt Dung, hai tên từ phía sau tiếp tục chọt vô người cô từ cả 2 chỗ. Dung hốt hoảng, ngược lên đã bị "ăn ngay của" tên đứng trước mặt. Còn một tên bên hông thì càng quét, bóp ngực cô đến biến dạng. Dung không thể la hét, cô chỉ lặc dầu, ú ớ ở những tiếng kêu thảm thiết. Ngoài đây, Tuấn ngồi gác chân lên bàn trà, nhìn bóng người "điên loạn" trong phòng qua lớp màn, hắn nhếch mép cười, rồi dựa ra ghế, nhắm mắt ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Em Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 10: (man rợ)

(chap này không dành cho người yếu tim)..

Sau khi thỏa mãn con thú tính, cả bọn ra ngoài, lấy "đá" ra chơi. Gần sáng, cô lao công quét dọn, thấy cả đám chơi đập đá, vội báo cho hiệu trưởng. Lão ta hằm hằm, tức tốc vô trường. Ông đang cố gắng xây dựng trường đạt chuẩn tiên tiến, mà tụi này dám chơi đá trong phòng ông, thiệt coi trời bằng vung mà. Ông Thanh mở cửa, một đám thanh niên trần như nhộng đang nằm ngù như heo, chỉ có Tuấn là mặc được cái quần. Ông tiếp tục mở cửa phòng nghỉ, một mùi hoen ái xộc vô mũi. Trên giường ông, Dung đang nằm co rúm, mặt đỏ ửng vô hồn. Nghe tiếng mở cửa, cô lồm cồm ngồi dậy, nhận ra thầy hiệu trưởng, cô vội lết lại, khom người ngồi trên giường, nắm tay lão, khẩn khoản:

- Thầy, thầy cứu con thầy ơi. Huhuhu.

Đứng trên cao nhìn xuống cô gái trần như nhộng, nước da trắng ngần, mịn màng. Hai đôi gò bồng vì tiếng khóc mà run rẩy như chào mời lão. Lão nhếch mép, vòng tay ra sau đóng cửa, bấm khóa. Dung hốt hoảng nhìn lão, lùi ra sau. Lão nở nụ cười gian tà, xoa hai tay vô với nhau, híp mắt, bò lên giường, nắm bàn chân cô kéo về phía lão. Dung sợ hãi tột độ, chập hai bàn tay lạy lão van xin, nhưng càng làm lão mê mẩn, biến thái hơn. Tay lão bóp ngực Dung sung sướng, hai quả non mềm thật vừa tay. Dung sợ sệt đẩy tay lão ra, lão trừng mắt nhìn cô, cười gian tà

- Em muốn tụi ngoài kia thức, cả đám nhào vô ăn em? Hay là em chiều mình tôi thôi?

Dung nhìn lão, nước mắt lưng tròng, cô lại phải mím môi, ngoan ngoãn nằm xuống giường, lão thấy Dung nằm yên, gật gù móc ra khúc côn th*it hùng hục lao lên giường, xuyên qua cô. Dung đau đớn, nhục nhã nhưng vẫn ràng im, cô sợ kinh động đến lũ biến thái ngoài kia. Sau một lúc, lão rùng mình, nằm vật lên người Dung, ngửi trên người cô toàn mùi tanh nồng, lão nhăn mặt đứng lên kéo lại quần, liếc Dung nằm vật trên giường như xác chết, buông câu chửi thề: "mẹ, nhìn tưởng ngon, thế mà vừa bẩn vừa thối". Lão phun bãi nước bọt, đi ra ngoài. Dung đã kiệt sức, rơi vào hôn mê.

Lúc này ngoài phòng, mẹ của Tuấn và cô Hà cũng vừa tới, nhìn thấy lũ trần như nhộng đang ngù, cô Hà nuốt nước bọt, đi lại ngồi xỏm, mò mẫm từng đũa, cười híp mắt. Mẹ của Tuấn nhìn thấy Thanh từ phòng nghỉ ra, lừ mắt.

- Lại thịt con nào à? Sáng sớm đã bắt tôi qua dọn rác thế hả?

Tuấn nghe giọng của mẹ, hí mắt, cười đều giả, đứng lên cầm áo sơ mi mặc vô.

- Sáng sớm mẹ cần nhần gì thế, mẹ kiếm được khối tiền từ đồng rác ấy đấy.

- Mày biến! Đem theo lũ bạn mày biến. Sau này mày lấy vợ, tốt nhất đừng sinh con gái. Hừ!

- Mẹ yên tâm! Con của mẹ giống tốt, sẽ không ra con gái đâu. Hahaha

Mẹ liếc Tuấn, thờ ắt ra rồi nhìn cô Hà:

- Còn sờ à? Nước dãi chảy đầy sàn kia. Thích thì cứ ăn, mắc chi ngồi sờ cho thèm hả?

- Chỉ nhìn tụi nó thế còn ăn được không? - cô Hà chạch lưỡi tiếc rề.

- Không ăn thì vô trong khiêng con bé kia đi, học sinh sắp vô học rồi.

Cô Hà và ông Thanh trở vô phòng, quần Dung vô tằm mền, khệ nệ khuôn ra, khiêng cô tới nhà kho ở tầng hầm của sân sau, bỏ cô vào đó và khóa trái cửa. Lão Thanh như vẫn còn tiếc rề Dung, cứ ngoái đầu nhìn mãi. "Lâu lâu được ăn ngon, thế mà chỉ ăn được có một lần". Cô Hà nghe vậy, liếc mắt nhìn lão

- Ông còn muốn ăn nữa à, sao lúc này không làm mấy phát luôn, giờ tiếc rề.

- Hừ! Kệ tôi, cô lo cho cô đi. Tôi thấy nó sắp xì ra ngoài rồi đấy. Đừng có kêu tui giúp, tôi ới thì không ai hốt. Hahaha

- Ông!!!!

Cô Hà tức tối, hằm hằm bỏ đi. Trong căn hầm tối, Dung vô lực, trần trụi nằm đó, cô suy yếu không nói nổi nữa, chỉ có thể chảy nước mắt. Cô nhớ ba, nhớ mẹ, nhớ gia đình. Không biết cô còn cơ hội gặp lại họ không. Giờ cô chỉ ước gặp ba mẹ, dù ít phút thôi, để nói "con thương ba mẹ nhiều lắm, cảm ơn vì đã sinh ra và nuôi con thành người, xin lỗi vì những lúc ngỗ ngược, làm ba mẹ phiền lòng". Càng nghĩ, Dung càng rầm rức khóc, cô nằm cuộn tròn tư thế bào thai, từ từ lịm đi. Nghe tiếng dao kéo leng keng, Dung tỉnh lại lần nữa thì trời đã tối, Dung nhúc nhích mới biết mình bị trói tay chân trên giường hình chữ X. Một người mặc bộ đồ phẫu thuật, đeo khẩu trang, đi lại nhìn Dung:

- Tỉnh rồi à! Có gì muốn nhắn gửi không? Có nhắn giúp cho em, xem như làm phước.

Dung nhận ra là cô Hà, cô làm gì ở đây, sao lại trói mình. Dung nhìn cô Hà khẩn khoản!

- Cô Hà! Phải cô không? Cô thả em ra đi cô. Em thề sẽ lo học, không kể chuyện này với ai hết. Em xin cô.

- Em giỏi quá, nhận ra cô cơ đấy.

À đưa tay vuốt gò má của Dung, sờ tới đôi gò bồng, bóp bóp, thương thức một cách dễ mê, sờ tới phần bụng phẳng, rồi trượt vào nơi rậm rạp. À chọt tay ra vào, ngứa cổ lên mà hương thụ, à tự "uhm....ah" một cách thỏa mãn. Sau đó, à tháo khẩu trang, đi lại bàn cầm dao dao mổ, tiến về phía Dung, nở nụ cười hoang dại:

- Em đẹp lắm Dung à! Cô mổ nhiều em rồi, với em cô thương nhất đấy.

À đi tới, lấy khăn sữa tắm cồn, lau khắp người Dung. Dung hoảng sợ tột độ, ngốc đầu cổ nài nỉ. À xuyt! Xuyt! Sấn lấy khăn nhét vô miệng cô.

- Đừng nói gì nữa hết, cô nhúc đầu, làm mạnh em sẽ đau đớn hơn, nha!

Dung nhìn à, lắc đầu nguây nguẩy, à lại cầm dao mổ, từ bụng của Dung rạch xuống một đường dài, máu phun ra, bắn lên mặt à, nhưng à vẫn tỉnh bơ, thò tay móc ra hai quả thận, bỏ vào

túi zip, nhét vô thùng đá. Dung đau đớn, mắt trợn trừng, hơi thở yếu ớt. Người cô giật giật liên hồi, máu trào lên ướt đẫm khăn bịt miệng.

À Hà biến thái tiếp tục moi ra nhiều bộ phận khác, vừa làm, à vừa hát nghêu ngao, nghe rất rợn người. Sau khi lấy hết bộ phận, à nhìn lại Dung, trợn mắt như ngạc nhiên: "chết nhanh vậy à?". Sau đó, à lau máu trên mặt mình, nhìn lại gương mặt đã mất đi sự sống. À tát qua tát lại, chửi rủa:

- Mày trừng mắt nhìn ai hả? Sao không cầu xin tao nữa đi, con khốn!

Mày đẹp nên lão già đó tiếc rề chứ gì, được.....

À cầm dao mổ, rạch một đường từ thái dương bên đây qua tới bên kia, lột đi da mặt cô. À cầm lên xem cười khoái chí, đắp lên mặt mình. "Tờ nay, gương mặt xinh đẹp sẽ là của mình. Hahaha". Xong à lại nhìn xuống, lấy muỗng, múc hai nhần cầu bỏ ra ngoài, tháo khăn ra, dùng kiềm bẻ răng, cắt luôn lưỡi của cô gái xấu số. À bầy biện lên khay, nhìn tác phẩm cười man rợ. "Còn dám trừng mắt, lòi nhãi nữa không? Há...há...há". À thay bộ đồ phẫu thuật, mặc lại áo dài đi dạy, đeo kính, khoác lên mình dáng vẻ dịu dàng, mở cửa hầm đi ra ngoài. Bên ngoài có xe tải chờ sẵn, hai người đàn ông lực lưỡng bước vô, khiêng tủ đá bỏ lên thùng xe. Bỏ xác Dung vô bao tải, quăng xuống hồ sau sân trường, chúng rắc lên thứ bột màu trắng, rồi lấp hồ lại. Xong xuôi, dẫn lên bằng chậu cây to, sau đó leo lên xe tải rồi đi.

Khiết Tâm ngủ ở nhà, giật mình khóc thét. Cô quỳnh quáng tìm nước, không có nước, cô vội cắn đầu ngón tay mình, cổ bóp một giọt máu rịn ra, nhiều xuống. Cô vừa khóc, vừa kêu, "Vương! Em sợ. Huhuhu"

Một cơn gió thổi trước mặt, Vương ôm Khiết Tâm vào lòng, vỗ về.

- Nín đi, đừng sợ, có ta ở đây rồi.

Vương nắm bàn tay Khiết Tâm, chợt cau mày khi thấy dấu răng sâu hoắm, trên đó còn dính máu tươi, anh đẩy Tâm ra, nhìn cô:

- Em đang làm gì vậy hả? Sao lại tự tổn thương mình?

- Vương! Em sợ...em gọi anh không được, tìm nước không có, em nghĩ máu cũng là nước. Nên...huhuhu, em gọi được anh rồi. huhuhu

Nhìn Tâm khóc trong hoảng loạn, nói năng lộn xộn, Vương cũng đau lòng, lại ôm lấy Tâm.

- Ngốc quá, lần sau muốn gọi ta, thì dễ sẵn chai nước, đừng tổn hại bản thân, ta đau lòng lắm, biết không?

Khiết Tâm gật gật, ôm chặt Vương hơn, giấc mơ về người bạn gái đó thật đáng sợ. Thấy Tâm vẫn đang thút thít, run rẩy, Vương nhìn đến chiếc rèm cửa sổ sát đất, rèm tự động mở ra. Anh khều khều vai Tâm, kêu cô nhìn ra ngoài. Khiết Tâm ngẩng lên, nhìn anh, rồi nhìn ra cửa sổ. Ngoài đó có hàng trăm, hàng ngàn bướm bướm dạ quang đang bay lượn. Cây cỏ phát sáng nhiều màu sắc sặc sỡ, như trong phim avatar. Khiết Tâm trầm trồ, bước xuống giường, đi lại gần tấm kính xem cho rõ. "Đẹp quá, Vương! Em thích lắm, có thể cho em ra đó chơi được không?" Vương đi tới sau lưng, ôm Khiết Tâm từ phía sau, ti cầm lên đầu cô "được". Anh nắm tay cô, mở cửa bước ra ngoài. Trước mặt Khiết Tâm là dòng suối chỗ nhà bà Tâm, nước suối trong vắt, phát sáng, nền cỏ cũng sáng màu dạ quang, những khóm hoa lung linh đủ màu. Tâm thích thú chạy nhảy, cười vang, quên đi cơn ác mộng vừa rồi.

Vương đứng khoanh tay phía sau, nhìn cô gái nhỏ cười vui, lòng anh cũng dịu đi. Chợt, anh trừng mắt nhìn về phía xa xa, một vong hồn không toàn thân đang muốn lại gần Khiết Tâm, nhưng sợ Vương nên lùi vào rừng, mất dạng.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Em Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tất cả nghe em

Sau cơn mơ kinh hoàng đêm qua, Khiết Tâm quyết đến trường sớm để tìm Dung hỏi chuyện. Cô không quên hứng nước vào bao nilon nhỏ, cột căng, phòng khi nguy hiểm, bóp mạnh bọc nước sẽ vỡ để gọi Vương.

6g sáng, Tâm đã có mặt ở trường, cô không kể Vương nghe quyết định của mình, nên vẫn như thường ngày, Vương chờ Tâm đến trường, rồi quay về biệt thự trên núi.

Sáng sớm mùa xuân trên thảo nguyên, trời đầy nắng, sân trường vắng lặng, thỉnh thoảng vài cơn gió thoảng qua, cuốn đám lá bàng bay xào xạc. Khiết Tâm ngồi trên băng ghế đá hôm qua gặp Dung, ngó xung quanh tìm kiếm. Hình ảnh Dung lóa thể, người đầy máu, tóc tai rũ rượi, chộp tắt ngồi kế bên Khiết Tâm. Cảm giác lạnh lạnh bên người, cô quay qua, nhìn thấy giết mình, xem chút là té xỉu. Do đã thấy hình ảnh đau thương của Dung, Tâm thương cảm, cổ trần tình mình:

- Dung phải không?

- Ừ - tiếng trả lời như vang vọng từ lòng đất gây rợn rợn lòng người.

- Bạn muốn mình giúp đỡ gì à?

Không nghe ai trả lời, chỉ có tiếng cười lạnh lạnh, mang theo tất cả bi thương hòa trong gió.

- Bạn muốn gì thì nói, hù mình ích gì?

Vẫn không có ai đáp trả, chỉ thấy đám lá bàng cuộn xoáy thành hình xoắn ốc về hướng sân sau của trường. Tâm nhìn thấy lạ nên đứng lên đi theo. Kì lạ, Tâm bước đi thì đám lá kia cũng bay đi, như đang cố tình dẫn đường cho Tâm vậy. Lá bàng rơi ngay chậu sứ to, đặt ở khoảng đất trống sau trường thì dừng lại, không bay nữa. Khiết Tâm đứng quan sát một lượt. Cũng có khoảng 5, 6 chậu cây rất to đặt ở đây. Cây nào cũng xum xuê tươi tốt. "Kì lạ, cây đẹp vậy không để trong sân làm đẹp trường, lại để ở đây?" Tâm lại chậu sứ quan sát, sờ sờ đất trong chậu, rồi nhìn tới thân chậu, không phát hiện có gì kì lạ. Khom người xuống hửi, cũng không ngửi ra mùi máu tanh, mùi thối của xác chết cũng không. "Bạn ấy dẫn mình tới đây là sao nhỉ?". Đang đứng suy nghĩ, chợt phía sau có bàn tay vỗ lên vai Tâm. Cô giật mình quay lại, thì thấy gương mặt đang cười nhìn cô.

- Hú hồn.

- Bạn là học sinh mới đi học ngày đầu đã xỉu trong lớp phải không?

- Phải, mình tên Khiết Tâm? Còn bạn?

- Minh tên Văn Minh. Sao đi học sớm vậy? Dám thơ thẩn ra đây một mình?

- Minh đi dạo, tham quan trường thôi, ở đây mát mẻ, sao lại không dám ra?

- Bạn mới tới nên không biết. Ở đây....có...ma!

Khiết Tâm nhìn Minh, trề môi rồi đi thẳng vô trường. Minh vội đi theo sau:

- Bạn không tin à? Thật đó.

- Minh tin chứ. Và mình đã thấy con ma đó rồi.

- Hà....aaaa

- Làm gì hoảng hốt vậy? Ma thì sao chứ, họ cũng từng là con người. Chỉ là số phận, nên họ ra thực thể khác thôi.

Xoay lại nhìn Minh đang há hốc miệng ngạc nhiên, Khiết Tâm che miệng phì cười. Tính chộc cậu bạn này thêm mấy câu, chợt Tâm nghe trong gió tiếng nói vang vọng "mau trốn đi". Theo phản xạ, Tâm khó hiểu hỏi lại "trốn ở đâu, sao phải trốn?" Trong khi Tâm vênh tai nghe ngóng câu trả lời, thì Minh hơi hoảng, vì thấy Tâm nói đang nói chuyện một mình. Xa xa, sau lưng Tâm là hai bóng người đang khệ nệ khiêng bao tải gì đó trông rất nặng. Minh vội kéo Tâm chạy ngược ra sân sau, núp vào sau chậu sứ, anh ta núp chậu cây khế kế bên quan sát. Ông Thanh và cô Hà khiêng bao tải xuống mặt sau của dãy phòng ở tầng trệt. Cô Hà mở cửa phòng, hai người khiêng bao tải vô trong, sau đó trở ra khóa trái cửa. Giờ mới để ý, dãy phòng ở tầng trệt là dãy phòng đôi, đầu dính nhau. Sau khi hai người kia đi, Minh và Tâm nhảy ra xem xét căn phòng, thấy trên nền gạch nhiều vài giọt màu đỏ sệt sệt, cả hai nhìn nhau, ngạc nhiên, chưa kịp nói đã bị đánh mạnh từ phía sau và ngã đi. Lão Thanh và cô Hà nhìn Minh và Tâm nằm dưới đất, nhếch mép cười. Lão Thanh xoa xoa hai bàn tay vào với nhau nở nụ cười dâm dề. Lão tính đưa tay sờ đầu Khiết Tâm thì chuông báo hiệu giờ học vang lên. Lão phải dừng lại, cùng ả Hà lôi hai đứa học sinh quăng vô kho, chung với cái bao tải kia. Trong lúc lôi kéo, bọc nước cứu mạng Khiết Tâm bị rơi ra ngoài, bị ả Hà dậm vỡ nát. Hà khóa cửa đi ra rồi mà lão còn hậm hực "không bị mấy tội thanh tra, ta đã ăn được con bé kia rồi, thật bực mình".

Trong căn phòng tối, Minh tỉnh lại, sờ sờ phần cổ bị bầm, đau nhức, lắc lắc đầu, nhìn xung quanh tìm Khiết Tâm. Vừa lúc, cô cũng tỉnh, cũng sờ sờ phần vai ê ẩm. Hai người cố thích nghi với bóng tối, trong phòng chỉ le lói ánh sáng ít ỏi lọt qua từ khe cửa. Minh đứng lên, mò mò lên tường bật công tắc đèn. "Tách", đèn sáng choang, cả căn phòng sáng lên, soi tỏ bí mật kinh dị. Cả dãy nhà xây thành một căn phòng dài. Rất nhiều kệ sắt xếp thành hai hàng dọc theo chiều dài phòng, trên đó để toàn hũ to chứa nội tạng người. Xém chút Khiết Tâm đã hét toáng lên vì hoảng sợ, cũng may Minh kịp bịt miệng cô, Minh nhìn Tâm "suyt". Cô hiểu ý gật gật đầu. Hai người đi vào lối đi giữa hai kệ xem xét, càng vô sâu, Khiết Tâm càng đau lòng, nước mắt cô vô thức rơi theo những gì cô nhìn thấy. Đặc biệt dãy kệ cuối, chứa phần đầu của 5 cô gái. Trên mỗi hũ còn dán lên lá bùa màu vàng, vẽ nguyệt ngoác bằng bút lông màu đỏ. Tâm tự bịt miệng mình, khụy xuống, run rẩy. Còn Minh rất bình tĩnh, cậu ta lấy điện thoại ra chụp lại tất cả, mở 4G lên gửi file ảnh cho ai đó. Sau đó, ngồi xôm xuống, vỗ vỗ vai Khiết Tâm, nắm tay cô dặt về đầu phòng. Cô thất thần ngồi xuống đất, vẫn chưa hoàn hồn vì những gì vừa chứng kiến. Chợt nghe tiếng rên nho nhỏ, Minh cau mày, tìm xung quanh, thấy bao tải nhúc nhích, tiếng rên phát ra từ trong đó. Anh vội lại mở bao tải, bên trong là cô gái lóa thể, phần hạ thân bị thương, đang chảy máu. Cô thờ yếu ớt, mắt nhắm nghiền. Vừa mở bao, chưa kịp thích nghi với ánh sáng, nên cô hơi cau mày, sau mới từ từ mở mắt, miệng vẫn không ngừng nói "xin tha cho em, em đau lắm". Minh vội cúi áo, choàng lên cho cô gái, đỡ cho cô dựa vào mình:

- Em không sao rồi, tôi sẽ bảo vệ em.

Cô gái không trả lời, vô lực gào vào người anh, anh bỗng cô đặt lên chiếc giường trong phòng, gài lại nút áo cho cô, nhìn từng vết bầm tím trên người cô, chỉ bất lực thờ dài. Minh lại lấy điện thoại ra tính điện, nhưng quái là trong phòng này không có sóng. Anh đành quay phim, mở định vị gửi qua 4G. Mà 4G lại mau hết pin, điện thoại Minh chỉ cầm cự được 5p là tắt ngúm. Clip và hình ảnh khá nặng, e mạng load không kịp. "Ngày gì mà xui xẻo, có được thu hoạch lại quên sạc pin điện thoại, không biết đồng đội có nhận được tin tức mình gửi, liệu có kịp lúc hay không?"

Minh lại chỗ Khiết Tâm, đỡ cô ngồi lên giường, chung chỗ với cô gái kia.

- Minh! Tôi đang mơ. Bạn tát cho tôi tỉnh đi. Giấc mơ này kinh khủng quá.

- Khiết Tâm! Em không mơ, đây là lúc em phải bình tĩnh, giúp tôi chăm sóc cô gái kia.

Tâm ngược nhìn Minh, rồi nhìn lại giường, thấy cô gái chỉ mặc mỗi áo sơ mi đang thoi thóp, cô mở to mắt, nhích lại gần xem xét. Cô gái thờ rất yếu, phần hạ thân chảy máu, đỏ cả đùi. Tâm nhìn Minh, thân trên anh đang cởi trần, lộ ra thân thể trắng kiện, nổi rõ từng múi săn chắc, anh rất bình tĩnh, thân hình thẳng tắp, hai tay đút túi quần, đang đứng nhìn ra cửa, có thể khẳng định, Minh không phải là học sinh tầm thường. Minh xoay người lại, nửa ngồi, nửa quỳ bên giường, nắm lấy tay Tâm vỗ vỗ:

- Em yên tâm, tôi sẽ không để em xảy ra chuyện.

- Anh là ai? Anh không phải học sinh, đúng không?

- Tôi là công an, đang theo dõi vụ nữ sinh mất tích gần đây, mà tất cả họ đều có điểm chung là học trong trường này, hoặc ở gần khu vực của trường. Nên tôi đành giả làm học sinh vô đây điều tra. Thật xúi quẩy ngày có được chứng cứ thì điện thoại hết pin. Nhưng em đừng lo, tôi đã gửi hết chứng cứ và định vị về đội rồi. Họ sẽ nhanh chóng tới cứu chúng ta.

Tâm nhìn vẻ chững chạc của Minh, khác hẳn với học sinh Minh sợ sệt khi nãy, cô thấy tin tưởng nên gật đầu. Họ cùng chờ, lâu lâu, Tâm lại rờ cô gái kia, xem còn thở không. Thoảng chốc, bên ngoài ồn ào, có tiếng người xì xào nói với nhau. Minh nhìn qua khe cửa, thấy đồng đội mình đang nói chuyện với lão Thanh. Anh vội la lớn, đập cả 2 tay vào cửa báo động. Kì lạ dù anh đập mạnh, la lớn cỡ nào, bên ngoài vẫn không nghe, dù chỉ cách có lớp cửa. Minh quay lại, hỏi Tâm có mang điện thoại không, cô có điện thoại, nhưng trường cấm nên cô không mang, cô sợ mấy bạn nam xin số phiền lắm. Minh bắt đầu bực bội, anh dồn sức đập vào cửa gỗ "rầm...rầm", vẫn vô ích. Rồi tiếng bước chân xa dần, Minh thất vọng ngồi dựa vào cửa, cũng chưa biết phải làm gì. Ngồi chờ thêm mấy tiếng nữa trôi qua, học sinh tan học hết, cả ba người trong phòng tưởng như mất hết hi vọng, chợt Tâm nhớ ra bọc nước, cô sờ vào túi vải giắt nơi lưng quần, phát hiện nó ướt mất tiêu.

Đang loay hoay tìm kiếm, bên ngoài lại có tiếng bước chân. Minh vội tắt đèn trong phòng, núp sau bức tường ngay cửa. Lão Thanh mở cửa phòng, bước vào với nụ cười nham nhỡ. Lão thấy cô gái đang nằm thoi thóp trên giường, còn Tâm ngồi kế bên, mặt hốt hoảng nhìn ra cửa. Lão ta tiến vào, hai tay lão xoa xoa với nhau, cười giảo hoạt. Minh núp sau bức tường, chờ lão bước vô hần sẽ đập lão bất tỉnh. Không may, anh vừa ra phản ánh sáng ngay cửa, đã bị hai tên thanh niên lực lưỡng tấn công. Minh anh quần với 2 tên to khỏe, cuối cùng, Minh cũng đuối sức, bị chúng đánh ngã, để nằm trên sàn nhà. Sau khi Minh đã bị khống chế, hai tên thanh niên đóng cửa đi ra ngoài, để cho lão Thanh ăn con mồi.

Lão lao tới Khiết Tâm, cô hoảng sợ vội cắn tay mình cho chảy máu, vết cắn dù khá sâu, nhưng vết thương chưa đủ to để có thể nhiều máu ra ngoài. Lão Thanh chụp hai bàn tay cô, dùng băng gạc làm dây trói lại. Cột luôn miệng của Tâm, tránh cô la hét. Miệng lão chạch chạch ra điều tiếu rề đây già tạo:

- Sao lại cắn tay mình mạnh thế kia, thầy đau lòng lắm. Hahaha....thầy tính để em thoải mái mà tận hưởng khoái cảm, nhưng kiểu này thì thầy đành trói em lại thôi, hahaha. Ngoan, sẽ không bị đau....hahaha.

Khiết Tâm khủng hoảng thật sự. Trong lòng cô gọi Vương rất nhiều. Cô hối hận vì không bàn trước với anh, cô ý y vào bọc nước mình chuẩn bị, giờ thật sự gặp nguy hiểm, lại bị trói,

anh có thể cảm nhận được cô, nhưng không thể đến đúng nơi, chắc anh đau lòng, hóa điên mất. Cô không sợ chết, nhưng cô không muốn bị vấy bẩn bởi lão già bệnh hoạn này. Tâm quyết định lao vào tường, đập đầu tự tử. Đắt trời chao đảo, dòng máu đỏ từ trán cô chảy xuống thành dòng, Tâm đưa tay sờ lên trán, nhìn xuống tay mình, nỡ nộ cười toại nguyện và ngã xuống đất, nhìn ra bầu trời ngoài khe cửa "Vương! Em xin lỗi! Mẹ! Con đến với mẹ đây". Tay cô vừa chạm trên nền gạch, giọt máu cũng dừng lúc rơi xuống đất. Ngoài trời chợt nổi giông gió, mây đen che khuất cả ánh trăng. Trong phòng, lão Thanh bỗng Tâm lên giường, cười nham nhở "tưởng chết mà ta tha à, làm gì dễ thế. Hehehe". Lão đưa tay, tính cời nút áo dài của Tâm, trong chớp nhoáng, bàn tay lão rơi xuống đất, máu văng tung tóe đầy mặt lão. Lão nhìn cánh tay của mình bị cụt đang phụt máu, lão hét lên điên loạn, quay qua nhìn bên cạnh. Một thân ảnh u ám như Satan, gương mặt trắng bệch, đôi mắt màu vàng sáng quắc, đang nhìn lão đầy căm thù. Lão ôm cánh tay cụt, thật lâu, té luôn xuống giường, mắt vẫn trừng trừng nhìn người đàn ông đen tối kia, miệng ú ớ không thốt nên lời.

Vương nhìn Khiết Tâm tha thiết, ánh mắt dịu lại. Anh đỡ cô lên, cho cô tựa vào ngực mình. Sau đó, Vương tự cắn vào môi mình bật máu, nhẹ nhàng hôn vào vàng trán bị thương của cô. Thoáng chốc, vết thương liền lại, Khiết Tâm dần tỉnh. Mở mắt ra thấy gương mặt quen thuộc, cô tưởng mình sắp chết, ôm chặt lấy Vương, khóc rầm rức.

- Vương! Cuối cùng gặp được anh rồi. Em xin lỗi vì từ biệt anh như thế này, trước khi em đi, em muốn nói: Vương! Em yêu anh! Huhu

Thân người đàn ông thoáng cứng đờ, tim phút chốc đập loạn nhịp. Còn cô gái cứ vô tư thổ lộ lời ly biệt.

- Vương! Thi ra khi đã là vong hồn, em có thể nghe rõ nhịp tim anh rõ ràng, mạnh mẽ đến vậy. Huhuhu, nghe được tiếng tim của anh, được trông thấy anh là em mãn nguyện rồi, Vương! Em đi đây, anh ở lại phải tự chăm sóc tốt cho mình nhé.

Nói rồi, cô nhắm mắt, chờ mình tắt thở. Nhưng 1 phút, rồi 2 phút, Tâm hí mắt vẫn quang cảnh cũ, Vương vẫn đang ôm cô rất thật. Và người cô rất khỏe, không có cảm giác bay bổng, phiêu diêu gì cả. "Không lẽ mình mập đến nỗi chết rồi vẫn không bay nổi". Tâm vừa ngược lên nhìn Vương, đột nhiên Vương cúi xuống hôn lên đôi môi anh đào của cô. Máu của Vương vẫn chưa khô, len lỏi qua khoang miệng, lọt vào tim của Tâm vị ngọt ngào khó tả. Đại não của Tâm thoát ra hình ảnh kì lạ, mắt cô mờ to thấy lại tiền kiếp của mình.

(Trong đêm mưa gió, Vương mang theo cô, cười ngơ phi ra khỏi hoàng cung, đến bờ vực thăm không còn đường chạy. Mũi tên của thân vương xé gió lao vùn vụt xuyên qua cả hai. Vương đau đớn, mắt hằn lên tia máu đỏ, ôm thân thể đang run lên và lạnh dần của cô, nhìn thân vương và những tên phản bội, buông lời thề độc. Vương rút mũi tên ra khỏi ngực cô, xé tay áo mình thấm máu trinh nữ, hòa cùng máu quân vương, dùng tay vắt trên nền đất những giọt máu quyền lực tinh khiết, với lời nguyện: "phàm những ai tham gia vào cuộc đảo chính hôm nay, đòi đòi con cháu phải đau khổ vì bị tình yêu phản bội, và không sống quá 30 tuổi."

Vương vuốt ve gương mặt dần mất đi sự sống, dùng mũi thấm máu của cô, một nhát xuyên tim, rút ra nhỏ vào miệng cô giọt máu từ tim của quân vương. Vương cúi xuống hôn cô, nụ hôn sâu lắng và đau đớn. Sau đó ôm cô cả hai cùng nhảy xuống vực sâu.

" Từ Liên! Nếu có kiếp sau, ta sẽ không để em thuần khiết nữa".

Nụ hôn đó rất thật và mùi vị rất giống như mùi vị hiện tại. Không lẽ, mình đang hút máu Vương. Cô dùng hết sức chống lên ngực Vương, đẩy ra xa nhìn anh:

- Vương! Em chưa chết?

- Ta ở đây, ai dám lấy mạng em? Hừm?

- Hà???

Tâm bật dậy, nhìn xung quanh, thời gian dường như đang đứng lại. Lão Thanh vẫn đang ôm cánh tay cụt phun máu với đôi mắt mờ to kinh hãi. Máu bắn ra lo lừng trong không trung. Tâm phì cười, vừa cười, vừa khóc vì mừng. Vương xoa xoa đầu cô, cời áo khoác, choàng lên vai Tâm, đỡ cô đứng lên. Vương nhìn cánh cửa, cửa tự mở ra. Bên ngoài, có hai "pho tượng" đang đứng hút thuốc, canh gác, khói thuốc cũng lững lờ không tan. Vừa bước qua thềm cửa, Tâm thấy đôi chân của Minh, anh đang ngắt xi, nằm sõng xoài ngay bức tường. Tâm liền xoay qua, ôm cánh tay Vương khản khoản:

- Anh định xử lý họ thế nào? Anh sẽ không giết người chứ? Em không muốn Vương thành kẻ độc ác đâu.

Vương nhìn Tâm cung chiêu, sờ sờ lên gò má ửng hồng vì lạnh của cô, nỡ nộ cười nhẹ " tất cả nghe theo em". Anh bỗng cô lên, tiếp tục bước đi ra khỏi ngôi trường.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Em Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Trả oán

Sau khi Vương bỗng Khiết Tâm rời đi, trời lại nổi cơn giông, gió thổi vù vù. Dây khay kệ trong phòng rung lắc dữ dội. Gió to đến nỗi thổi bung cánh cửa, gió lùa vào phòng, những lá bùa dán trên 5 hũ đựng phần đầu của 5 cô gái đều bị gió thổi bay. Lão Thanh sực tỉnh hoảng sợ nhìn xung quanh. Năm vong hồn lửa thể, bị phanh bụng, máu me be bết đang đứng xung quanh, nhìn lão trừng trừng. Lão ôm cánh tay bị cụt, khom người quỳ lạy từ phía, van xin tha mạng. Đáp lại lão là những tràng cười man rợ, hòa lẫn trong gió thét gào. Dung ngồi xuống, đưa gương mặt bị lột da, mốc mết, cắt lười đi sát lại mặt lão, chiếc lưỡi cụt ngùn rướn lên, liếm lên mặt lão sồn sột. Lão run lấy bầy, thật lâu ra sau, lùi dần ra giữa hai hàng kệ chứa nội tạng. Gió không ngừng thổi, toàn bộ khay kệ rung lắc, chao đảo. Khi lão Thanh lết đến cuối phòng, toàn bộ 5 hũ đựng dịch chứa phần đầu của 5 cô gái vỡ tan. 5 chiếc đầu lăn lông lốc, vẩy quanh trợn trừng nhìn lão. Lão hoảng sợ tột độ, vãi cả ra quần. Lão nghe nói, gấp ma hãy lấy nước tiểu rửa mặt. Lão vội dùng cánh tay còn lành lặn, quẹt nước tiểu mình vừa thải ra, trét đầy lên mặt. 5 cái đầu chẳng những không sợ, còn nhe răng nham nhở cười. Lão khóc lóc, quỳ lạy, miệng lầm nhảm đọc kinh, vẫn không tác dụng. Một chiếc đầu bay lên cắn vào cổ lão, mấy cái đầu còn lại cắn vào khắp người. Lão thống khổ, rên la, rồi lão đứng phắt dậy, xoay qua xoay lại cho 5 cái đầu văng ra. Lão chạy tới túm dụng cụ mổ, lấy ra con dao mổ, đâm vào cái đầu đang cắn ở bụng, rạch một đường dài, cái đầu rớt xuống, lăn vô góc. Lão hăng máu, đâm vô mấy cái đầu kia, cuối cùng đâm vào cái đầu đang cắn ngay cổ. Lão la hét điên loạn:

- Cho mày chết, dám cắn tao, chết đi.

Đi kèm mỗi câu chửi là một nhát dao đâm vào da thịt. Sau cùng, lão mệt mỏi, ngồi dựa vào chân giường, thở nặng nhọc, lão húng hắng ho, máu từ miệng lão trào lên, phun ra đầy sàn nhà. Từ bụng lão, bộ đồ lòng cũng xổ ra. Lão cầm dây ruột của mình cười hô hô và tắt thở. Linh hồn vừa thoát xác, liền bị hai bóng đen, người mang hình Đầu Trâu, người mang hình Mặt Ngựa nắm lấy, lúi xuống đất. 5 vong hồn nhìn nhau, mỉm cười, tiếp tục đi ra ngoài.

Tuấn đang ngủ trong phòng hiệu trưởng, hần nghe tiếng kêu cửa, bực mình, hần quát chửi ầm ĩ, rồi trườn mình ngủ tiếp, nhưng tiếng đập cửa vẫn vang lên không ngừng. Hần vùng vằng ra mở cửa. Trước mắt hần là năm cô nữ sinh duyên dáng, mặc áo dài mỏng mà lại không mặc đồ lót, bẽn lẽn nhìn Tuấn. Hần nhếch mép cười, nắm tay một cô kéo vô phòng, đóng lại cả năm cô vô theo. Những cô gái vuốt ve, tự thoát ý trước mặt Tuấn, hần mơ màng, hạ bộ cương cứng. Một cô lại quỳ giữa hai chân Tuấn, đưa chiếc miệng nhỏ xinh, ngậm vào khúc côn

th* làm hấn đề mê. Rồi cô đứng lên, nắm tay hấn dất đi. Tuấn tê tái, mắt nhắm lờ đờ đi theo. Cô dắt Tuấn lên tầng thượng, dẫn đến sát mép sàn, cô lại khom người, hôn lên khúc thịt kia, nó càng cứng và to.

Bên dưới sân trường, mẹ Tuấn hoảng hốt thấy con trai mình trần truồng, trên sân thượng, đang dần tiến sát về trước không có lang can. Một tay đang tự xử, còn tay kia dò dẫm bước đi. Bà muốn la lên, kêu con quay trở về, nhưng bà vừa chạy tới chân cầu thang, chưa kịp bước lên đã nghe tiếng "phụp". Bà nhìn ra giữa sân trường, con trai bà nằm xấp, cơ thể đang giựt giựt, đầu quay về phía bà, nhìn bà trần trối. Bà vội chạy ra đỡ con, từ trên cao, chậu sủ to rơi xuống, trúng phần đầu của Tuấn bung bét. Bà hoảng loạn, quì xuống, ôm xác con vào lòng thét lên tiếng kêu ai oán. Trong gió lại vang lên tràng cười the thé, vang vọng khi gần, khi xa.

Ở nhà cô Hà, ả đang ngồi soạn giáo án. ả đặt chậu xương rồng to và dài trên bàn (trị ma). Đêm nay, gió thổi mạnh bất thường, ả thấy ròn rợn nên tắt đèn đi ngủ sớm. ả không quên uống 2 viên ma túy (loại thuốc pha giữa thuốc ngủ và thuốc kích dục). ả mơ màng, thấy một chàng trai lực lưỡng, đến bên giường, vuốt ve ả. ả đề mê khoái cảm, uốn éo, tự cời đồ mình quăng qua một bên. ả nhào tới ôm chàng trai, hôn cuồng nhiệt. Tay ả mân mê khúc thịt lên xuống, đề chàng trai nằm lên giường. ả quì gối, mắt mờ to nhìn "gây th*!" thêm thường, liền cúi xuống mút mát, người uốn éo qua lại. Khi con ham muốn lên cực điểm. ả ngồi hấn lên nó, nhịp nhàng nhún lên xuống, hai tay Hà tự xoa xoa nhũ hoa của mình, hưởng thụ tận cùng khoái lạc. Đột nhiên, khúc thịt bị gãy, Hà tức giận, giựt mạnh, búng gốc quăng ra ngoài cửa sổ. ả đi xuống bếp, lấy bó dưa, thọt vô cô bé của mình, một tay cầm dưa ra vào, một tay mân mê nhũ hoa, ả ngửa cổ lên trời, cười sảng sặc. Gương mặt đề mê, hoan lạc. Rồi ả chọt nhanh và nhanh, nhanh hơn, nhanh hơn nữa, và dứt điểm ở cái cuối thật mạnh. Chết lờng sền sệt phọt ra. Hà rút bó dưa, quăng qua một bên, cúi nhìn cô bé đang chảy ra chất lỏng ấm nóng. Hà liền chắm ngón tay đưa lên nếm, tiếp tục ngửa cổ cười điên dại. Vừa tới cao trào, Hà lại bắt đầu ham muốn tiếp, ả sờ soạn cơ thể, dùng tay mân mê, ve vuốt cô bé đã ướt đầm của mình. Một ngón, hai, ba ngón vẫn không thỏa mãn. Hà chọt cả bàn tay vô trong ngoáy ngoáy, lúc này mới có cảm giác phê. Thấy có gì vướng víu bên trong, không chạm tới điểm G Hà đứng lên tú chén, lục lọi, lấy cây gắp đá, thọt vô cô bé, gắp vật cản ra. ả thọt, thọt sâu vô, gắp và kéo, cứ thế lôi ra một đồng đề giữa hai chân.

- Tụi bây ở trong đó vướng víu quá, tao không cần.

Hà đứng lên, lao đảo té ngã. Từ miệng ả ọc ra máu tươi, người ả giật giật. Hà suy yếu, nhưng vẫn ráng thò tay âu yếm cô bé của mình. ả nhắm mắt tận hưởng thăng hoa và trút hơi thở cuối. Từ trong nhà của Hà, có 5 bóng trắng vụt bay ra ngoài.

Sáng hôm sau, công an ập vào trường. Đập vào mắt họ là bà già, đang ôm xác con trai ngơ ngẩn.

Tìm tiếp vô trong, thấy ông hiệu trưởng được phát hiện trong nhà kho sân sau. Minh được đưa đi cấp cứu. Qua khám nghiệm sơ bộ, thầy Hiệu trưởng bị hoang tưởng, tự cầm dao mổ rạch nát cả người mình, đến nỗi xổ ruột ra ngoài. Cuối cùng chết do mất máu.

Khoảng đất sân sau do gió lốc mạnh, làm đổ cả 4 chậu cây. Chó nghiệp vụ vô đánh hơi, đào lên bên dưới là 5 thi thể không nguyên vẹn của 5 cô gái. Riêng chậu cây sứ thứ 5, không biết ai đã mang lên sân thượng, làm rơi trúng đầu Tuấn.

Cùng thời gian đó, cô giáo Hà cũng được hàng xóm phát hiện, chết do thủ dâm, tự bạo dâm. Cô tự lấy chậu Xương Rồng để oral sex, còn búng luôn cây. Sau đó dùng cả bó dưa tự xử. Nhưng mãi không biết vì sao cô lại dùng gắp đá, gắp ra từ cung và ruột của mình. Điều đặc biệt họ biết cô đã đi trong lúc thăng hoa nhất.

Vụ án khép lại, để lại bao ám ảnh kinh hoàng lên cả khu vực xung quanh. Trường học bị nêi phong, 5 học sinh nam, bạn học của Tuấn, có lẽ chứng kiến cái chết của bạn quá kinh khủng, nên cũng hóa điên.

Sau đêm đó, Khiết Tâm lại mơ mình đang đi dạo, chợt có 5 bạn nữ sinh lại chào hỏi, kết bạn với cô, trong đó có Dung. Dung và các bạn cảm ơn Tâm, nhờ cô mà họ trả được thù và siêu thoát. Họ còn dặn cô cẩn thận vì ông Thanh và mẹ Tuấn, qua tận nước B, thỉnh bùa về ếm các cô. Họ dùng đầu các cô luyện thiên linh cái, che giấu căn phòng. Nên hôm đó, dù Minh đập cửa thế nào, cũng không ai nghe thấy.

- Nghe nói, ông thầy đó cao tay ấi lắm, bạn giúp tụi mình, mình sợ bạn bị vạ lây.

- Hihi! Bạn trai mình giỏi lắm, không ai dám đụng mình đâu. Cảm ơn mấy bạn lo lắng.

Dung nhìn Tâm ái ngại, cô vô tình thấy được năm Tâm 18 tuổi sẽ gặp đại nạn, mà người hại Tâm cũng chính là ông thầy đã ếm các cô. Năm cô gái yếu ớt, chỉ có thể dặn Tâm cẩn thận. Hi vọng qui vương sẽ bảo vệ được vợ mình. Có tiếng gà gáy sáng, cả năm người từ biệt Tâm và biến mất.

Tâm thức giấc với tâm trạng vui vẻ, cầu cho năm bạn ấy có được kiếp sau hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Em Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thần rừng

Tâm đang ngồi trên giường hí hửng, chợt nghe có tiếng người đằng hắng. Cô xoay qua thì thấy gương mặt đen thui, hai con mắt màu vàng sáng, đứng thu lu trong góc. Tâm sợ quá, tính đưa tay lên miệng cắn, kêu Vương, thì người đàn ông trong góc tối liền chạy ra, dẫn tay cô lại. Biết lừa được người nọ, Tâm tủm tỉm cười, cắn phất vào tay của Vương. Anh cau mày nhìn Tâm:

- Lần sau mà còn dám hù em, em cắn cho chảy máu luôn. Hihi!

- Em không sợ, chẳng phải em từng thấy vong hồn sợ quá ngất xỉu sao? Hóa ra khi nãy em giả vờ cắn tay là lừa ta.

- Hahaha!

Tâm nhìn về mặt thẹn quá hóa giận của Vương mà cười lăn, cười bò. "Ôi, anh cũng 2000 tuổi chứ ít đâu mà đáng yêu vậy".

- Em!!!! Ta làm bạn trai em khi nào mà ta không biết?

- Há! Em có nói Vương là bạn trai em há?

- Thì...khi nãy trong mơ, em nói với cô Dung gì đó, không phải sao?

- Không!

- Emmm! Được lắm

- Sao không được. Em chỉ nói bạn trai em tài giỏi, đâu có nói động chạm đến Vương đâu, sao anh giận? Tật của anh, bao năm rồi cũng không sửa được. Hồi nhỏ giận cách xung hô, bây giờ không đụng tới cũng tự nhận rồi tự giận. Càng già càng khó chiều à.

- Già! Em dám chê ta già???

- Em nói thật, không chê! Hơn 2000 tuổi thì trẻ với ai hả. Cờ em không biết là chất bao nhiêu đời của anh nữa.

Vương hăm hăm, tức không nói được, bỏ ra ngoài phòng. Trời lại nổi giông, sấm sét liên tục. Khiết Tâm nhìn bầu trời bắt đầu mưa nặng hạt, cô thở dài "mưa đi cho mát chút, trời dạo này nắng và nóng nữa, hihi! Quả là không uống công chọc hần. Hahaha!"

Khiết Tâm qua học trường mới, một ngôi trường tư nổi tiếng chỉ dành cho giới thượng lưu. Trong trường chỉ toàn cậu ấm, cô chiêu. Khiết Tâm vui vẻ hòa đồng, nhưng không ai biết gia cảnh cô thế nào mà vô được đây. Họ thấy cô bình dị, mặc toàn đồ thường, rẽ tiền nên nghĩ Tâm nhà nghèo, bày đặt đua đòi, học sinh ở đây rất ghét, luôn tìm cách phá cô, tổng cổ Tâm ra khỏi trường, họ không thích học chung với người không cùng đẳng cấp. Hôm đó, cả lớp lấy lý do đón chào học sinh mới, nên tổ chức tiệc tại nhà hàng Phố Núi, tất nhiên, nhân vật chính không thể vắng mặt.

Chủ nhật, đúng 11 giờ trưa, cả lớp xuất phát, cô chủ nhiệm cũng có mặt, nên Tâm không thể chối từ. Nhà hàng được thiết kế dạng dân dã, với nhiều khu nhà sàn đặc trưng của miền núi, nhưng không xây vách. Các khu nhà cách nhau bởi bãi cỏ nhân tạo, và chuồng nuôi thú. Có cả thác nước cao hơn 30 mét, hơi nước bắn ra xung quanh mát rượi. Lớp của Tâm bao trọn nguyên một nhà, lớp cô tình chơi lớn cho Tâm ra tiền, muốn cô bề mặt tự nghỉ học. Lớp trưởng, lớp phó kêu rất nhiều món, đặc sản rừng núi. Tâm cũng không thèm để ý, cô đi dạo ngắm cảnh xung quanh. Đi ngang cho khu chuồng gấu, chuồng xây kín mít và tối tăm. Tiếng gấu gầm rú có vẻ rất đau đớn khổ sở. Tâm tò mò, ghé mắt vào một lỗ nhỏ trên vách bằng đất, vừa đủ một bên mắt để ngó xem bên trong. Cả căn chuồng có 3 con gấu, con nào cũng bị trói hai tay bằng sợi xích to đùng, kéo căng lên trên đầu. Thân người nó được che chắn bởi miếng sắt dày, trên miếng sắt lại có vỏ sò vệt cào. Có con gấu ngoài cùng hình như đang có bầu, bụng nó to lắm, nó cũng đang rên rĩ tiếng kêu mệt nhọc. Cứ chốc chốc, con bên cạnh xoay sang nhìn con cái, rồi lại gầm rú những tiếng kêu đầy oán hận. Đột nhiên, nó xoay đầu, nhìn thẳng vào vách tường, nơi có Tâm đang ngó, làm Tâm giật mình, thật lùi lại. Một lúc mới định thần, Gấu chủ đầu phải người, chắc vô tình thôi, nó làm sao thấy được mình qua lỗ bé tí ấy. Tâm vuốt vuốt ngực, đi về khu nhà sàn của lớp. Trên bàn dài giữa nhà, vài món đã được dọn lên. Tâm cười xã giao, rồi ngồi xuống một bên, đang nhìn đồ ăn chợt có người khều vai Tâm, đó là Hào, trưởng lớp.

- Khiết Tâm! Bạn ăn ốc khi chưa? ngon lắm!!

- Chưa! Mình chỉ ăn ốc heo thôi.

- Vậy lát nữa người ta mang lên, nhớ ăn nha, ăn nhiều cho thông minh. Hahaha

Chỉ ăn ốc khi mà vui vậy à. Mà công nhận, Hòa cười xấu quá. Tâm không thèm ngó Hòa, xoay người lại, tiếp tục nhìn lên bàn xem món nào ăn được. Một lúc thì nhân viên phục vụ dắt lên một con khỉ, cho nó ngồi dựa vào cột nhà. Tâm ngạc nhiên, thích thú nhìn chú khỉ, chắc chú khỉ lên đây mua vui, chỗ khác thì ca nhạc, chỗ này chơi sang, huấn luyện luôn động vật, sáng kiến hay. Tâm tính đi lại chọc chú khỉ, chợt cô nhận ra có gì không đúng. Phản ánh chú khỉ máu đang chảy ra, thành vòng tròn quanh đầu. Anh phục vụ từ vòng tròn đó, dùng dao nhọn gạt lên, một miếng sọ khỉ văng ra, rơi xuống đất, lộ ra bộ não bên trong. Anh phục vụ nhặt miếng hộp sọ đặt lên bàn. Anh dùng ấm nước sôi, rưới vào chỗ hở chứa não. Chú khỉ đau đớn, không gãy dựa được, chỉ ngồi đó "khệt khệt", rồi dùng tay vuốt nước sôi đang chảy từ trên đầu chảy xuống. Nó vuốt tới đâu, lông và da tuột ra theo tới đó. Nhìn một màn kinh khủng trước mắt, Tâm vội đứng lên, chạy vòng qua bên kia bàn, nắm tay đang chế nước sôi của anh phục vụ, kêu dừng lại.

- Em ơi, đây là món ăn, em không ăn thì mấy ông nhậu kia cũng ăn thôi. Con này không sống quá 15 phút đâu.

- Anh dừng lại ngay, ở đây có bao nhiêu khỉ, em mua hết.

Anh phục vụ nhìn Tâm, chắc là cô chiêu muốn chơi ngông, mua khỉ về nuôi đây. Anh cười khẩy nhìn Tâm "được, để anh đem hết chúng lên"

Lần lượt từng con khỉ được dắt lên, nhốt một đám vào cái lồng sắt to. Con cuối cùng cũng là con nhỏ nhất, hình như chỉ mới vài tháng tuổi. Mấy con kia bị bắt lên không sao, tới con khỉ con này bị bắt lên, đột nhiên con khỉ bị cắt nắp hộp sọ liền phản ứng. Nó nhảy chồm qua chồm lại, hai tay nó chấp lại lay mấy người xung quanh, miệng nó khê khê, mắt nó nhìn khi con rướm rướm. Tự nhiên Tâm bật khóc, ôm khỉ con lại đưa cho nó. Nó nhìn cô, rồi đưa tay ôm khỉ con vào ngực, bắt chí cho con. Mặt nó rất vui, không còn buồn bã hay thất thần khi bị chế nước sôi nữa. Tâm khóc dữ dội hơn, cô nhớ mẹ mình, tìm cô đâu muốn nghẹt thở. Tâm liên thao xích cho khỉ mẹ, ẵm hai mẹ con khỉ lao ra khỏi nhà hàng. Anh phục vụ khi này giữ tay Tâm lại:

- Em bảo mua hết số khỉ ở đây, giờ em chỉ lấy 2 con này cũng phải trả tiền. Nhưng con khỉ mẹ sắp chết rồi, em mang về làm gì? Để lại đây, tụi anh làm món ngon cho.

Tâm ôm hai con khỉ vào lòng, nước mắt rơi lã chã. Cô ngửa mặt lên trời, gọi to:

- Vương! Em đau quá, anh tới đây đi!

Người phục vụ trở mặt, tưởng cô ăn quít, tính lôi cô vô trong, đột nhiên trên bầu trời, mây đen ầm ầm kéo tới, gió lốc thổi liên hồi, bụi tung mù mịt. Trong lúc mọi người đang che mắt vì bụi, một thân ảnh đột nhiên xuất hiện giữa con lốc xoáy, dịu dàng tới ôm trọn Khiết Tâm vào ngực. Vương mặc áo sơ mi đen, phanh hai nút, quần tây cũng màu đen làm nổi bật nước da trắng bệch của anh, như zombie đẹp trai giữa đời thường. Anh phục vụ vội chạy tới, lay lay tay anh:

- Anh là gì của bé này? Anh xem bé đòi mua hết khỉ, tôi dắt lên hết thì bé chỉ lấy hai con đang ôm, nhưng không trả tiền. Anh tính sao hả?

Vương cúi nhìn Tâm. Tâm ngước đôi mắt còn ngấn nước nhìn anh, gật gật. Anh nở nụ cười cưng chiều, xoa xoa đầu Tâm, rồi móc bóp, lấy ra tấm thẻ visa bạch kim đưa cho anh phục vụ:

- Tổng cộng bao nhiêu trừ vào đây. Tính luôn bàn tiệc mà lớp em ấy đặt.

Anh phục vụ nhận tấm thẻ, cười gượng, nói với Vương!

- Anh chờ chút. Tôi trở lại ngay.

- Khoan!

Vương lại nhìn Tâm, dịu dàng hỏi:

- Em có muốn mua luôn nhà hàng này không? Vừa rồi nghe em kêu đau? Là hần làm em đau à?

Tâm lắc lắc đầu, dựa vào ngực Vương, không nói gì nữa, tay vuốt ve hai mẹ con khỉ. Tên phục vụ nghe Vương hỏi cũng há hốc kinh ngạc, "trời à, giàu có bao nhiêu mà muốn mua cả nhà hàng? Không biết tôi sống ảo hay ông ấy nữa." Sau khi cả thẻ xong đi ra, đã không còn thấy hai người đâu nữa. Hần nhìn tấm thẻ thềm thường, dự định sẽ đi cả mua đồ hiệu, rồi

bán lại lỗ chút cũng có khối tiền. " do anh đích thân đưa tôi mà ai không lấy lại, tôi không xài thì có lỗi với bản thân quá. Hahaha"

Hắn quyết định xin nghỉ nửa buổi, vô trung tâm thương mại mua đồ. Đến lúc tính tiền, vừa móc thẻ ra, tấm thẻ tự dưng nóng lên, bùng cháy và tan biến. Hắn trở mắt nhìn theo làn khói đen, trong lòng cả kinh, vội bỏ của, la hét chạy ra ngoài đến rớt cả dép, mà cũng không dám quay lại lùm

Khiết Tâm về đến biệt thự, cô thả hai mẹ con khi xuống sân. Khi con chạy nhảy, đu tròn tung tăng, còn khi mẹ gục xuống, ngã lăn ra đất. Tâm hốt hoảng, ôm khi mẹ vào lòng, từ mắt cô lại chảy ra giọt lệ thương cảm

- Khi oi, em ráng sống đi, ráng sống mà nuôi con. Ở đây không ai dám làm gì em đâu. Huhuhu.

Khi mẹ nhìn Khiết Tâm, rồi nhìn qua khi con đang đu trên cây, mắt nó đỏ lên, chảy ra giọt nước mắt khi. Nó cầm ngón tay trỏ của Tâm, chạm vào giọt nước mắt đó, rồi đặt lên ngón tay dính nước mắt nụ hôn biết ơn của nó. Khiết Tâm khóc nhiều hơn, khi con nghe cô khóc, vội nhảy xuống, đu vào ngực khi mẹ, mút mát dòng sữa sắp cạn khô. Tâm vuốt ve khi con, tay kia bụm miệng để không phải phát ra âm thanh đau lòng. Khi mẹ cũng vuốt ve con nó, bắt con chỉ cuối cùng bỏ vào miệng nhai nhai, tay nó từ từ buông lỏng, và nó nhắm mắt vĩnh viễn. Khiết Tâm vội vàng gọi Vương, nhanh chóng, Vương xuất hiện sau lưng cô:

- Em gọi ta?

- Vương! Cứu khi mẹ đi. Huhuhu.

- Con bé này, lần trước gặp nguy hiểm đến tính mạng, sao không khóc mà gọi ta, nay chỉ vì con khi mà khóc đến thế lương thế à?

- Vương! Xin anh cứu khi mẹ nhanh đi, sắp không kịp rồi. Huhu

- Khiết Tâm, đã trễ rồi, sinh từ trong cuộc đời đều có số, ta không thể cãi số được. Huống hồ, khi mẹ đã chấp nhận, sao em còn cố chấp. Em nhìn đi, khi mẹ ra đi rất thanh thản, nó đã phải chịu đau khổ cả đời, đến lúc nó được giải thoát rồi.

Vương ôm Khiết Tâm vào lòng vỗ về, đợi khi con bú no, leo lên cây, Vương nhìn đến xác khi mẹ, một vầng ánh sáng xanh lam bao quanh nó, thoáng chốc tan biến vào hư vô. Vương vỗ vỗ vai Tâm, một tay anh vẽ vòng tròn vào không trung, khung cảnh của khi mẹ hiện ra, con khi khỏe mạnh, vui vẻ, đang khệt khệt nhìn Tâm cảm ơn, trên đầu nó cũng đã liền, không có dấu vết của hộp sọ bị cắt. Nó nhảy nhót, đu dây đi theo một đàn khi rất đông. Khiết Tâm nhìn theo nó, mỉm cười. "Yên tâm, chị sẽ chăm sóc khi con", khi mẹ nhìn Tâm gật đầu như một con người, rồi đu theo đàn khuất dạng. Xa xa trong khu rừng, có đôi mắt màu xanh lá vẫn đang quan sát một màn vừa rồi. Anh ta mang hình người, nhưng trên lưng có thêm đôi cánh màu trắng đen to khỏe. Anh nhìn giọt nước mắt Khiết Tâm rơi, đưa tay hứng lấy, và nếm thử "nước mắt con người, cũng ngọt vậy à". Mỗi anh nhếch lên, vỗ cánh bay đi.

Tối hôm ấy, cả khu rừng bao quanh biệt thự nổi lên tiếng rì rào của các loài cây "một cô bé thiện lương đã cứu con của núi rừng, cô bé rất có khí chất, chúng ta hãy tạo điều kiện cho cô bé làm phu nhân của Thần rừng...". Lần đầu tiên trong vương quốc rừng sâu, tên Khiết Tâm, một cô bé con người được muôn thú yêu quý, tôn làm nữ thần. Cũng chính từ đây, Qui Vương sẽ làm sao để giữ được vợ của mình, khi Thần Rừng cũng cảm mến Khiết Tâm

Bạn đang đọc truyện *Tìm Em Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Gia đình gấu

Hôm sau, Khiết Tâm đi học với tâm trạng khá nặng nề. Sau sự việc hôm qua, bạn bè trong trường cũng bắt đầu bình thường hóa quan hệ với cô, không khinh cô nghèo nữa. Vừa vô lớp, Hào tình bơ phờ vai Tâm, cặp kè với cô. Tâm rất ghét thói bỏ bả của hắn, lại còn tự nhiên thái quá, cô vùng vằng, thoát khỏi tay hắn, nghiêm túc nhìn Hào nói:

- Lớp trưởng! Mình lớn rồi, nam nữ nên có khoảng cách nhất định.

- Tui nghĩ bạn bè, thân mật chút đã sao? Bà sứt mẻ gì mà làm ghê vậy.

- Chó cũng được xem là bạn của con người, bạn có ôm hôn nó để thể hiện tình bạn bè không?

- Khiết Tâm! Bạn giỏi lắm! Tôi chóng mặt xem bạn hổng hách bao lâu. Nói cho bạn biết, trong trường này, thuận tôi thì ở, nghịch tôi thì "get out".

Hào trừng mắt nhìn Tâm, tay chỉ ra ngoài. Cô lắc đầu nhao nhác, không thèm chấp, về bàn mình ngồi. Tiếng chuông reng vô tiết, thầy Sinh bước vô. Sau màn chào hỏi, thầy đề cập lên bàn, đứng ra giữa bục giảng tuyên bố.

- Thầy đã liên hệ được già làng của người dân tộc, ngày mai, lớp chúng ta sẽ có buổi học tập ngoại khóa, nhằm tìm hiểu cuộc sống của người dân tộc. Do ngôi làng nằm ở huyện khá xa, nên có thể chúng ta sẽ nghỉ đêm, các em nhớ xin phép ba mẹ, và chuẩn bị đủ đồ nhé.

- Dạ

Cả lớp hào hứng, đồng loạt dạ rõ to. Chỉ có Khiết Tâm là trầm ngâm, vẫn còn ám ảnh cái chết của khi mẹ, nên cô ngồi nghĩ mông lung, không nghe thầy Sinh dặn những gì. Giờ ra chơi, Tâm chọn chỗ vắng học sinh, ngồi ôn bài. Hào vẫn cay cú vì bị cô không cho ôm, hắn cùng mấy tên học sinh quậy phá khác quyết định chơi Khiết Tâm một vỏ. Hào thấy Tâm đang ngồi ở băng ghế đá phía xa, dưới tán cây Lim Xẹt, trên cây có tổ ong vô vẻ, Hào nhìn tổ ong, nhếch môi. Hào xin được ở đầu ít mật ong, hắn chuẩn ra sau gốc cây, nhò mật ong dài dài tới chân ghế chỗ Khiết Tâm, xong đi lên lầu 3, giương cây ná bắn vào tổ ong. "Bụp", tổ ong rơi xuống gốc cây, sau lưng ghế đá. Khiết Tâm nghe tiếng động, vừa xoay lại đã thấy ong bay loạn xạ, cô sợ hãi, thụt lùi ngã ra sân, dùng cuốn tập quơ quơ mấy con ong đang bay về phía mình. Cả sân trường nhốn nháo vì ong vô tổ bay ra tán loạn. Vào giây phút ngỡ bị chích thê thảm, Tâm nghe loáng thoáng trong gió có tiếng huýt sáo nhẹ nhàng, du dương, xung quanh Khiết Tâm như được đôi cánh chim to lớn bao phủ che chắn, cả đàn ong chỉ bay vòng vèo bên ngoài, không may chạm được tới Khiết Tâm. Đột nhiên, tiếng huýt sáo vút cao, đàn ong bay vèo vèo, thẳng lên tầng ba, chỗ đối diện tổ ong, có người đang đứng cười khinh khinh. Đàn ong đột ngột chuyển hướng, khiến hắn không kịp trở tay, bị chích sưng tấy cả người. Hào vừa chạy xuống sân trường, vừa la, nhưng không ai dám nhào vô cứu. Khiết Tâm thấy hắn bị chích sưng vù, muốn chạy ra đỡ Hào, nhưng đôi cánh bao quanh cô rất chặt, nên cô cũng chỉ có thể đứng ngó. Một lúc sau, Hào bất tỉnh, tiếng huýt sáo chấm dứt, đàn ong bay đi, đôi cánh cũng biến mất. Cả trường chạy tới đỡ Hào, đưa hắn đi bệnh viện. Cũng may tới bệnh viện kịp thời, nên hắn giữ được tính mạng. Khiết Tâm nghe vậy cũng mừng, lần đầu tiên cô nghe âm thanh huýt sáo hay đến vậy, còn đôi cánh là thật hay mơ, cô cứ thắc mắc liệu Hào bị ong chích có phải liên quan tới mình.

Ngày mai đi học ngoại khóa, nên Tâm muốn mua ít đồ, cô dặn Vương đón ở nhà bà Tâm, vì mua đồ xong, cô sẽ về đó chờ. Khiết Tâm đi nhà thuốc, mua thuốc chống muỗi, chống vắt khi đi rừng. Cô cũng mua mấy thùng thuốc cảm sốt, băng keo cá nhân, Tâm đặt mua thêm 100 cái mũng để tặng cho đồng bào dân tộc, ship về địa chỉ nhà bà Tâm. Xong xuôi, Tâm đi dạo, tản bộ về nhà. Đi ngang qua nhà hàng Phố Núi, cô nghe như có ai kêu cứu:

- Cứu tôi! Cứu tôi với!

Cô đứng lại, lắng tai nghe, tiếng kêu cứu trầm đục, thảm thiết, phát ra từ trong nhà hàng. Tâm vênh tai, đi về phía tiếng cứu, cô cứ đi, đi tới gần khu nhốt Gấu thì tiếng kêu chấm dứt. Rùng mình nhìn xung quanh, chẳng hiểu sao mình lại vô đây, Khiết Tâm tính đi ra ngoài, thì tiếng gầm rú đau đớn vang lên. Cô đi lại ngó vào lỗ hở cũ, trong đó, con gấu mẹ hôm qua đang sinh con, con gấu kẻ bên chắc là gấu cha đang gầm lên, giận dữ. Nó giật giật sợi xích, rồi nhìn qua Gấu mẹ, ngửa cổ lên trời gầm lên ghê rợn. Phần hạ thể gấu mẹ có đốm đen thấp thò, gấu mẹ rất đau, nó rặn và thở một nhọc, dường như nó đã đuối sức. Khiết Tâm vội chạy tới cửa, mở then cài đi vô trong. Gấu cha thấy người vào lại gầm lên. Tâm đưa tay lên miệng "suyt!" cho nó im. Cô lại ngồi xồm dưới hai chân sau của gấu mẹ, dùng hai tay ấn vào cửa mình của gấu mẹ, cho đầu gấu con lọt ra, rồi chụp vào khối đen nhóp nhép, từ từ nhẹ nhàng kéo, và kéo. Máu và nước ối xì ra, gấu con trôi tuột ra ngoài. Cô bồng gấu con lên, đặt vào ngực gấu mẹ. Gấu mẹ chồm dậy, liếm gấu con sạch sẽ. Tâm nhìn vậy, bất giác nở nụ cười mãn nguyện, cô sờ vào gấu con, rồi vuốt vuốt gấu mẹ. Bên ngoài chuông có tiếng bước chân, gấu mẹ ngưng liếm cho con, nhìn cô cầu cứu. Gấu cha lại giăng co, cổ bút xích. Khiết Tâm vội ôm gấu con, chạy vô chuông chỗ gấu cha trốn. Gấu cha thấy vậy, nó cũng liền ngồi xuống, che chắn cho cô. Bên đây chuông, gấu mẹ vội vàng ăn bánh nhau, kéo rom che vết máu lại, nó nằm xuống, thở một nhọc. Nhóm người bước vô, bật đèn quan sát, chúng ngó gấu mẹ, rồi dòm tới gấu cha, "sao hôm nay nó ngoan thế nhỉ, chịu ngồi yên không la hét, quậy quọ?" Cả bọn nhìn nhau, rồi chậm chậm tiến vô chuông gấu cha. Gấu cha đứng lên, cào cào hai tay về phía chúng, chúng hoảng sợ, bỏ chạy ra ngoài, khóa cửa. Căn phòng lại tối thui. Khiết Tâm chồm người ra ngó, thấy không còn ai, cô nhìn gấu cha nhoeén miệng cười, đưa gấu con tới trước mặt gấu cha. Gấu cha gầm gừ, liếm liếm gấu con. Hai tay nó trối xích lên cao, nên nó chỉ nhìn con nó liếm liếm. Nó dùng chân, đẩy nhẹ vô lưng cô ra hướng cửa, ý muốn cô bồng gấu con đi. Khiết Tâm khó hiểu nhìn nó, cô ôm gấu con trao trả cho gấu mẹ, gấu mẹ mệt mỏi nhìn con, tiếp tục liếm láp con, rồi nó cũng đẩy con nó về phía Khiết Tâm. Tâm nhìn nó, nhìn qua gấu cha, tới gấu con, cô không hiểu vì sao nó giao con cho cô. Gấu cha cào cào vô miệng thiết đeo trên ngực nó, nó thở phì phì một nhọc, đau đớn. Tâm chạy về Gấu cha, sờ lên vết xước trên tấm thiết, nhìn xuống phần hông của gấu, cô thấy có ống to ghim vào người nó, trong ống vẫn động lại vài giọt mật màu xanh rêu pha vàng. Tâm hiểu ra vấn đề, cô ôm lấy gấu cha khóc, thương cho kiếp gấu to lớn, khỏe mạnh, vẫn phải thua trước trí khôn và sự tàn ác của loài người. Họ nuôi gấu lấy mật, cho nó đeo tấm thiết vì sợ gấu tự cào mình tự tử. Gấu mẹ vừa mang thai, vừa bị lấy mật nên đuối sức, có thể không qua khỏi. Nó không muốn gấu con sống cuộc đời đau đớn như nó, nên muốn cô đem gấu con đi. Tâm nhìn gấu cha, gật đầu đồng ý. Nhưng cửa bị khóa, cài then bên ngoài, cô không ra được. Lúc này, gấu mẹ đứng lên, bỏ ra phía tường, nó bơi rom ra một bên, dùng tay cào cào, một viên gạch rớt ra, nó lại cào, khoét to lỗ gạch đủ chui vừa một người. Tâm đẩy gấu con ra trước, nhìn Gấu mẹ, rồi cũng chui ra. Cô ôm gấu con, lên rồi khỏi nhà hàng theo lối hông. Vì nhà hàng không xây tường bao quanh, trời cũng nhập nhoạng tối nên không ai để ý. Khi Tâm đã chui ra an toàn, gấu mẹ gom gạch chất đóng che lỗ, phủ rom lên trên. Nó mệt mỏi nằm xuống thở nặng nề. Khiết Tâm ôm gấu con mãi miết chạy, cô không hề biết dù cô có đi hiền ngang cũng không ai thấy cô, vì cô đã được bao bọc bởi đôi cánh của Thần Rừng.

- Em Gấu đừng sợ, chị sẽ thả em về với rừng, sớm thôi.

Về tới nhà, Tâm đặt gấu con xuống đất, ngồi thở hổn hển. Một con gió sau lưng thổi tới:

- Em muốn biến nhà ta thành sở thú? Hôm qua nuôi khi, hôm nay nuôi gấu?

- Oh! Vương đẹp trai của em, giận là già đấy. Nhà mình buồn quá, nuôi thêm chúng cũng vui mà. Vương không thích thì em thả chúng vô rừng, rồi em vô ở với chúng luôn.

- Em dám...hăm dọa ta.

- Không à, em nói thật chứ có đòi đâm chém Vương đâu mà hăm dọa. Vương mà có điểm yếu cho người ta hăm sao? Em cũng muốn tìm đề khỏi bị Vương ăn hiếp mà có thấy đâu. Hứ!!!!

Vương thở dài, nhìn Khiết Tâm, đôi con người màu vàng nhu tình, nắm vai cô kéo vào ngực, khẽ khàng vuốt mái tóc có mùi thơm gây nghiện. "Nó ngay đây, tìm chi nữa". Vương nhìn ra sân, cây cối rậm rạp đứng đưa như thì thầm gì đó. Anh đành thỏa hiệp:

- Vậy một con gấu này nữa thôi nha, ta chịu thua em rồi.

- Hí hí. Có phải đánh trận đâu mà thắng thua.

Tâm nói xong, nhảy lên hôn nhẹ vào má Vương, rồi chạy biến ra ngoài, báo hại ai kia đang ngẩn tò te, sờ sờ lên má, môi nhếch độ cong nhẹ vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Em Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Báo ân

Sáng sớm, cả lớp tập hợp đông đủ, thiếu mình Hòa, vì hán còn nằm viện. Mọi người dồn hết lên chiếc xe du lịch 50 chỗ, thẳng tiến đến buôn làng. Do xe to, nên mấy thùng đồ của Khiết Tâm đều chở đủ, mấy đứa con gái liếc háy, chứng kiến Tâm làm màu. Xuống đến bản, mọi người tập trung ở nhà sàn chính, nghe già làng kể chuyện, rồi đi tham quan người dân dệt thổ cẩm, chăn nuôi. Riêng Khiết Tâm thì nhờ một anh dân tộc biết tiếng kinh, tập hợp trẻ em, phụ nữ lại phát quà. Còn sót vài phần, Tâm hỏi anh Arai:

- Ở đây còn vài phần quà, người dân trong bản làng nhận hết chưa anh?

- Còn hai nhà, nhưng Tâm đừng tới đó, đó là nhà mụ phù thủy, mụ sống ần dật, không tiếp xúc với ai, kể cả dân trong bản.

- Hìhì, không sao đâu, anh dẫn Tâm tới đó đưa quà, đã là người cũng có lúc bệnh chứ. Có thể bà hơi khó gần, nhưng em đưa quà xong rồi về, chắc không sao đâu.

- Được! Tâm đi nhanh về nhanh, trời cũng chiều rồi. Nếu chưa tới nơi mà trời tối phải quay về ngay nhé.

- Dạ.

Anh Arai dẫn Tâm vô sâu bên trong làng, ngôi nhà nằm ần dật ngay rìa của làng, xung quanh cây cối mọc âm u rờn rợn. Arai đứng bên ngoài hàng rào gọi lớn:

- A Mị, bà có nhà không? Có người xuôi lên thăm. A Mị!

Tiếng cửa "cót...két" mở cửa, mùi hôi thối nồng nặc xông thẳng ra ngoài, Khiết Tâm và Arai đều phải bịt mũi. Từ trong nhà, một ông lão bước ra, ánh mắt dữ tợn, ông xua tay lia lịa đuổi hai người đi. Xung quanh cây cối cũng xào xạc, rì rầm, mây đen kéo tới, trời đất tối nhanh hơn. Arai kéo tay Tâm đi nhanh, Tâm vội để phần quà ngay cổng hàng rào, rồi đi theo Arai về bản.

- Trời tối rồi, Tâm à đi nhanh lên!

Không biết từ đâu giông gió nổi lên, lá cây bay vùn vù tạo thành cơn lốc xoáy, bụi tung mù mịt. Đang lúc Arai và Tâm phải che mắt vì bụi, thì từ phía sau, có hai bóng người rón rén cầm

khúc cây to, đập vào đầu Tâm và Arai.

Hai người tỉnh lại, đã thấy mình đang nằm trong khu nhà sàn xa lạ. Giữa nhà đang nhóm lửa, trên đó đặt cái nồi rất to sôi sùng sục, trong nồi trào ra thứ nước đỏ nhò nhò, tanh tươi. Tâm và Arai nhìn nhau, không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Đằng sau bếp lửa, xuất hiện cô gái trần truồng, đang quì gối cúi gằm mặt. Khiết Tâm tỉnh đi qua hỏi chuyện, mới phát hiện ra mình không có sức, tay chân bủn rủn. Tâm kêu cô gái kia:

- Chị ơi! Chị ơi! Chị biết đây là đâu không? Chị ơi!

Cô gái vẫn cúi gằm mặt, đưa cánh tay trắng bệch chỉ ra cửa, cất tiếng nói âm trầm như vang vọng từ cõi hư vô:

- Điiiiiiii.....điiiiiiii. Điiiiiiii.....nhanh.....

Arai bên cạnh nhìn Tâm đang nói chuyện với không khí, mồ hôi đổ ròng ròng, anh kêu Tâm

- Tâm đang nói chuyện với ai vậy?

- Thì chị ngồi bên kia kia, sau bếp lửa ấy, Arai thấy không? Trông chị ấy hình như bị bệnh thì phải, chị ngồi co người, mặt cúi gằm. A, có khi nào bị sốt rét không, Arai mau qua dìu chị ấy đi bệnh viện đi.

- Tâm! Bên đó không có ai hết, em đang nói gì vậy? Đừng hù Arai.

- Há???? Vậy....

Tâm nhìn qua cô gái, tay cô ấy vẫn đang chỉ ra cửa, nhưng đột nhiên, cái đầu cô rớt xuống, lún lổn lổ lại gần bếp lửa, xoay hướng nhìn thẳng vào Khiết Tâm. Mắt cô nhắm nghiền, miệng vẫn nhép nhép "đi.....đi.....đi". Tâm hoảng sợ, thụt lùi lại gần Arai, anh cũng sợ, ôm hai vai của Khiết Tâm. Arai cố lết ra phía cửa, chồm lên kéo cây gài. Thanh cái vừa rớt xuống, cánh cửa bung ra, bên ngoài gió rít từng cơn. Ông lão khi này nhanh chóng đỡ lấy Arai, dìu anh ra ngồi bên gốc cây. Rồi lão vô nhà, dìu Khiết Tâm. Đang ra nửa đường, lão và Khiết Tâm bị hai người chặn đường, một thanh niên trẻ đẹp và một bà già lụm khụm. Tên thanh niên gạt lão qua một bên, túm tay Khiết Tâm lôi vô nhà, bà già cũng đi vô theo. Hắn quăng cô vào một góc nhà, lấy ra bình bầu khô, bóp miệng đổ vào miệng cô thứ nước lợn lợn. Tâm cố giãy giụa, ho sặc sụa, cô thò tay móc họng ới ra, nhưng không được, tên thanh niên mất híp lại, nhìn cô cười man rợ, bà già đi đến gần, vuốt ve ngực hắn, nở nụ cười dâm dăng. Tâm hoảng sợ cùng cực, cô gọi Vương, gọi trong khẩn thiết. Mây đen lại vẫn vô bầu trời, gió thổi gào, lá rừng bay xào xạc. Vương đứng bên ngoài gian nhà, nghe tiếng Tâm gọi, nhưng anh không thấy cô ở đâu, như cái ngày anh bắt lặc không cứu được Nguyệt. Vương giận dữ, giồng gió dữ dội, đất rung chuyển, cây trốc gốc, lòng anh như lửa đốt, mà Khiết Tâm mất dạng.

Bỗng từ trong rừng túa ra hàng trăm, hàng ngàn con khi, chúng "khệt khệt", nhảy nhót bao quanh ngôi nhà. Trong ngôi nhà phát ra ánh sáng đen, mùi hôi thối xông lên nồng nặc, đến lũ khi cũng phải bịt mũi. Nhưng chúng không thối lui, mà càng tăng động nhào vô. Ngôi nhà như có thể lực vô hình che chở, bao nhiêu con khi lao vào đều bị hất văng ra đất rất mạnh để gây xurong. Vương thấy khi cứ lao vào khoảng không nhất định, anh nghĩ chắc chắn Tâm ở trong đó. Vương rút ra mũi tên ánh sáng, mũi tên thấm máu từ tim của quân vương và máu thuần khiết của thánh nữ. Anh đưa lên khoảng không và nhắm bắn. Một con khi liều mạng chuyển từ nhánh cây, nhảy vào nóc nhà, thẳng góc bên dưới là nỗi nước đang nấu phần đầu của cô gái (bà Thiên Linh Cái). Con khi bị đốt cháy trụi lông, đen thui. Nó ngồi trên nóc nhà, chỉ chỉ tay thẳng xuống chỗ nó ngồi. Vương hiểu ý, nhắm thẳng xuống và bắn. Mũi tên xé gió lao vun vút, xẹt qua làm đổ cái nồi, cắm vào vai bà vai bà già. Một tiếng thét ghê rợn của cô gái vang lên, khiến chim chóc phải bay đi. Toàn bộ gian nhà hiện ra, lũ khi nhao nhao lao vào, bu kín hết ngôi nhà. Thân ảnh âm trầm, nện từng tiếng bước chân nặng trĩu vang vọng tiền về cửa chính. Luồng gió mạnh thổi bung cửa chính. Vương đứng ngay cửa, che chắn hết tầm nhìn, anh quan sát xung quanh, thấy Khiết Tâm đã ngất xỉu, nằm co rúm ở một góc. Riêng bà già bị thương đang nắm lấy mũi tên, nhìn Vương khẩn thiết. Bên ngoài, ông lão quai dị xông vào, ông nắm tay áo Vương ứ ứ, lão cổ nói tới là....thì bị nghẹn họng, lưỡi như bị thiêu đốt, không nói được. Vương không thèm quan tâm, đi tới bông Khiết Tâm đi ra ngoài. Ông lão đi theo, cổ nói gì đó với anh, nhưng càng cổ, lão càng đau đớn. Kì lạ, lũ khi bên ngoài bao vây thành vòng tròn, không cho anh bông Khiết Tâm đi. Vương trừng mắt nhìn con đầu tiên gần gần, nó liền bị thiêu đốt thành tro bụi. Cứ tưởng mấy con khác nhìn sẽ sợ, nhưng chúng vẫn bu quanh, ngăn cản Vương. Bên trong nhà, bà lão suy yếu nhìn theo bóng dáng Vương, bà quì sụp xuống, nước mắt rơi là cả, tay vẫn nắm chặt mũi tên ánh sáng. Vương cảm thấy phiền toái, đôi con người vàng sáng rực, cả anh và Khiết Tâm đều biến mất. Đám khi nhao nhao, "khệt khệt", chúng bu lại bà lão đang khóc đến đau lòng, lôi kéo bà vào chốn rừng sâu. Phía sau, người thanh niên hung ác đi tới, hất túm tóc bà già, lôi xềnh xệch vô nhà, lũ khi nhào lên, bu kín căn người hắn đầy thương tích, bà lão nhân lúc đó, cầm khăn lớn, trùm lấy cái đầu của cô gái bị đổ ra từ trong nồi, cố gắng đi vào rừng. Bà ra tới ngoài, được ông lão dìu đi. Cả hai lần khuất vào rừng sâu. Riêng Arai đã tìm đường vô bản, thông báo cho già làng và thầy giáo của Khiết Tâm.

Khi hai ông bà già đã vô hẳn trong rừng, lũ khi cũng dần dần tan biến. Thì ra, chúng không phải là khi thật, mà chỉ là hồn thiêng của khi mà thôi. Cô gái ngồi trong góc nhà cũng biến mất khi mặt trời ló dạng.

Trong rừng, bà lão mệt mỏi vì mất máu do trúng tên, không đi nổi. Ông lão đành để bà ngồi nghỉ, hái lá thuốc cầm máu đỡ. Ông đi tìm đường vô bản nhờ người cứu. Ông không phải là người trong vùng, nên không rành đường đi. Nhưng với tình trạng của bà bây giờ, càng đi sẽ mất sức, nguy hiểm tính mạng. Ông dẫn bà ngồi nghỉ bên bờ suối, đốt lửa tránh thú dữ, một mình băng rừng tìm đường vào bộ tộc. Bà lão mệt mỏi, ánh mắt mờ dần, máu ở vai vẫn rỉ ra đỏ thẫm cả cái áo. Bà tựa đầu vào tảng đá, lịm dần đi.

Trong không khí lại vang lên tiếng huyết sáo du dương, người đàn ông cao to, nửa thân trần với đôi cánh trên lưng, đáp xuống từ trên bầu trời, nhìn bà lão qua đôi mắt sắc bén như chim ưng, môi nhẹ nhếch lên. Anh nhẹ nhàng bông bà lão, vỗ đôi cánh to khỏe bay lên cao. Tuy bất tỉnh, nhưng bà vẫn ôm khư khư phần đầu của cô gái, nên ngôi nhà của tên thanh niên hung ác bị bại lộ. Ban ngày, hắn suy yếu nằm trong nhà, khắp người là vết tím bầm bởi khi cắn. Già làng cùng trai tráng đã tới nhà bắt hắn, chuẩn bị cuộc xử tội công khai, vì dám bắt cóc, hành hung thiếu nữ người Kinh. Nhưng không ai có thể ngờ được rằng, hắn là phù thủy cao tay gian ác, thân xác đang mang cũng không phải của hắn. Nếu tra tấn, thân xác chết đi thì vĩnh viễn linh hồn thật của người thanh niên kia không còn chỗ để quay về nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Em Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Hoán đổi

Vương bông Tâm về nhà, đặt cô nằm lên giường, đắp chiếu nhìn cô. Tâm biết có người nhìn mình, vẫn giả vô ngủ. Vương nhìn một lúc, cũng đứng lên đi ra ngoài. Trong phòng, Tâm mở mắt, khẽ chớp cười nham hiểm.

Ở trong tận cùng của rừng sâu, nơi mọi sinh vật sống chan hòa với nhau, và đều có nhân tính. Bà lão tỉnh lại, vết thương trên vai đã bình phục. Bà đang nằm trong chiếc võng đan bằng dây leo thân gỗ, treo trên một cây to. Biết người tỉnh, cây thoảng rừng mình, chia một nhánh to từ chỗ chiếc võng xuống đất. Bà lão từ đó, theo nhánh cây tụt xuống. Nơi đây rất đẹp, cây cỏ phát sáng dạ quang, thác nước như đổ xuống từ trên trời, trong veo. Dưới suối là vô số sinh vật phát quang, như những bóng đèn led đủ màu. Bà lão ngẩn ngơ trước một nơi quá thần tiên, bà nghĩ bà đang ở thiên đàng. Sự nhớ ra, bà đi tìm phần đầu của thiếu nữ trong nhà sàn. Vừa đi, vừa ngó tìm trong từng bụi rậm. Chợt, bà va phải vật gì cứng rắn, ngược lên thì ra là ngực của người đàn ông. Anh ta trẻ và đẹp trai vô cùng, làn da anh như lấp lánh trong nắng sáng. Bà lão cứ ngỡ mình đang gặp một thiên thần, bà vội quì xuống chân Ứng Vương, cầu xin:

- Gặp ngài ở đây, con tin thiên thần là có thật. Con quì xuống đây xin ngài, vị thần cao quý, hãy giúp cho cô gái con ôm phần thi thể trước khi chết được siêu thoát, không bị khổng chế luyện bùa Thiên Linh Cái nữa.

- Em không xin gì cho em sao?

- Dạ, người chết là hết, con đã được lên thiên đàng, còn mong gì hơn nữa. Con chỉ xin cho chị gái kia sẽ nhận được ân huệ từ thần, đi siêu thoát.

- Ta xưa nay không can dự vào chuyện của loài người, trừ khi..

- Trừ khi thế nào ạ?

- Ta lấy vợ là con người, khi ấy, chuyện của loài người cũng là chuyện của ta.

Bà lão nhìn Ứng Vương, mở to đôi mắt kinh ngạc. Ứng Vương phì cười, xoa xoa đầu bà lão

- Em đồng ý làm vợ ta không?

- Nhưng con già cũ, xấu xí, e không xứng với ngài.

- Ta cưới tâm hồn vĩnh cửu của con người, lấy chi xác thân hữu hạn. Em nghĩ trong thân thể này, ta không nhận ra em là ai sao?

- Thần biết con?

- Ta sẽ đòi lại thân xác cho em, nhưng em phải hứa khi có lại cơ thể, em phải làm vợ ta.

- Thần tại trên cao! con rất biết ơn đặc ân người dành cho con, nhưng trong lòng con đã có người con yêu mến. Con không thể đáp ứng yêu cầu của người.

- Nhưng hân có yêu người không? Nếu yêu người thì hân đã nhận ra người hân cứu là người khác.

- Người ấy có yêu con không không quan trọng, quan trọng trong trái tim con đã in sâu bóng hình ấy, không thể chứa thêm ai khác. Nếu con vì người phản bội lại tình yêu của chính mình, thì một ngày kia, con cũng sẽ vì người khác phản bội người.

Ứng Vương hép mắt nhìn bà lão. Anh thấy cô bé lương thiện, ánh mắt trong suốt nhưng đầy cương quyết, đưa tay sờ vào gò má nhăn nheo, Ứng Vương phì cười, cất đôi cánh bay vút lên trời cao.

Khiết Tâm thức dậy, đi khắp nhà quan sát, cô muốn tìm mũi tên ánh sáng, nhân lúc Vương không để ý sẽ giết chết Vương, uống máu từ tim anh sẽ được trường sinh bất lão. Nhưng lục lọi một hồi, cũng không thấy tung tích mũi tên. Khiết Tâm mò vô phòng Vương, gian phòng rộng, có cửa sổ bằng kính to như bức tường, giống phòng cô, nhưng trang trí tông màu tối, màu tím than. Tâm mở tủ, chứa toàn đồ, không có gì đáng giá. Cô thờ dài, tên này có phải qui Vương thật không? Hay chỉ là con ma bình thường? Bỗng từ phía sau cất lên tiếng nói âm trầm

- Em muốn tìm gì?

- À! Em chỉ muốn xem phòng anh có đẹp hơn phòng em không?

- Đầu phải em chưa từng vô, ta thấy em lục tủ đồ.

- Em chỉ coi anh có xếp đồ ngăn nắp hay không? Không ngờ phòng của đàn ông lại sạch sẽ vậy. Thôi, em ra ngoài đây.

Khiết Tâm đi ra ngoài, Vương nhìn theo với đôi mắt sáng quắc. Anh hít thật sâu, vẫn không ngửi được mùi hương gây nghiện. Mặt Vương âm trầm, xám xịt, tay nắm thành quyền. Anh nhắm mắt, ngửa cổ lên trời, nghĩ rằng nhìn xuyên tường, thân ảnh Khiết Tâm đang ngồi trên ghế sofa ăn bánh một cách tò mò. Vương nhếch mép "dám dùng thân thể của Khiết Tâm, người chọn nhầm người rồi".

Đêm đó, giông gió dữ dội, sấm sét xẹt ngang dọc sáng cả góc trời. Khiết Tâm trùm mền kín mít, sợ hãi thò đầu ngó ra cửa sổ sát đất "thần rừng nổi giận, ngài muốn làm gì?". Sợ hãi, à xuống giường, qua gỗ cửa phòng Vương.

- Anh ơi! Anh ơi! Anh ngủ chưa? Em sợ sấm sét quá! Hic....hic....

Cửa phòng bật mở, vang lên tiếng kêu "kèn....kẹt....kết" kéo dài ghê rợn. Khiết Tâm thò đầu vô ngó, trên giường trống không, ngoài trời vẫn âm ỉ tia sấm chớp sáng. Ắt thật thò đi vô, nhìn xung quanh. Đột nhiên, từ trong góc phòng, Vương lướt ra, dùng hai ngón tay bấu vô cổ ả, gằn từng tiếng.

- Nói! Người là ai?

- "Ặc....ặc"...em là Khiết Tâm, Khiết Tâm của anh. Anh làm em đau quá.

- Vẫn ngoan cố, được!

Vương cúi xuống, hít hà, rồi hôn lên môi Khiết Tâm, một tay vịn eo, một tay chế trụ ót. Anh hút toàn bộ linh lực, và hút luôn cả linh hồn hắc ám trong cơ thể Khiết Tâm. Gió lốc gào thét, rất nhiều oan hồn bay lượn quanh ngôi nhà xi xám, chúng đang chờ linh hồn đen tối kia thoát xác sẽ xâu xé. Khiết Tâm giãy giụa, à móc trong người ra con dao nhỏ, tự đâm vô người mình. Dòng máu thuần khiết chảy xuống, thấm vào tay Vương đau nhói. Vương đẩy ả ra, nhìn à bằng đôi mắt sáng quắc đầy căm phẫn.

- Nếu ông còn muốn giết tôi. Tôi sẽ lời thân xác này theo. Ông có tìm được nó, cũng không thể cho nó sống lại.

- Người dám!

Ả cầm cán dao, xoay sâu vào vết thương, máu lại chảy ra nhiều giọt xuống sàn, Vương càng đau lòng, hít thở không thông. Anh tức giận, mặt đanh lại u tối. Từ lòng bàn tay phát ra ngọn lửa xanh thẳm, Vương phát tay, Khiết Tâm văng ra hướng cửa kính, rơi xuống đất. Ả vội đứng lên, ôm bụng chạy vô rừng. Cây cối xung quanh ả xào xạc, rì rầm. Ả quắc mắt, nhìn xung quanh

- Câm hết cho ta!

Ả móc trong người ra lá bùa, rằm lằm đọc gì đó, quăng lá bùa vào đám cây rừng. Thân cây bốc cháy ngàn ngọn, nhiều linh hồn đau đớn la hét, hóa thành làn khói trắng bay lên rồi biến

mất. À nhếch môi cười, tiếp tục đi về hướng nhà mình.

Tới dòng suối, Khiết Tâm ngồi nghỉ, dựa lưng dưới gốc cây chộp mắt, rễ cây từ từ chuyển động, quán quanh người cô, đến khi đủ dày thì siết chặt. Khiết Tâm mờ mắt, gãy gục, không ăn thua. À lại lầm rầm đọc chú. Một nhánh cây to sà tới, dần chiếc lá to vào miệng ả, Khiết Tâm chỉ trỏ mắt rồi ú ớ trong miệng. Cả thân cây bật gốc, bay vèo vèo về hướng nhà Vương. Kì lạ là, mọi cây trong rừng đều dạt qua hai bên, tạo lối đi cho cây trói Khiết Tâm đi chuyển, mà không làm xây xát cô.

Tới sân nhà Vương, bóng đen đứng trầm ngâm tản mát ra hơi lạnh, hai tay nhét túi, thân hình thẳng tắp, ngao ngễ. Anh xoay người, đôi con ngươi vàng sáng trên gương mặt trắng bệch, không sức sống. Vương nện từng bước nặng nề trên nền đất, tiến lại gần thân cây, nhìn người bị trói, nhếch mép cười tà mị. Anh lại ngẩng mặt cô lên, đặt xuống môi cô nụ hôn nhẹ nhàng thưởng thức, "môi vẫn mềm mại nhưng tanh quá". Anh tiếp tục công việc dang dở, hút cạn linh lực, rút ra luôn cả linh hồn u ám. Thân thể Khiết Tâm rũ xuống, gục vào người Vương. Rễ cây trói cô buông thõng, thả cô ra từ từ, chiếc lá dần miệng cũng rút ra. Vương đỡ lấy cô, ẵm cô trên tay, nhìn xung quanh. Anh há miệng, làn khói đen bay ra. Rất nhiều làn khói trắng hình người bay tới cầu xé, trong đêm lại vang lên tiếng thét đau đớn, sau đó là rất nhiều tràng cười hoang dại, lạnh lốt khi gần, khi xa rồi mất hút. Vương bồng Tâm đặt lên giường, gương mặt cô tái nhợt, không hơi thở, không có sự sống. Vương cời áo của Khiết Tâm, làm liền vết thương ở bụng. Nhưng vết thương cứ lở loét, bùng beo. Da thịt của cô cũng nhão đi, bắt đầu thối rữa. Vương cời áo của mình, lộ ra thân thể rắn chắc, trắng mịn, dùng móng tay mình, đâm vào tim. Dòng máu đỏ thẫm chảy ra. Vương nắm sấp, lơ lửng phía trên thân thể cô, cho máu từ tim quán vương nhiều thẳng vô miệng cô. Mỗi giọt chảy ra là nỗi đau như hàng ngàn, hàng vạn mũi tên xuyên tim. Vương bắt chắp, "chỉ cần giữ được thân xác em, sẽ có ngày chúng ta đoàn tụ." Khiết Tâm trở lại hồng hào, vết thương liền da, Vương đau đớn, rớt trên người cô. Sự va chạm xác thịt, mùi thơm nhàn nhạt làm yết hầu Vương khó khóc. Nhìn tới gương mặt không sự sống, anh nhanh chóng đứng lên, phát tay vội mặc lại quần áo đi ra ngoài. Ra tới cửa thì Vương cũng gục xuống. Quân hốt hoảng chạy tới:

- Vương! Ngài sao rồi! Vương!

Bạn đang đọc truyện *Tìm Em Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Vì em xứng đáng

Quân đỡ Vương lên giường, nhìn sắc mặt anh tái nhợt, đầy lo lắng.

- Vương! Ngài sao rồi? Máu của bậc đế vương rất quý, máu của Qui Vương càng quý gấp bội, sao ngài lại... Ngài vừa thu nạp vong linh u tối, đã làm giảm linh lực, không chịu nghỉ ngơi, lại trích máu tim giữ một thân xác không linh hồn.

- Ta không sao, nghỉ ngơi sẽ khỏe. Đó là thân xác của Khiết Tâm, ta phải giữ cho nàng.

- Vương! Chúng ta cần linh hồn của Khiết Tâm, nhập vô xác nào lại không được. Nhưng ngài trích máu tim như vậy, linh lực tiêu phí hết 100 năm tương đương một giọt máu. Ngài cho xác ấy những 3 giọt. Trong vòng 30 phút, ngài mất hết 500 linh lực thuần khiết rồi. Vương! Nếu ngài không giữ vững sự cân bằng, ngài sẽ bị dọa vào ngã quì.

- Quân! Ngươi nhiều lời quá. Mau tìm đóa tử liên húng sương cho ta trị thương.

- Chỉ có Khiết Tâm mới trồng ra được loài hoa mang tên tiền kiếp của cô ấy. Không có nàng ấy, tôi cũng bó tay.

- Vậy ngươi đi húng sương, pha trà cho ta. Ta mệt, muốn nghỉ ngơi.

- Được! Ngài nghỉ đi, tôi đi húng sương cho ngài.

Quân ngao ngán đi ra ngoài, bắt đầu đi buồn bực vị qui vương si tình. "Hey ya, 500 năm linh lực thuần khiết, bao nhiêu giọt sương cho đủ hả". Anh đi ra ngoài, tìm tới khu ao sen của Khiết Tâm. Anh nhớ nụ cười hồn nhiên của cô bé, khi thấy đóa tử liên nở rộ, cô nàng không ngại lội xuống sinh hái tặng anh. Nghĩ thấy cũng thương, chỉ cần Vương tìm được linh hồn nàng, anh sẽ tìm cho nàng thân xác mới, đẹp hơn, hoàn hảo hơn. Có sao Vương phải hi sinh máu từ tim mình chứ, thật khổ mà. Quân nhìn ra khoảng ao phẳng lặng, không có hoa sen nào cả, lá sen cũng không, chỉ có bóng trắng cô đơn, lạnh lùng phản chiếu trên mặt hồ.

Nơi chốn rừng sâu, đột nhiên bà lão cảm thấy tim mình nhói đau, như bị ai bóp nghẹt. Phần bụng cũng đau bị bị dao đâm. Bà ngã lăn ra đất, cuộn người thở mệt nhọc. Từ trên cây, lũ khi chuyển cành xuống vây quanh bà lão, chúng cứ "khệt khệt" như muốn nói gì đó. Gió lớn nổi lên, Ưng Vương bay lượn thật dũng mãnh trên bầu trời. Anh sà xuống, quắp bà lão, đập cánh phản phát bay đi. Bà lão gần như đã ngưng thở, đột nhiên lại được hít thở dễ dàng, cũng không còn thấy đau bụng nữa. Mở mắt ra đã thấy mình nằm gọn trong bộ móng vuốt của Ưng Vương. Dù hoảng sợ, nhưng bà vẫn cố gắng nằm yên, vì nhúc nhích thì sẽ rơi chết ngay. Ưng Vương đáp xuống sân nhà sàn, nơi Tâm bị tráo linh hồn, nhẹ nhàng thả bà lão ra.

- Bây giờ ta sẽ giết ngươi.

Bà lão nhìn khung cảnh xung quanh, cũng không ngạc nhiên, quì sụp dưới chân Ưng Vương.

- Xin ngài siêu độ cho những vong linh nơi đây. Họ là những người dân chân chất, bị kẻ xấu hãm hại giết chết luyện bùa.

- Ta không xen vào chuyện của con người.

- Ưng Vương! Con người cũng là chúng sinh trong cõi trần, xin ngài mở lòng từ bi giúp họ. Và giúp luôn muôn thú, giống loài đang bị nhốt trong nhà hàng ở trên phố.

- Thân nàng lo chưa xong, sắp chết còn nhiều lời quá. Nếu bây giờ nàng đồng ý lấy ta, nàng sẽ không chết.

Bà lão nhìn Ưng Vương nở nụ cười đôn hậu. Bà đi lại mở cửa nhà sàn, ánh sáng lửa vô, trong nhà xông ra mùi xú uế kinh khủng. Bà lão đi vô giữa, nhìn xung quanh thấy rất nhiều vong linh đang ẩn nấp. Bà quì xuống, lạy xung quanh 4 lạy.

- Tôi xin lỗi không thể siêu độ cho anh chị. Anh chị đi đi, tìm chùa nghe kinh để mau được thoát kiếp. Huhuhu.

Bà lão đưa phần thi thể của cô gái trần truồng không đầu về phía cô. Cô gái cảm lấy gần vô cơ thể mình. Cô nhìn bà lão biết ơn, đứng lên đi lại phá vỡ bàn thờ của tên pháp sư. Lúc này, linh hồn xung quanh xì xầm, đất rung chuyển, căn nhà lắc lư. Cô gái nắm tay bà lão chạy ra ngoài, căn nhà sàn sập xuống và cháy rụi. Từ trong lửa đỏ, rất nhiều bóng trắng bay lên, họ nhìn bà lão cảm ơn, rồi tan biến. Riêng cô gái còn lại cũng nhìn bà lão, bây giờ, cô trong diện mạo rất xinh đẹp, là người kinh. Năm trước, cô đã bị lão Thanh hiệu trưởng lừa bán cho pháp sư luyện thiên linh cái. Hắn hoán đổi thân xác thanh niên cho mình, dùng thân thể Khiết Tâm tráo cho vợ hắn.

- Cảm ơn em, Khiết Tâm! Mong em sẽ sớm về đoàn tụ với người em yêu thương

Bà lão rung rung, phải, bà đang rất nhớ người ấy. Cô gái từ biệt xong, trong rừng xuất hiện ánh sáng trắng lung linh đủ màu. Cô gái mỉm cười, bước vào ánh sáng ấy. Vầng sáng thu nhỏ dần, biến mất như chưa từng xuất hiện. Ưng Vương hài lòng nhìn bà lão. Từ bàn tay mọc ra những móng tay sắc nhọn như móng chim ưng, đi lại trước mặt bà lão, thọt cả bàn tay vào ngực bà, moi tìm bà ra. Bà lão đau đớn, người giật liên hồi, mờ to mắt nhìn Ưng Vương, nhìn bầu trời lần cuối, rồi nhắm mắt buông xuôi. Ưng Vương rút ra bông sen Từ Liên, hứng lấy linh hồn của Khiết Tâm, giao cho chú khỉ chạy về nhà của Vương.

Còn lại thân thể của mẹ phù thủy già, mẹ ta uống ngải, luyện bùa, thân xác cũng hồi sinh. Nếu không moi tìm lúc vẫn đang sống, e sẽ có linh hồn tà ác nhập vào, thành xác sống hại dân làng. Cây cối xung quanh chuyển động, quần lấy xác kia, quăng vào lửa đỏ đang cháy. Đầu đó vang vọng tiếng xèo xèo, lẫn trong tiếng thét đau đớn. Ưng Vương liếc mắt, cất cánh bay thẳng lên trời cao.

Chú khỉ cầm đóa sen chạy về nhà Vương, "khệt....khệt" kêu cửa. Quân mở cửa, ngạc nhiên.

- Khi con! Thì ra người đã hái đóa Từ Liên, hèn chi trong ao không còn bông hoa nào cả.

Khi con "khệt...khệt", gãi gãi giao bông hoa cho Quân, rồi leo lên cây ngồi nhìn. Quân cầm đóa sen kì lạ, đi vào phòng, đặt lên đầu giường của Vương, rồi đi ra ngoài, tiếp tục hứng và tìm giọt sương tinh khiết ít ỏi trên lá sen, dưới ánh nắng mặt trời.

Vương tỉnh lại khi nắng đã lên cao. Có mùi thơm gây nghiện thoảng thoảng, anh vội tìm kiếm xung quanh. Đóa Từ Liên nằm im lìm trên bàn gỗ. Vương cầm lên hít hà, tâm tư sáng khoái, dễ chịu. Anh bước xuống giường, mang theo đóa sen qua phòng Khiết Tâm. Cô nằm đó, an tĩnh không hơi thở. Vương đặt hoa sen lên tủ đầu giường, ngồi xuống bên cạnh, ngắm nhìn cô. Anh nhẹ nhàng cởi áo Khiết Tâm, xem xét vết thương ngay bụng, miệng vết thương đang khép, lên da non, chỉ còn vết mờ mờ.

Vương chăm chú nhìn, đôi mắt sáng quắc, bàn tay nổi lửa xanh. Anh đặt tay lên vết thương, vận dụng linh lực làm liền da. Thoáng chốc, bụng của Khiết Tâm lại nhẵn mịn, như chưa từng bị thương. Vương mỉm cười hài lòng, rồi lại hứng hăng ho. Trời bên ngoài quá nắng, dương khí mạnh, sẽ ảnh hưởng đến thân xác của Khiết Tâm, thế là Vương lại dùng linh lực, tạo mây đen, che kín bầu trời, mưa như trút nước, phủ tới cả một vùng. Trời vừa trút cơn mưa bên ngoài, trong phòng, Vương cũng đổ gục trên người Khiết Tâm. Đóa Từ Liên run rẩy, thoát ra linh hồn thánh thiện. Khiết Tâm quì sụp bên người anh, khóc lóc thảm thiết.

- Vương! Anh sao rồi. Em đây, Khiết Tâm của anh đây. Anh tỉnh lại nhìn em đi. Huhuhu! Vươnggggg!

Tâm lay, lắc Vương đủ kiểu, nhưng anh vẫn nằm bất động. Người Vương u ám, khi tỏ khi mờ, như bóng hình 3d. Cô hoảng loạn, khóc dữ dội hơn, cô không biết làm gì, bây giờ cô chỉ là hồn ma yếu ớt. Tâm tính chạy đi tìm Quân, chợt tay cô bị người nắm lại. Cô xoay người, nhào lại ôm chặt lấy Vương.

- Vương! Anh tỉnh rồi. Em lo quá. Đừng hù em vậy nữa, em sợ lắm. Huhuhu. Anh là Quí Vương mà, sao ngốc như vậy, hi sinh vì đứa trẻ con người như em xứng sao? Huhuhu

- Vì em xứng đáng.

Vương vuốt tóc Khiết Tâm, nắm hai bả vai Tâm, nhìn cô triu mến, môi mòng khê nhếch lên. Không chần chừ, anh cúi xuống, hôn lên đôi môi anh đào tái nhợt. Nụ hôn tham lam, nhưng nhớ, hít hà hương thơm quen thuộc, khám linh hồn cô vào trong tim. Thoáng chốc, Khiết Tâm bị hút vào trái tim của Quí Vương. Nơi đó đang đập rất mạnh mẽ, và có một lỗ hồng rất to, máu từ trong lỗ hồng cứ trào ra ngoài. Tâm hét hoảng, lấy thân mình lấp lỗ ấy, cô la lớn:

- Vương! Tim anh thủng to lắm. Anh nên đi bệnh viện, nhốt em vô đây làm gì? Em có phải bác sĩ đâu?

Vương phì cười, nhìn tới thân xác cô, khom sát người, hôn lên đôi môi khô khốc, lạnh lẽo. Linh hồn Khiết Tâm bị hút bởi nguồn sáng bảy màu. Cô cố ghi lại, che vết thương cho Vương. Vương càng vận dụng linh lực, đưa linh hồn Tâm nhập vô xác. Khi Tâm mở mắt lần nữa, cô đang nằm trên giường, trong phòng mình.

Khiết Tâm vội leo xuống giường, chạy tìm Vương. Anh đang đứng bên lò sưởi, trong ánh lửa bập bùng, thân ảnh anh vẫn cao ngạo như vậy, nhưng Khiết Tâm lại cảm thấy thật đẹp trai, soái ca. Cô nhào tới, ôm anh từ phía sau, dụi đầu vào bờ lưng vững chãi, ghi thật chặt. Vương nhếch môi, vòng tay ôm hai tay cô, vỗ về.

- Vương! Em yêu anh!

Bạn đang đọc truyện *Tìm Em Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Máu thuần khiết

Miệng Vương nhếch lên độ cong nhẹ, xoay lại cúi nhìn Khiết Tâm, nắm cầm ngang mặt cô lên. Khiết Tâm của anh, bằng xương bằng thịt, ấm áp và thơm. Anh cúi xuống sát hơn, Khiết Tâm cũng nhắm hồ đôi mi run rẩy. Đôi môi của Vương thường ngày đã lạnh, hôm nay dường như lạnh hơn, lạnh như băng đá. Khiết Tâm thoáng rung mình, nhưng vẫn cố chịu độ băng lãnh của đôi môi kia. Trái tim của Vương co bóp mãnh liệt, máu chảy ra nhiều hơn, anh không thể thở, anh vội rời môi của Khiết Tâm, phun ra ngụm máu đen đặc. Linh hồn hắc ám kia quá tà ác, làm hao tổn linh lực thuần khiết của Vương khá nhiều, nhiều hơn 500 năm mà Quân suy đoán. Tâm hoảng hốt, vỗ vỗ lưng cho Vương, càng vỗ, Vương càng ho dữ dội, trào máu nhiều hơn. Tâm òa khóc, ôm lấy cổ anh.

- Vương! Anh bị sao vậy? Đừng làm em sợ. Vương! Huhuhu.

Vương ngẩng lên nhìn cô, mỉm cười. Lấy tay lau máu trên miệng mình, rồi vuốt vuốt tóc của Khiết Tâm.

- Anh không sao? Hơi mệt thôi. Quí Vương cũng phải bệnh chứ.

- Vậy anh uống thuốc gì? Em đi lấy cho anh.

- Chỉ có tân nương của Quí mới có thể trị cho Quí Vương.

- Há?

- Khiết Tâm! Chờ anh khỏe, chúng ta sẽ thành thân. Em đồng ý không?

Khiết Tâm đỏ mặt, cúi đầu thẹn thùng.

- Người ta mới 18 tuổi mà bắt lấy chồng sao?

- Anh không ép, anh sẽ chờ em. Anh đã chờ em 2000 năm, thì thêm một thời gian nữa cũng không sao.

- Hừ! Ai kêu anh chờ chứ.

Khiết Tâm đang trợn mắt nói với Vương, thì anh lại húng hắng ho, và ngắt đi. Với thân hình nhỏ bé như cô, dĩ nhiên không đỡ nổi anh. Cô chỉ biết ngồi bên cạnh Vương, khóc lóc, lay lay kêu Vương tỉnh. Nhưng lần này, Vương đã không tỉnh nữa.

Quân vừa về đi vô cửa, vội chạy lại đỡ Vương vô phòng. Quân xem xét, truyền linh lực cho Vương. Cơ bản Vương là Quỷ Vương, còn Quân chỉ là ma cà rồng. Anh không có nhiều linh lực truyền cho Vương, vì Quân không hút máu người. Dù đã cố gắng, nhưng Vương vẫn nằm đó, nhợt nhạt thân ảnh. Quân thở dài nắm tay Khiết Tâm ra phòng khách.

- Khiết Tâm! Lần này Vương bệnh rất nặng. Anh không thể cứu được anh ấy.

- Anh Quân! Vậy phải làm sao? Không lẽ không còn cách nào sao? Anh ấy là Quỷ Vương mà, anh sẽ không sao đúng không anh?

Quân nhìn Khiết Tâm khó xử, cô bé thánh thiện như vậy, Vương đã dùng cả sinh mạng để đổi, sao anh có thể.... Quân thở dài, đứng lên nhìn ra cửa kính to, hai tay đút túi quần đăm chiêu. Tâm chạy tới, lay tay anh, khẩn thiết.

- Anh Quân! Em biết anh có cách. Chỉ cần cứu được Vương, làm gì em cũng làm. Nếu không cứu được, em nguyện bồi táng theo anh ấy. Vương vì em sống cuộc đời cô đơn trong 2000 năm, em sẽ không để anh ấy đơn độc ở thế giới bên kia đâu. Huhuhu!

- Khiết Tâm! Đừng suy nghĩ làm điều dại dột. Thật ra, còn một cách cứu Vương.

- Cách gì?

- Dùng dòng máu thuần khiết nhất lọc đi linh lực đen và vá tim cho anh ấy.

- Ai có dòng máu thuần khiết?

- Chính là em, Khiết Tâm!

- Vậy anh mau lấy máu của em cứu Vương.

- Khiết Tâm! Nghe cho kỹ lời anh: kiếp trước của em là cung nữ hầu cạnh vua, nhưng sứ mệnh của em là thánh nữ, hay còn gọi bà đồng thời ấy. Ở người em luôn toát ra hương thơm thuần khiết, xoa dịu tâm tính quân vương, nên người đã bắt em hầu cận, nhưng vẫn giữ trong sạch cho em. Vào một ngày mưa gió, người bị thân vương và hoàng hậu thực hiện cuộc đảo chính lật đổ, người cùng em chạy ra khỏi cung điện. Em đã đỡ thay quân vương mũi tên xuyên tim. Trong lúc uất hận, người đã tuyên thệ, lập ra lời nguyện chết chóc. Ngài dùng mũi tên thấm máu thánh nữ, hòa cùng máu quân vương cho cả hai cùng uống, và nhỏ lên nền đất. Mũi tên đó sau này thành mũi tên của ánh sáng. Chính dòng máu tinh khiết và quyền uy của hai người đã làm lời nguyện thành thật, biến ngài thành Quỷ Vương như bây giờ. Quỷ Vương có cuộc sống như một con người, mỗi năm cứ tới ngày giỗ của mình, Vương sẽ chịu thống khổ, đau đớn như vạn tiễn xuyên tim giống năm xưa. Chỉ ai rút được mũi tên ánh sáng trong tim ngài ấy, chữa lành lỗ thủng thì Vương mới hết thống khổ. Nhưng để cứu em, Vương đã tự rút mũi tên ánh sáng, bắn vào gian nhà sàn, vì em bị phép thuật đen tối che giấu, Vương không thể thấy và cứu em. Chính vì vậy, tim của Vương bị chảy máu ở ạt, mỗi ngày qua lại yếu đi. Anh đã trở lại nhà sàn, tìm mũi tên Ánh Sáng, nhưng nó đã không còn ở đó nữa.

Khiết Tâm nhớ tới mũi tên tỏa ánh sáng màu xanh mà cô luôn cầm theo bên người, nhưng lúc đó trong thân xác bà lão, còn bây giờ.... Khiết Tâm vội sờ tới người mình, nơi ngực có vật gì cộm cộm. Cô xoay người vô trong, mở nút áo, lấy ra là mũi tên Ánh Sáng. Khiết Tâm mừng rỡ, giải nút lại, rồi xoay người đưa cho Quân.

- Anh Quân! Cái này phải mũi tên Ánh Sáng không?

Ánh mắt Quân khắp khỏi, gật gù.

- Vậy anh mau lấy máu của em cứu Vương, chúng ta có mũi tên Ánh Sáng rồi.

- Em suy nghĩ kỹ chưa? Cứu Vương, em sẽ mất nhiều máu, nguy hiểm đến tính mạng đó.

- Anh dài dòng quá. Không có Vương, em sống một mình còn ý nghĩa gì chứ?

- Còn một chuyện nữa. Máu của em có thể lọc linh lực hắc ám, nhưng để làm lành tim của Vương thì....thì....

- Thì sao? Anh nói nhanh đi, Vương không chờ được.

Quân cũng hơi do dự vì ngại, dù sao cô bé mới 18 tuổi thôi, nhưng cô bé yêu Vương như vậy, chuyện đó sớm muộn cũng xảy ra khi hai người thành thân. Quân thở dài, lại xoay người đi, không dám nhìn thẳng Khiết Tâm.

- Em sẽ phải cho cậu ấy giọt máu từ tim của trình nữ.

- Há????

- Em dùng mũi tên ánh sáng, đâm xuyên tim em, nhỏ máu vào miệng của Vương, cho tới khi cậu ấy tỉnh lại, và không được để rớt ra ngoài giọt nào cả. Vì máu của em là dòng máu tinh khiết nhất trên trái đất, nên có sức hút với ma quỷ. Nếu để giọt nào rơi ra, ma quỷ kéo đến lúc Vương yếu như vậy, chúng sẽ xâu xé, ăn luôn linh hồn của anh ấy. Khi anh ấy tỉnh lại, em rút mũi tên ra, lấp vào vết thủng nơi tim của Vương. Khi ấy, giống như năm xưa, dòng máu thuần khiết và quyền lực sẽ tự động làm liền vết thương, không chảy máu nữa.

Quay người lại, thấy Khiết Tâm ngê ngét mặt ra nhìn mình, Quân cau mày, "không lẽ mình miêu tả ghê quá, cô bé sợ?".

- Khiết Tâm! Em sợ à. Vậy để anh tìm cách khác.

- Không phải. Em đang nghĩ, ngoại trừ Quỷ Vương, có ai bị đâm thủng tim mà còn sống để ngồi trích máu tim rồi nhỏ vô miệng anh ấy?

Quân xem sắc vì sắc mặt ngô nghê và lời nói quá chí lý của cô, sao anh không nghĩ tới Khiết Tâm là người, tự đâm xuyên tim vậy là gãy đành đạch ra chết rồi, lấy gì cứu Vương. Đang căng thẳng quá, anh không nghĩ tới, Quân nheo mắt, xoa xoa mi tâm, trong đầu ló lên gì đó, phì cười xoay nhìn Khiết Tâm.

- Bây giờ, em cho Vương uống máu của em trước, lọc sạch linh lực đen, sau đó thì....à....ờ....

- Em bức anh rồi anh, có nói lẹ không hả?

- Thì em dụ cậu ấy ăn em

- Cái gì???? Anhhhhhhh. Giờ này còn giỡn? Có tin em kêu Vương tiễn cho anh hết giỡn không hả?

- Ấy....con gái sao nói thiên ghê thế. Anh chưa nói xong mà em đã....ý anh là em lấy mũi tên đâm vào tim mình, rồi nằm trên người của Vương, cho máu chảy vào miệng của anh ấy, lọc máu. Khi thấy Vương khỏe, thì nhích xuống, cho tim em sát miệng vết thủng của tim anh ấy, và tim. Đâm vào tim không chết liền đâu, em nằm ở trên thì đâu có mất sức. Nếu lỡ ngắt đi, thì Vương đã hồi phục linh lực sẽ cứu được em thôi. Hihihi!

Khiết Tâm nhăn nhó, cái gì mà ở trên, không mất sức. Cái người này, nói gì vậy hả? Nhưng....anh ấy nói cũng đúng....thiệt là.... Mặt Khiết Tâm đỏ như cà chua chín, cô nhớ tới lời Vương trước khi ngắt "chỉ có tân nương của Qui mới có thể trị cho Qui Vương", không lẽ là ý này? Cô thẹn thùng nhìn Quân.

- Vậy anh canh bên ngoài cho em, vì em không chắc sẽ không vắng máu ra ngoài, em sợ yêu ma tới phá.

- Được. Yên tâm. Anh sẽ phong tỏa kết giới. Ráng nhanh chút, lâu quá anh chịu không nổi. Hahaha.

Quân vỗ vỗ vai Tâm, trêu chọc cô, rồi bỏ đi ra sân. Khiết Tâm thẹn quá hóa giận, chỉ biết nhìn theo, phồng má thờ phỉ phò.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Em Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Thanh lọc

Quân đi ra sân, thi triển pháp lực, tạo kết giới để không yêu ma nào quấy rầy Vương. Kết giới ngăn được người âm, còn đối với người dương thì vô dụng. Trong nhà, Khiết Tâm chậm bước về phòng của Vương, cô khá căng thẳng và hồi hộp. Mở cửa bước vô phòng, Khiết Tâm thấy xung quanh Vương rất nhiều bướm bướm màu tím trong suốt bay dập dềnh, còn thân ảnh Vương đã mờ nhạt. "Không lẽ Vương đang tan biến thành đám bướm bướm này?" Nghĩ vậy, không chần chừ, Khiết Tâm vội cởi đồ của mình để sang một bên, cảm mũi tên Ánh Sáng, tiến lại giường Vương đang nằm. Cô nhớ lời Quân nói, dùng tên đâm vào tim, nhỏ máu vào miệng Vương, sau đó áp vết đâm lên miệng anh. "Nhưng mà Vương nằm như vậy, mình lại không biết bay, làm sao nhỏ vô miệng anh chứ?" Suy nghĩ một hồi, Tâm quyết định trèo lên ngồi ngang bụng Vương, hít thở sâu để lấy bình tĩnh, tay phải cảm mũi tên Ánh Sáng, áp người xuống, cho miệng của Vương kề ngay ngực trái của mình. Từ thể khá kì quái, ái muội làm gương mặt cô cũng đỏ lên. Tay trái cạy miệng Vương ra, cảm ngực chân mũi tên Ánh Sáng vô miệng anh. Tâm áp sát người hướng đầu nhọn mũi tên, dứt khoát khom sát xuống, cô dùng thân mình ghim vào tên. Nỗi đau thủng tim làm Khiết Tâm như ngưng thở ngay tức khắc, theo phản xạ, cô gục xuống, nằm hẳn lên người Vương. Máu tinh khiết từ tim của trinh nữ, theo thân mũi tên làm đường dẫn chảy vào miệng Qui Vương, lọc hết tất cả tạp chất dơ bẩn của linh hồn u ám kia. Vương từ từ khôi phục, thì hơi thở của Khiết Tâm cũng yếu dần. Gương mặt cô tái nhợt, đôi mắt đại đi, đứng tròng. Tâm mệt, rất mệt, nhưng khi cảm nhận được nhịp tim trầm ổn của Vương, cô đã nở nụ cười mãn nguyện, và bằng lòng khép mắt lại, đúng lúc mắt Vương vừa mở ra. Đập vào mặt anh là bộ ngực sữa thanh tân xinh đẹp, Vương tròn mắt, nắm vai tinh đầy cô gái to gan kia ra, thì phát hiện mùi hương của Khiết Tâm. Trong miệng anh, máu vẫn đang nhiều giọt. Nhanh chóng hiểu ra vấn đề, ngay tức khắc, Vương lật người, cho Khiết Tâm nằm dưới. Anh hút, nuốt trọn mũi tên Ánh Sáng vào người, sau đó phá ra linh lực làm liền vết thương cho cô, mới từ từ ngồi dậy, nhả ngực cô ra. Nhìn cô bé ngốc nghếch đang thở yếu ớt, anh chỉ biết thở dài. Vương bước xuống giường, ói ra mũi tên Ánh Sáng, đặt lên bàn. Vương nhìn Khiết Tâm dịu dàng, rồi vội vàng đi ra ngoài.

Anh vào phòng của Khiết Tâm, tìm đóa tử liên. Anh muốn dùng hoa tẩm cho cô, anh lo sợ cô bị vậy bản. Kì lạ là đóa tử liên đã biến mất. Vương quay trở về phòng, ngồi bên mép giường ngắm nhìn cô. Như cảm nhận có ánh mắt nhìn mình. Khiết Tâm từ từ mở mắt, đập vào mắt cô là đôi mắt vàng sáng của Vương. Tâm vui mừng, chồm dậy ôm anh, quên mất mình vẫn đang trần trụi. Hương thơm nhẹ nhàng phảng phất, cơ thể thanh xuân gần sát chỉ cách một lớp vải mỏng đã thôi bùng ham muốn đàn ông trong Vương. Anh ôm lại cô, hít hà và siết chặt. Bàn năng vốn mang tính tham lam, thể là Vương cúi xuống, dùng môi mình mon man lên cánh môi anh đào mềm mại, gặm nhấm vị ngọt ngào mà anh khao khát đợi chờ hơn ngàn năm. Khiết Tâm bị đờ người, nhưng cô cũng không phản kháng. Tim cô cũng cảm thấy rộn rã, có chút mong mong chờ trong nụ hôn của anh. Một tay Vương đỡ gáy, nhẹ nhàng đặt cô nằm lại giường, anh ngồi bên mép giường, nhìn Khiết Tâm say đắm, cô thẹn thùng, tính kéo mền che mặt thì phát hiện người mình trông tròn. Khiết Tâm há hốc, xấu hổ hết to.

- Ai cho Vương nhìn hả? Đi ra ngoài đi. Á.....aaaaaa

- Khiết Tâm! Đây là phòng của ta.

- Há.....Vương! Sao anh.....anh...ăn hiếp em....hu....hu

Vương ôm Khiết Tâm vào lòng vỗ về, nuông chiều.

- Khiết Tâm! Làm vợ ta, à quên...làm vợ anh nhé.

- Hơ. Quên làm vợ anh là sao ạ?

- Em..biết còn dám chọc anh. Có tin anh "ăn" em tại đây không hả.

- Em chưa 18. Anh ăn là anh ở tù đó.

- Ai giam được ta?

- Em nói có người giam được.

- Hahaha! Em biết em đang nói chuyện với ai không? Được, nếu em nói được tên người đó ra, ta tha em lần này, còn không thì em phải ngoan ngoãn cho ta ăn. Nuôi em cực khổ bao năm, cuối cùng cũng tới ngày được ăn rồi. Hahaha

- Nếu em thắng thì sao?

- Ta sẽ tặng em một lời hứa của Qui Vương.

- Anh chắc không? Lỡ kêu anh chết thì sao?

- Nếu là em thì ta sẵn sàng....chết dưới hạ thân của em....hahaha.

- Anhhhh! Được! Người có thể giam được anh chính là....là....Từ Liên. Chẳng những giam anh trong cô độc, mà còn giam suốt 2000 năm đấy.

Vương ngưng bật tiếng cười, đắm chiều nhìn Tâm, rồi xoay nhìn ra cửa sổ. "Từ Liên, cái tên anh cất sâu trong kí ức đau đớn, tìm kiếm giữa loài người suốt 2000 năm". Vương phì cười, Khiết Tâm nói trúng tim đen của anh rồi. Anh xoay nhìn vào mắt Khiết Tâm, đôi mắt trong veo, sáng lấp lánh, anh cứ nhìn và hít thở chậm rãi cho mình bình tâm lại.

- Em muốn anh hứa gì hả cô bé?

- Ừ. Cho anh nợ, khi nào nghĩ ra em sẽ nói. Hihi.

- Được! Nhưng anh muốn nói cho em biết, người có thể quản thúc, thậm chí lấy mạng anh bây giờ là cô bé tên Khiết Tâm.

Vương cúi nhìn Tâm thật nhu tình, cô cũng ngược nhìn anh. Từng lời anh nói sao ngọt ngào quá, đim chết cô rồi. Vương khẽ nhếch môi, đặt lên môi anh đào nụ hôn nhẹ nhàng, mon man cánh hoa e ấp, nhắm nháp chiếc lưỡi nhỏ xinh, nuốt trọn vị ngọt ngào của cô gái nhỏ. Hai má cô thẹn hồng, tề người theo nụ hôn đầu. Dù luyến tiếc, nhưng Vương vẫn phải rời cô ra, đứng hẳn dậy đi ra ngoài đóng cửa. Khiết Tâm nhìn theo bóng lưng vội vàng của anh, nhoeo miệng cười. Cô đang tính đứng lên mặc lại đồ, thì Vương quay vô, đặt bộ đồ mới của Tâm lên giường, không dám liếc nhìn cơ thể nhắn mịn, khiêu gợi kia, sợ làm bản người anh yêu, nên cúi đầu đi ra ngoài. Dù đi, nhưng trong đầu toàn những hình ảnh đồi trụy, chỉ khi "bong", đầu Vương đụng vào cánh cửa mới làm anh bừng tỉnh. Khiết Tâm được trợn cười nghiêng ngả.

Hôm sau, Tâm đi học bình thường. Vô trường, ai cũng nhìn cô như quái thú. Tâm thấy lạ, nhưng không biết lý do. Thầy hiệu trưởng ngoác cô vào phòng nói chuyện riêng. Do bị vụ ông Thanh, nên Tâm khá cảnh giác, cô cầm theo ly trà sữa đầy vô phòng hiệu trưởng.

- Mời em ngồi.

- Dạ!

- Khiết Tâm! Buổi học tập ngoại khóa vừa rồi, ta nghe nói em mất tích? Vậy em đã ở đâu?

- Dạ! Em đi lạc trong rừng, may mắn gặp chú thợ săn dẫn về ạ.

- Vậy à. Cũng còn may. Thế em có biết gì về căn nhà sàn em đã tới không?

- Dạ không? Có chuyện gì sao thầy? Mấy bạn nhìn em lạ lắm.

- Không có gì đâu. Chắc mấy bạn lo em bị bắt cóc, giờ thấy em bình an nên mừng đó.

- À. Nếu không còn gì, em xin phép về lớp ạ

- Ừ. Em về đi.

Sau khi Khiết Tâm rời đi, gương mặt thầy hiệu trưởng rất đăm chiêu, lo lắng gì đó.

Cô đi vô lớp, Hào thấy cô thì nhào tới, tiếp tục quàng vai bá cổ. Tâm bực mình, đánh vào tay hắn "chát". Không hiểu sao cô đánh nhẹ, mà Hào đau đến nhăn mặt, hắn ôm bàn tay mình muốn khóc rống. Tâm ngạc nhiên, trợn mắt hỏi Hào.

- Tui đánh nhẹ mà làm gì ghê vậy?

- Nhẹ! Nát tay tui rồi kêu nhẹ

Hào vừa nói, vừa xòe đưa tay ra. Bàn tay hắn tím bầm, sưng tấy nhìn rất kinh khủng. Tâm tính sờ vào thì Hào kịp gạt tay lại, liếc cô rồi bỏ đi ra ngoài. Xuống phòng y tế, nữ y sĩ lắc đầu kinh ngạc.

- Tay em bị nát xương rồi, vô bệnh viện ngay đi. Em chơi trò gì ghê vậy.

- Nát xương? Làm sao có thể? Con bé đó mạnh vậy à?

Mặt Hào hầm hầm, ôm cánh tay dập nát vô bệnh viện. Trong đầu hắn lăm lăm, con bé đó là người gì, sao sức mạnh kinh khủng vậy. Trông nó bình thường, đi trong nắng, ăn uống cũng được mà. Kì vậy ta? Vô tới bệnh viện, bác sĩ chụp X quang cũng bất ngờ, xương bên trong nát gần như vụn. Họ nhanh chóng đưa Hào vô phòng phẫu thuật ngay, vì sắp xương bẻ nhỏ thế này rất lâu.

Học hết 5 tiết không thấy tên kia trở lại, Khiết Tâm hơi lo, nhưng thôi kệ, đánh nhẹ mà, chắc làm màu, mai cũng phải đi học thôi. Nghĩ vậy, cô lại vui vẻ ra về. Ra tới cổng đã thấy xe Vương chờ. Cô cười thật tươi, leo lên xe. Hôm nay, Vương không chở Tâm về nhà, mà chở cô đi dạo đường phố Đà Lạt về đêm. Đi tới đâu, Tâm cũng trầm trồ, thích thú. Cũng đúng thôi, suốt ngày không đi học thì ở nhà, cô có bao giờ có dịp đi dạo chơi thế này đâu. Họ dừng lại chợ đêm cho Tâm xuống dạo. Hai người đi sát bên nhau thật đẹp đôi. Thân ảnh anh âm ỉ, mặc áo thun body tay dài màu đen, gương mặt trắng bạch, tuy đẹp trai nhưng nhìn vào ai cũng cảm giác rét run, không dám tới gần. Khiết Tâm muốn mua đồ, mọi người đều xua tay, đuổi cô như đuổi tà. Cô cau mày, xoay nhìn Vương, chu mỏ giận dữ

- Anh không được đi ngang với em nữa, đi sau hoặc đi trước đi. Âm khí anh nặng quá ai cũng sợ, em không mua được gì hết á.

- Được!

Vương nở nụ cười tan chảy, xoa xoa đầu Tâm, rồi tự giác lui về phía sau, đút hai tay vào túi, nghiêng đầu nhìn cô. Tâm thờ phỉ phỉ, dậm chân xoay đi. Khi thấy anh tới gần, Tâm trừng mắt với anh ngay. Ở thì kẻ từ ngày lỡ in dấu lên đôi gò bồng thanh tân. Quí Vương nhà ta trở thành đứa trẻ nghe lời mẹ nhỏ

Bạn đang đọc truyện *Tìm Em Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Oán thái

Thấm thoát hai năm nữa trôi qua, Khiết Tâm đã được 18 tuổi. Cô càng ngày càng xinh đẹp, vẻ đẹp trong sáng và thánh thiện. Quý Vương càng yêu chiều Tâm hơn, hẹn đúng ngày sinh nhật sẽ cầu hôn cô.

Mười hai năm đèn sách, rồi Tâm cũng tốt nghiệp cấp ba loại giỏi. Cô chuẩn bị khăn gói lên đường vào thành phố thi đại học. Cứ tưởng nơi đây sẽ mở ra cánh cổng tương lai tươi sáng chờ Khiết Tâm, nhưng số phận rung rui cho lá phải rơi về cõi, tại nơi đây, cô đã gặp lại bác sĩ Chính, và oan khiên lại bắt đầu.

Khiết Tâm thi vô đại học y được Thành Phố, dường như được thừa hưởng zen di truyền, cô đỗ thủ khoa, nhận được học bổng toàn phần. Tâm chọn khoa sản, dưới sự hướng dẫn của giáo sư Chính. Qúi Vương sao có thể xa Tâm được, thế là anh cũng chuyển nhà, chọn xây căn villa biệt lập ở vùng ven thành phố. Nơi đây đất chật người đông, không khí ô nhiễm nên Vương khá mệt vì quá nhiều dương khí. Anh hầu như ở trong nhà, ngôi nhà được bao quanh bởi ao sen, trồng hoa Từ Liên xưa uể khí. Việc đưa đón Khiết Tâm giao lại cho Quân, được một thời gian cô thấy phiền quá, nên nhất quyết mua xe máy tự đi, Vương dù không thích cũng không dám trái ý nàng.

Do Tâm muốn tốt nghiệp mới lập gia đình nên Vương lại phải chờ. Những năm đầu học y cũng bình yên trôi qua, Khiết Tâm được cho đi thực tập trong bệnh viện phụ sản lớn của Thành Phố, mọi sóng gió lại bắt đầu.

Ngày đầu tiên, Tâm và vài người bạn có mặt tại sảnh của bệnh viện, họ được phát áo Blouse trắng, gắn bảng tên Thực tập sinh tên từng người. Bác sĩ chính sẽ khám, Tâm ở bên cạnh quan sát và ghi chép. Ngày đó, tầm 3 giờ 30, bệnh nhân thưa dần, chỉ còn một người phụ nữ cuối cùng đến khám thai.

Cô ấy khá trẻ, gương mặt nhợt nhạt, u ám, mắt lơ lơ thiếu sức sống. Cô ấy vào phòng mang theo hơi luồng khí lạnh dọc sống lưng, dù trong phòng khám chỉ lắp quạt trần, mà không khí đâu hề khá nóng. Bác sĩ cảm thấy có gì đó không ổn, nghĩ chắc bản thân cảm nắng, cô khám cho xong rồi mai xin nghỉ phép. Theo thông lệ, bác sĩ Ngoan đưa sổ qua cho Tâm, hỏi bệnh nhân vài câu, rồi viết giấy cho đi siêu âm. Bệnh nhân tên Nữ, rất kiêu lời, những câu hỏi của bác sĩ rất dài, mà Nữ chỉ ậm ừ "có, không". Khi cô ấy cầm giấy siêu âm mở cửa phòng đi ra, lúc này Tâm mới ghi xong và ngược lên cũng vừa nhìn thấy mảng đen trên vai người thai phụ, cô thoáng hốt hoảng, dụi dụi mắt nhìn lại thì thai phụ ấy đã đóng cửa ra ngoài. Tâm vội đứng lên, xin phép bác Ngoan đi ra ngoài chút xíu. Vì cũng hết bệnh nhân, nên bác gặt đầu đồng ý. Tâm cảm ơn, mở cửa chạy vội ra ngoài. Dọc theo hành lang bệnh viện đột nhiên lạnh ngắt, thai phụ kia đi tới đâu, đèn nơi ấy liền tắt. Từ phía sau, bóng dáng cô ấy lập lòe chớp tắt theo ánh đèn, nhưng thứ khiến Tâm hốt hoảng chính là trên vai cô ấy đang cồng một đứa bé sơ sinh. Sẽ là bình thường nếu người mẹ cồng con, đáng này, hai tay Nữ buông thõng, còn đứa trẻ kia bé xíu, trần trụi, trong suốt thấy cả bộ phận bên trong, người đầy vết thương, máu vẫn đang rỉ ra từ những vết thương kia, hai tay nó bé bằng hai que kem đang bầu vồ đầu Nữ. Dường như biết có người nhìn theo, nó xoay cái đầu ngoái lại nhìn Tâm, cả gương mặt chưa rõ nét, chỉ có hai con mắt màu đen to đùng ngay phần trán. Miệng cũng chỉ là đốm nhỏ, nhưng tiếng cười lại khanh khách khi gần khi xa. Khiết Tâm ú ớ, đứng hình vài giây và ngất xỉu.

Nữ vô phòng siêu âm, nằm lên giường, nhìn con mình qua hình ảnh trên màn hình, bắt giác cô khóc, không biết cô có đủ thời gian nhìn con ra đời khỏe mạnh hay không? Bác sĩ siêu âm tưởng cô lo sợ chuyện sanh nở, vừa rà máy siêu âm, vừa an ủi:

- Nín đi em, khóc ảnh hưởng tới con đấy. Bây giờ có thuốc tê không đau, không cần phải sợ. Sanh xong chịu khó kiêng cử 2, 3 tháng là lại đẹp thôi. Em mà khóc mệt người, mờ mắt, mau già nữa.

- Dạ, em cảm ơn bác. Em không sợ tê, em chỉ sợ không gặp được con. Hic...hic

- Nói vậy, em cứ ăn uống, giữ sức thì mẹ tròn con vuông thôi. Nhìn xem, bé đang múa trong bụng em này. Vui lên đi nhé!

- Dạ....em thấy rồi, em sẽ cố không nghĩ nữa. Cảm ơn bác lần nữa.

- Ủ! Xong rồi. Em chờ chút lấy kết quả.

- Dạ.

Nữ ra hành lang ngồi đợi, cả hành lang đều có đèn sáng, riêng chỗ cô thì không, Nữ ngồi đó đơn độc trong bóng đêm. Bên tai cô văng vẳng tiếng trẻ con cười nói "mẹ! ẵm....mẹ!ẵm...con, đừng bỏ con...hihihi. Mẹ....bỏ con...con giết con mẹ....hihi!"

Nữ hoảng sợ, bịt hai tai, lắc đầu lia lịa, miệng lầm nhảm đọc kinh, rồi lại sờ lên chiếc bụng nhô cao của mình thút thít. Một lúc sau, y tá mở cửa trao cho Nữ kết quả, Nữ cầm đem về cho bác sĩ Ngoan. Xem xét xong kết quả, bác Ngoan ghi chép vào sổ khám thai, dặn dò:

- Thai của em 37 tuần, có thể sanh bất cứ lúc nào, giờ em về quan sát con gò, hoặc nếu ra máu thì lập tức nhập viện nhé. Bé khỏe, mẹ hơi yếu, em bị thiếu máu nặng, về bổ sung thêm sắt, ăn uống nhiều vào để có sức sanh con. Đưa đầu lòng nên thời gian chuyển dạ sẽ mất sức lắm.

- Dạ!

Nữ vừa nói, vừa nhìn vào giường bệnh nơi Tâm đang nằm, mặt cô đanh lại, miệng nhếch lên tà ác mà chính bản thân Nữ cũng không biết. Cầm lại sổ khám thai, cô lặng lẽ đi ra về, mang theo hơi lạnh như thói tối âm ti lạnh lẽo.

Tâm tỉnh lại thì Nữ đã về. Cô hỏi bác Ngoan về thông tin bệnh nhân, nhưng sổ thì thai phụ cầm về rồi, muốn xem thông tin phải ra tra phòng nhập liệu, mà giờ đó thì mọi người đã về, nên Tâm đành đợi sáng mai. Bác Ngoan thắc mắc hỏi Tâm, cô gượng cười bảo chị ấy hình như bà con xa, mất liên lạc đã lâu, nên giờ muốn xem phải người quen thật không. Bác Ngoan mỉm cười, rồi thu dọn hai chị em cùng về, nói vài câu cho cô an tâm "em yên tâm, mai vô sớm chị nhờ phòng máy lục cho". Tâm cười hi hi tít mắt "dạ, em cảm ơn chị".

Đêm đó, về nhà rồi mà Khiết Tâm trần trọc không ngủ được. Cô bèn qua gõ cửa phòng Vương:

- Vào đi! Em tìm anh có gì sao vợ?

- Hử. Em có chuyện muốn hỏi anh.

- Ừ

- Anh là Qúi Vương, vậy anh có thể siêu độ cho vong hồn không?

- Siêu độ cần cao tăng, đọc kinh cầu siêu. Anh không phải cao tăng, và cũng không thuộc câu kinh nào cả.

- Sao em hỏi vậy? Lại thấy ai rồi phải không?

Tâm gật gật, ngược mắt vô tội nhìn Vương, rồi thờ dài, tự sà vào lòng anh, tay vô thức mân mê, dùng ngón tay vẽ vẽ những kí tự vô nghĩa lên ngực anh.

- Em trông thấy một thai nhi thương tích đầy mình, đu trên cổ một thai phụ, mà cô ấy đang mang thai con đầu lòng, nên em sợ cô ấy bị ám.

Vương cảm thấy thở không thông, hương thơm ngào vương vấn, da thịt tiếp xúc dù cách qua hai lớp vải, anh vẫn cảm nhận được sự mềm mại nhấp nhô của ai kia. Anh liền chụp bàn tay đang làm loạn của Tâm, cô hít thở nói.

- Ngày mai, anh sẽ theo em xem sao. Tuy không siêu độ được, nhưng anh có thể đưa vong hồn đến nơi họ thuộc về.

- Nơi họ thuộc về?

- Ủ! Địa ngục

- Há? Địa ngục?

Bạn đang đọc truyện *Tìm Em Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Ngày giỗ

Hôm sau, Vương chờ Tâm đến bệnh viện sớm, mùi uế khí trong khoa sanh xộc ra ngoài làm Vương thấy ngột ngạt, nhưng anh ráng chịu đựng, chờ Khiết Tâm. Xin được địa chỉ thai phụ hôm qua, cô nhanh chóng kêu Vương chờ đi. Ngồi bên ghế lái phụ, thấy mặt anh nhăn lại, thờ phỉ phờ một nhọc, Tâm liếc nhìn bệnh viện phía sau, rồi xoay nhìn anh suy nghĩ. Xe chạy ra ngoại ô thành phố, đi thẳng về khu Nhon Trạch, Đồng Nai. Nhà cô ấy xa vậy, chà trách sao đi khám thai trễ thế. Tâm lại nhìn qua Vương, sắc mặt anh càng nhợt nhạt. Vương mang linh lực thuần khiết, có thể xú uế của bà đẻ làm anh nhiễm độc, thêm vào dương khí quá thịnh, bắt anh chờ đi dưới ánh mặt trời gay gắt vậy không biết có sao không nữa.

- Vương! Hay anh chạy vô đường trồng cao su đi cho mát. Ngoài đây nắng quá.

- Chạy đường vòng xa lắm.

- Không sao, mình không gấp mà.

- Được! Nghe em.

Vương đánh lái, rẽ vào rừng cao su. Bóng cây rậm rạp, Vương cảm thấy dễ thở hơn, nhưng sắc mặt anh vẫn không ổn lắm. Nãy giờ, Tâm quan sát anh suốt, cô nhớ mình mang máu thuần khiết, có thể giải độc cho anh.

- Vương! Em mệt, hay mình tắt xe vô nghỉ chút đi.

- Được

Xe tắt hẳn vô rừng, Vương mệt mỏi, dựa ra ghế nhắm mắt. Tâm cắn môi mình chảy máu, quyết định chồm qua, hôn lên cánh môi nhợt nhạt, lạnh lẽo của anh. Vương bất ngờ, mở trừng mắt nhìn Tâm, Tâm cố cạy miệng, đưa máu vào miệng anh mà anh cứ trừng trừng nhìn cô. Bực quá, cô trèo qua, ngồi hẳn lên đùi của Vương, dùng hai tai bóp mặt anh, cúi xuống hôn tiếp. Tâm cúi xuống tự động nhắm mắt, không biết người kia trừng trừng nhìn mình. Sau một hai giây, Vương biến bị động thành chủ động, ôm eo lật người cô qua ghế lái phụ, hôn xuống ngẫu nhiên. Nếm được vị thanh tao ngọt ngào, Vương giật mình nhìn bờ môi sưng đỏ của Tâm:

- Em muốn làm gì?

- Khử độc cho anh. Anh cảm thấy đỡ hơn chưa?

- Em! Cô bé khờ này.

Xung quanh khu rừng nổi gió, mây đen giăng kín bầu trời, lá bay xào xạc. Vài bóng trắng đen lấp lờ ẩn hiện. Vương thật hết cách, tự cắn môi mình, áp sát người hôn Khiết Tâm, cửa kính xe hơi lập tức đổi sang màu đen, trong xe chỉ còn ánh đèn nhỏ trên trần. Tâm gầy nãy, đẩy Vương ra. Rõ ràng khờ rồi còn hôn nữa á, tên qui hão sắc này. Càng đẩy, Vương càng ghì chặt, áo của Tâm bắt đầu sộc sệt, hờ ra mảng da thịt trắng ngần. Ban đầu, Vương muốn trị thương cho cô, nhưng càng hôn càng nghiệm hương vị thơm tho, sạch sẽ, ngọt lành. Thế là anh tham lam mất mát, lừa dục vọng bùng phát dữ dội. Mỗi năm, tới ngày giỗ của mình, Vương sẽ bị lặp lại đau đớn của vạn tiền xuyên tim như năm xưa. Đó là lúc anh yếu đuối và đau khổ, mất nhân tính nhất. Do lo cho Tâm, nên Vương cố lết theo cô, với năng lực qui vương, xú uế kia có là gì. Tâm lại không biết, vô tình khơi lên dục hỏa của đàn ông, hương thơm gây nghiện, nỗi đau xé tim gan, đau vì bị phản bội làm anh phẫn nộ. Đất trời u ám, mưa giông âm ầm.

Vương cứ mất mát, tay lần mò vùng đồi núi xoa nắn, trượt dần xuống vùng eo thon, vô thắng nơi rậm rạp ẩm áp. Tâm mở trừng mắt lo sợ, nhưng cô bị pháp lực khống chế, không thể nhúc nhích lần kêu la. Bất giác, giọt nước mắt cô rơi. Tâm khóc không phải vì mình sắp bị làm nhục, mà khóc vì thương anh. Năng lực anh lớn như vậy, muốn có lúc nào cũng được, vậy mà Vương chỉ cung chiều, yêu thương mà không hề đòi hỏi. Chắc là anh nhịn khổ sở lắm. Nghĩ rồi Tâm buông xuôi, mặc anh càn quét khắp người cô.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Em Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 22: Vong linh không siêu thoát

Trông thấy những hạt trong suốt rơi ra từ đôi mắt trong veo, Vương bừng tỉnh, lật người lại. Anh tựa vào ghế lái, thờ hắt ra, xoa xoa mi tâm:

- Khiết Tâm! Xin lỗi em

Tâm ngồi dậy, sửa soạn lại áo của mình, cô không nói gì cả, chỉ lặng lẽ nhìn ra cửa sổ. Bên ngoài, mây đen đã tan đi, trời lại sáng trong. Vương nhìn Khiết Tâm cảm thấy đau lòng, anh nắm lấy bàn tay lạnh ngắt ướt mồ hôi của cô xoa xoa, nhìn Khiết Tâm rất ôn nhu:

- Mỗi năm đều có một ngày anh yếu nhất, và không kiểm soát được bản thân. Em muốn đánh, muốn mắng, hay làm anh bị thương cũng được, đừng im lặng chịu đựng, anh rất đau lòng.
- Vương! Có phải hôm nay là ngày giỗ của chúng ta?
- Sao....sao em biết?

- Em đoán. Em xem trong nhật kí của mẹ, mỗi lần tới ngày giỗ của ngoại, ba đều nhốt mình trong phòng uống rượu, khóc cười với nỗi đau không bao giờ phai phôi. Và anh cũng vậy, cứ tới ngày này, anh cũng nhốt mình trong phòng, gặm nhấm đau khổ. Em cũng lỡ mờ đoán ra sự việc, hôm nay thì em khẳng định. Vương! Em tha thứ cho anh, em hiểu những gì anh đã trải qua, suốt cả ngàn năm.

Vương nhìn Khiết Tâm thấm thiết hơn, "cô bé đã trưởng thành và suy nghĩ chín chắn rồi, chắc anh phải cưới em gấp quá". Vương xoa xoa đầu của Khiết Tâm, rồi xoay lên ghế lái, đạp ga rời đi.

Họ chạy xuyên vườn cao su, rẽ vào con đường đất nhỏ, chạy tầm thêm chục cây số mới thấy một ngôi nhà khá khang trang, nằm trơ trọi trên một khu đất trống. Xung quanh trồng rất nhiều cây xương rồng cao bằng cả thân người làm hàng rào. Ngôi nhà sơn màu xanh dương sáng, giữa trưa ban ngày nhưng trông vẫn rất âm u. Vương đậu xe dưới một gốc cây cao su, anh cảm thấy nơi đây ám khí quá nặng nề. Đôi con người màu vàng lóe sáng, như mắt mèo trong đêm. Khiết Tâm nhìn anh, cau mày lo lắng

- Vương! Có thật anh không sao? Em thấy đôi mắt anh sáng lắm.
- Nơi nào có ám khí. Mắt anh sẽ sáng, không sao đâu. Em nên cẩn thận, theo sát anh, biết không?

Khiết Tâm ngoan ngoãn gật đầu, Vương xoa đầu cô cung chiều, bước xuống xe mở cửa ghế lái phụ. Hai người cùng đi tới ngôi nhà. Khiết Tâm đứng trước cổng, trời vẫn nắng chang chang mà cô lại rùng mình, nổi hết cả da gà. Khiết Tâm ấn chuông, tiếng chuông cửa vang lên giai điệu tiếng nhạc của xe em bé, vang vọng xa xa như gọi hồn. Mặt Vương đỏ bừng, trắng bệch, anh cảm thấy ngột ngạt, nhưng vẫn trấn tĩnh, đứng bên cạnh quan sát xung quanh, bảo vệ Khiết Tâm. Một phụ nữ trung tuổi tất bật chạy ra, nhìn hai người khách xa lạ. Khiết Tâm nhanh nhẩu:

- Cháu chào cô. Cháu là bác sĩ bệnh viện phụ sản. Hôm qua chị ấy để quên hồ sơ tại bệnh viện, nhân viên điện thoại cho chị không được, nên cháu cảm xuống hộ ạ.

Người phụ nữ trung tuổi quan sát Khiết Tâm, thấy cô nàng trông cũng sáng sủa lương thiện, nên mở cổng mời vào nhà. Khiết Tâm và Vương ngồi trên bộ ghế gỗ chạm khắc tinh xảo, người phụ nữ pha trà, mời hai người rồi ngồi phía đối diện, nhìn Khiết Tâm thờ dài, ngó ra ngoài đàn xương rồng ánh nhìn xa xăm:

- Cháu là bác sĩ, cháu có thể cho cô biết tình hình con dâu của cô như thế nào không?
- Dạ, bác hỏi chị Nữ?
- Ủ! Nó là con dâu của cô. Mà gọi cô thôi. Bác nghe già lắm.
- Dạ! Theo như kết quả khám thì mọi việc bình thường, nhưng..... Cháu có chuyện này, nếu có gì không phải xin cô bỏ qua.
- Cháu nói đi.
- Dạ, hôm qua lúc chị ấy đi siêu âm, cháu thấy có một đứa trẻ, đúng hơn là bào thai du trên vai của chị.
- Sao? Nó....nó....vẫn đeo bám con nhỏ ư? Oan nghiệt, đúng là oan nghiệt. Huhuhu.

Người phụ nữ gào khóc, đập tay vào ngực mình thùm thụp. Khiết Tâm tính chạy tới ngăn bà tự làm hại bản thân thì đột nhiên ngoài sân vườn vang lên tràng cười the thé của trẻ con, tiếng như gần, như xa. Khiết Tâm dừng lại, khi nhìn ra ngoài vườn, sau rặng xương rồng lúc nhúc khối đen xì, đủ kích cỡ đang bò, đu trên cây cao su. Cô hoảng sợ vì hình hài chúng kì dị, gần giống với con người nhưng chưa phải người. Có khối rõ hình người nhất thì trên cơ thể nó toàn vết cắt nông sâu. Người phụ nữ cũng ngưng khóc, cùng nhìn ra cửa với đôi mắt đứng tròn, miệng ú ớ, tay bà chỉ chỉ. Đột nhiên, bà ngã lăn ra đất giật giật, miệng sùi bọt mép, mắt trợn ngược. Khiết Tâm hoàn hồn, vội nhào tới đỡ bà, cô sợ bà cắn lưỡi, nên nhắm mắt, liều đưa tay mình vào miệng bà. Cánh tay trắng nõn vừa kề mỗi người phụ nữ, đã bị ai kia nắm ghì lại. Vương nhìn Khiết Tâm với đôi con người vàng sáng quắc. Khiết Tâm hiểu ý, rút tay về, cúi đầu vịn về tà áo tò về hồi lỗi. Vương nhìn cô như vậy, gương mặt ít nhiều giãn ra. Anh đặt tay trên đầu người đàn bà trung tuổi truyền linh lực. Một lúc sau, bà trở lại bình thường, Vương lùi ra xa, chìa bàn tay về hướng bà, bà liền được nhắc bổng lên, đặt ngồi lại gần gần trên ghế. Vương đi ra cửa, nhìn quét một lượt nhiều khối đen bên ngoài, tiếng cười im bật, tất cả bọn chúng hoảng sợ, lui nhanh vào hư vô. Người phụ nữ thở hổn hển, từ từ mở mắt ra nhìn xung quanh, cảnh vật trở nên bình thường, bà mới an tâm ngồi thẳng lên. Tay bà run run cầm bình trà rót ra tách, rót mãi không xong. Khiết Tâm nhanh nhẩu chồm tới rót giúp bà tách trà uống định thần. Bà nhìn cô, nở nụ cười đón hậu cảm ơn. Bà hộp miệng trà, lấy lại bình tĩnh, rồi từ tốn kể lại câu chuyện của mình, về những vong linh không siêu thoát.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Em Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Oán hận

Những năm đầu thập niên 90, Hòa là bà mẹ nổi tiếng. Công việc đỡ đẻ này thuộc tổ nghiệp, mẹ truyền con nối, tuy còn trẻ, nhưng Hòa đỡ đẻ rất mát tay, những đứa trẻ Hòa đón chào đều đều bụ bẫm và dễ nuôi. Rồi Hòa lên thành phố học thêm về hộ sinh, kiến thức mang thai. Hòa về tự mở phòng mạch nhỏ nhỏ khám thai, kiểm luôn đỡ đẻ. Mỗi tháng, Hòa lên Thành Phố mua rất nhiều thuốc dưỡng thai về bán dần. Theo năm tháng, từ cái chòi lá đơn sơ, Hòa xây cất lên căn nhà 3 tầng khang trang.

Vào một đêm mưa gió, Hòa đang ngủ nghe tiếng đập cửa ầm ầm dồn dập, Hòa choàng vội áo khoác, cầm đèn pin ra mở cửa. Đứng trước cửa là một người đàn ông, đang diu một thai phụ. Cả hai đều ướt sũng nước mưa, riêng thai phụ hình như đã ngất xỉu, gục trên vai người đàn ông. Hòa vội tránh qua một bên, cho anh ta diu người phụ nữ vào.

Hoàng diu vợ mình nằm trên giường sinh, anh ta vuốt nước mưa trên mặt vợ, quay qua nhìn Hòa khẩn thiết.

- Xin chị cứu vợ em. Chúng em lỡ ăn cơm trước kêng, nhà em mà biết cô ấy mang thai sẽ không cho cưới. Chị xem, chị giúp cô ấy....

Hòa cau mày nhìn người thanh niên, rồi đi lại nhìn người phụ nữ, cô ấy khá trẻ, mặt mày nhợt nhạt, bụng hơi lùm xùm. Hòa vừa xem xét, vừa hỏi Hoàng:

- Thế thai được bao nhiêu tháng rồi? Cô ấy bị sao mà nằm im thín thút vậy.

- Dạ....dạ em cũng nói thật, thai 4 tháng chỉ ạ. Vợ em dại, đi ra thầy lang cắt thuốc trục thai. Từ tối tới giờ, cô ấy cứ kêu đau bụng, đau mỗi lúc một nhiều rồi ngất đi. Em thấy chờ đi bệnh viện thì xa quá, nên đến đây nhờ chị. Chị giúp tụi em với.

Hoàng nói xong, thò tay vào túi móc ra 2 chỉ vàng, được gói cẩn thận trong nhiều lớp giấy báo, quần bên ngoài bao xốp cũ kĩ. Cái thuở đó, hai chỉ vàng là cả một gia tài, Hòa thấy vàng lóa cả mắt, nhưng vẫn làm mặt tỉnh. Hòa đi lại, ần ần bụng người phụ nữ, dứt khoát coi hẳn 2 quần của người nọ. Hòa cúi nhìn hạ thân coi coi, "quả nhiên uống thuốc phá thai, thai đã chết đang xổ ra ngoài. Từ trước giờ, Hòa chưa đỡ ca nào thai lưu cả, thôi kệ lần này xem như làm phước, vừa giúp đời, vừa có tiền". Nghĩ vậy, Hòa lập tức đi lấy kẹp mỏ vịt, nong âm đ*o người áp phụ nữ, rồi thò tay kéo đứa bé ra. Đứa nhỏ khá to, Hòa loay hoay mãi chưa kéo được, vì tử cung không mở, nong mỏ vịt cũng không to được bao nhiêu, nếu cổ nông có khi rách rồi thủng tử cung người mẹ, Hòa dùng kéo y tế, cắt nhỏ đứa bé, lòi từng phần ra ngoài. "Đứa bé đã mất sẽ không cảm thấy đau, giờ phải giữ an toàn cho người mẹ. Hi hui một lúc, Hòa cũng lòi ra 2 cánh tay bé xiu. Hòa dùng kẹp, gấp vào chòm đen cổ lòi ra, cả thân hình đỏ hồng đầy vết xước tuột ra ngoài, không có hai tay. Hòa nhìn cả kinh. Đứa nhỏ này ít nhất 7, 8 tháng, làm gì 4 tháng. Bà cầm cái khay chứa xác thai nhi, đưa lại trưng mắt với Hoàng.

- Anh bảo 4 tháng à. Cỡ này ít nhất hơn 7 tháng, đã là một con người thật sự, con trai đấy. Đã không muốn nuôi sao còn để chi lớn rồi giết hả?

- Sao, vợ em bảo chỉ 4 tháng, em chỉ nghe cô ấy thôi ạ. Mà thôi chuyện cũng lỡ rồi. Chị thương tụi em thì thương cho trót, chị có cái hủ nào cho em đặt bé vào, đem đi chôn cất đàng hoàng, dù sao cũng là con ruột, em cũng đau xót lắm chị ạ.

Hoàng nhét vào tay Hòa 2 chỉ vàng, dúi thêm 100 ngàn. Mặt anh ta nhìn đứa bé không cảm xúc, ngược lại hồ hởi như trút được gánh nặng. Hoàng đi đến người phụ nữ, mặt đánh lại, môi nhếch lên, tay hần đặt lên phần bụng đã xẹp đi, môi hần nhếch lên gật gù. Hòa nhìn thái độ ông chồng hơi lạ, "nhưng kệ, hần chịu mang con về chôn cất coi như cũng còn có lương tâm" Hòa đi lại, chích kháng sinh vào cổ gái, rồi Hòa dẹp mỏ vịt, thay đồ, băng vệ sinh cho cô. Hòa quay lại nhìn hình hài không vẹn nguyên trên khay, lấy chỉ may lại cho cơ thể bé hoàn chỉnh, rồi tìm cái hủ thủy tinh Hòa hay muối dưa, đem rửa sạch, đặt cơ thể của đứa bé vào. Hòa thở dài buồn bã, trao lại cho Hoàng.

Bên ngoài, trời dần hửng sáng. Hoàng nhìn cô gái trên giường, rồi nhìn tới cái hủ, nhếch mép cười. Anh ta từ giả Hòa, bảo phải mang bé đi chôn kịp trời sáng, trưa sang đón vợ sau. Do đã cầm 2 chỉ vàng, thêm 100 ngàn nên Hòa đành đồng ý. Đầu biết bao tai họa ập đến từ nghiệp báo hôm nay.

Tối trưa, người phụ nữ tỉnh lại, nhìn ngó quanh. Cô ta sờ lên bụng mình đầy hoảng hốt, rồi ôm mặt khóc rung rức. Hòa vội đi lại, đưa cho cô gái ly nước gừng. Cô gái nhìn Hòa vui đôi mắt mờ đục, ngấn nước, miệng làm nhảm.

- Chị cứu em làm gì? Để em đi theo con em. Có làm ma, em sẽ theo ám nó, nó ác lắm...huhuhu

- Nín đi em, chuyện này chồng em cũng vì thương em thôi mà.

- Hahaha! Nó nói nó là chồng em phải không chị. Phải mà, với gương mặt hiền lành đó, ai mà không tin. Chị biết không, nó là Hoàng, một tay chuyên chặn dất gái qua nước B làm gái. Nó mê em, nó bắt cóc hãm hiếp em đến mang thai, nó đẻ thai lớn, ép em uống thuốc phá thai, dùng con em luyện Kumathon. Huhuhu. Chị ơi, có phải nó mang thằng bé đi rồi đúng không? Huhuhu! Đứa con bé nhỏ đáng thương của mẹ. Huhuhu!

Hòa thật sự chấn động khi nghe cô gái ấy kể. Hòa vỗ vỗ tay người phụ nữ, ân cần hỏi chuyện.

- Thế em tên gì? Nhà ở đâu? Chị kêu người nhà lên đón nhé.

- Em tên Linh, nhà ở tận cực nam chị ạ. Nhà em chỉ còn có mẹ già và 5 đứa em nheo nhóc, không ai làm ra tiền, làm sao đón em chị ơi. Em bị bắt cóc gần một năm trời, không biết mấy đứa em em sao rồi. Huhuhu!

Trời giữa trưa mà tay của Linh lạnh ngắt, Hòa nghĩ chắc do mới làm thủ thuật nên cơ thể hạ nhiệt độ. Mà ngồi nói với Linh này giờ, tự nhiên Hòa cứ thấy ớn lạnh dọc sống lưng. Hòa nhìn Linh cứ nhợt nhạt, trắng hơn bình thường, trong lòng cũng lo lo.

- Linh à, hay chị đưa em đi bệnh viện nhé. Trông em nhợt nhạt quá.

Linh cúi đầu, mái tóc rũ xuống che hết gương mặt. Hòa vừa hỏi xong, đột nhiên xung quanh vang lên tràng cười the thé hoang dại. Hòa chợt rùng mình, ngó xung quanh xem ai đang cười chọc phá mình đây. Chợt Linh lên tiếng:

- Em chết rồi, đi bệnh viện chi nữa. Há....há.....há.....

Hòa giật mình, té bật ra sàn đất, thật lúi nhìn trần trần vào thân ảnh Linh đang ngồi đó. Chợt cái đầu của Linh xoay hẳn 90 độ quay qua nhìn Hòa. Đôi mắt trắng dã, môi thâm tím, da mặt xám ngoét đang nở nụ cười man rợ. Hòa lắp bắp, lết thật lúi ra cửa.

- Sao lại vậy, rõ ràng em còn sống mà.....

- Hế....hế.....hế....còn sống mà chị lòi con tôi ra, tôi không phản ứng sao chị? Hế....hế.....hế...

- Chuyện cũng lỡ rồi, giờ em muốn sao? Chị đâu biết sự tình, sao em không ám cái thằng hại em ra nông nổi này, mà nhát chị hả?

- Hế....hế.....hế....

Sau tràng cười đó, đột nhiên Linh ngã vật xuống, từ mắt mũi miệng, thậm chí lỗ tai chảy ra thứ nước nhờn nhờn màu nâu, hôi thối nồng nặc. Hòa lúc này mới cử động được, vội chạy ra ngoài kêu hàng xóm.

Người dân bu đông, công an cũng vào cuộc. Hòa thuật lại chuyện đêm qua Hoàng mang Linh đến nhờ đỡ đẻ, rồi bỗng đứa bé đi không trở lại. Cô chỉ giúp người, không kịp hỏi địa chỉ nhà. Pháp y khám nghiệm, Linh mất hơn 24 tiếng, do uống thuốc phá thai bị băng huyết, nếu so với thời gian Hòa khai nghĩa là cô gái mất trước khi tới nhà của Hòa. Hiện tại thai đã xổ, có thể Hòa không biết Linh đã mất, đến sáng hôm sau mới phát hiện. Công an điều tra, tìm được người nhà của Linh lên đón cô về và truy nã tên Hoàng. Câu chuyện trôi qua hơn 30 năm mà tên Hoàng vẫn bật tìm.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Em Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Sám hối

Từ sau vụ đỡ đẻ kinh hoàng đó, Hòa cũng có tìm về gia đình Linh, một căn chòi nhỏ ọp ẹp nằm tận trong khu đồng không mông quạnh. Hòa biếu gia đình Linh hai chỉ vàng đã nhận của Hoàng, để mấy em của Linh có tiền ăn học. Vì vốn dĩ cô không biết sự tình, nên nhận tiền của tên ác ôn đó. Nay biết được gia cảnh của Linh, Hòa trao lại số vàng, âu muốn chuộc lại một phần nghiệp chướng.

Hòa cũng không hành nghề đỡ đẻ nữa. Thời gian trước lúc làm bà mụ, kì cốp cũng được ít vốn mua đất trồng cao su. Giờ bán mù cao su sống qua ngày cũng tạm ổn. Hòa lấy chồng, có bầu được 8 tháng thì chồng không may gặp nạn qua đời, Hòa sinh con trai, đặt tên Nhon, mong muốn con sống có nhân đức thiện lương. Hòa sống vậy nuôi con khôn lớn, cũng không tiến thêm bước nữa, cô sợ mệnh mình sát phu. Thời gian rảnh, Hòa hay đi nhặt xác thai nhi về tắm rửa chôn cất ở khu đất quanh nhà. Con trai của Hòa lớn lên thành phố học rồi cưới vợ trên đó, thỉnh thoảng mới về thăm mẹ.

Những thai nhi Hòa chôn cất ngày một nhiều, mà Hòa lại không lập bàn thờ siêu độ, chỉ cón cất nhen những đứa trẻ trở thành oán hồn, đu bám trên những cây cao su quanh nhà đùa nghịch, không siêu thoát được.

Nhon ở thành phố, học hành cũng giỏi nhưng đi làm toàn lương ba cọc ba đồng, anh chán nản, hợp tác với bạn đi buôn đồ bên nước T. Bên đó, có một loại thuốc có tên từ hà sa làm từ nhau thai. Nhưng gọi tên mỹ miều vậy thôi, hầu như 90% thuốc điều chế từ xác của thai nhi. Để tránh bị bắt vì buôn thuốc cấm, Nhân qua nước B, thỉnh Kumathon về nuôi, để làm ăn thuận lợi hơn. Oan gia ngõ hẹp, oán khí tích tụ từ hơn 30 năm trước giờ quay về nghiệp báo.

Nhân gặp và quen biết Nữ khi cả hai đi buôn thuốc. Họ làm đám cưới, không ở nhà bà Hòa, mà ở lại thành phố cho tiện việc buôn bán. Không hiểu sao từ khi mang thai, Nữ luôn cảm thấy bất an, như có ai đó luôn nhìn, theo dõi cô. Một đứa bé trai với hai cánh tay đứt lìa, trên người nhiều vết xước luôn kêu Nữ là mẹ, đòi cô dẫn đi chơi. Nữ không đồng ý là nó giật đứt, lao vào cào cấu khắp người cô, còn hăm dọa sẽ giết đứa bé trong bụng của Nữ.

Công việc của Nhân ngày càng bị trì trệ, anh quyết định qua nước B thỉnh Kumathong về nuôi. Kì lạ sau khi có Kumathong trong nhà, việc làm ăn của Nhân phát lên như điều gặp gió, anh còn gặp và cưới được Nữ, cô gái chịu thương chịu khó và ngoan hiền. Nhân đâu biết, chính bản mình đã tìm lại nghiệp duyên, gieo rắc quả báo lên đứa con bé nhỏ chưa kịp chào đời. Cha ăn mặn, con khát nước, phước báo nhân tiền không chừa một ai.

Giấc mơ về đứa bé đòi mạng cứ lặp đi lặp lại, khiến Nữ bị trầm cảm nặng, người vàng vọt và xanh xao. Cô tìm về nhà mẹ chồng, kể cho mẹ nghe về những giấc mơ kì lạ, cô tin bà Hòa đỡ đẻ nhiều năm như vậy, chắc sẽ hiểu sức khỏe và tâm lý thai phụ, sẽ tìm ra giải pháp cho cô, cho cháu nội chào đời an toàn. Bà Hòa chưng hửng khi nghe kể về đứa bé trai, bà ôm Nữ vào lòng, xoa dịu cô con dâu đáng thương. " Vì sao đã bao nhiêu năm trôi qua, bà đã chôn cất cả ngàn thai nhi, vẫn không thể chuộc lại lỗi lầm năm xưa?"

Khiết Tâm nghe bà Hòa kể xong cũng buồn thương cho gia đình bà. Cô xoay nhìn Vương khẩn thiết.

- Vương! Anh có thể....

- Không!

- Em chưa nói sao anh đã không rồi. Hừ....

- Anh hiểu em có tính thương người, nhưng em nên hiểu nhân quả tuần hoàn, đó là thuận theo lẽ trời, anh không thể nghịch thiên. Trong cõi trần thế, mọi sinh mạng đều có giá trị như nhau, cách họ lớn lên gieo nghiệp nào thì lãnh quả đó. Nếu em giúp người này, sẽ gieo bất công cho rất nhiều người khác.

Khiết Tâm nghe Vương nói quá đúng, cô không thể phản bác nên im lặng thờ dài, ngồi kế bên nắm tay bà Hòa an ủi.

- Bác yên tâm, ai làm thì người ấy chịu, đứa trẻ vô tội, sẽ không ai làm hại được bé. Bác cho con địa chỉ nhà chị Nữ, con sẽ gặp chị ấy, xem có giúp được gì không?

- Được vậy thì hay quá, cảm ơn hai cháu.

Bà Hòa ghi địa chỉ nhà thuê của con trai ở thành phố đưa cho Khiết Tâm. Vương và Tâm nhanh chóng rời đi. Trời cũng ngả về chiều, sắp tới thời khắc Vương yếu nhất, giờ tử của anh. Máu của Khiết Tâm lại có khả năng dẫn dụ ma quỷ, nên anh phải đưa Tâm về dinh thự nhanh nhất có thể.

Họ về đến biệt thự của Vương trời cũng sẩm tối, gió giông thổi vù vù, sấm chớp đùng đùng xẹt sáng cả bầu trời. Vừa chạy xe vào sân, chưa kịp chạy xuống hầm cất xe, Vương vội bước xuống xe, lập kết giới che chắn căn biệt thự. Vương đứng giữa sân, trên người bắt đầu xuất hiện nhiều vết thương, máu từ đó chảy ra thấm ướt bộ đồ anh đang mặc, nhiều giọt xuống sân có đẫm máu. Khiết Tâm bước xuống xe, nhìn thân ảnh nhuốm đầy máu của Vương há hốc kinh ngạc, cô đau lòng bụm miệng ngăn tiếng khóc. Dù có tưởng tượng bao nhiêu, cô cũng không thể hình dung nỗi đau anh chịu đựng lại tàn khốc như vậy. Máu của qui Vương đã thu hút rất nhiều yêu ma, chúng bu đầy quanh căn biệt thự, nhìn vào bên trong thềm thường. Vương quắc mắt quét một lượt. Đồi con người vàng sáng tối dần, chuyển thành màu đen nguyên thủy, linh lực của Vương về mức 0. Anh vội còi ả ướt máu của mình, choảng lên người Khiết Tâm, ôm cô vào nhà.

Làn da của Vương cũng chuyển màu vàng, chỉ chút vết thương xuất hiện, riêng ngay tim có một mũi tên như phát ra ánh sáng xanh rực rỡ. Quân nhìn Vương gât đầu, tay Quân nắm vào cây tên chuẩn bị rút ra. Máu từ tim quân Vương nhỏ giọt nhiều hơn, gió tiếp tục vùn vù, sấm chớp liên hồi. Trong nhà, Vương cắn chặt răng cố chịu đau đớn, gương mặt anh nhợt nhạt, mồ hôi rịn ra như tắm. Khiết Tâm cả kinh, chạy đến đẩy Quân ra.

- Anh làm gì vậy hả, muốn giết anh ấy sao?

- Khiết Tâm! Nếu không có mũi tên ánh sáng, chỉ một lúc nữa, khi trăng non xuất hiện, linh lực của Vương tụt tụt, ma quỷ sẽ tấn công vào đây.

- Thì kệ họ. Bọn họ sẽ giết được các anh sao. Nhưng anh đang giết Vương đó. Cả ngàn năm qua, các anh làm gì trong ngày này?

- Khiết Tâm! Nhiều năm trước, Vương sẽ ở trong căn hầm bí mật cho máu chảy, do trong hầm nên không yêu ma nào ngủi ra được. Hôm nay, hai người về muộn, bọn chúng đã đánh hơi ra, nên chỉ còn cách này thôi. Bọn anh không sao, nhưng em là người thường, em sẽ bị ăn mất linh hồn, hút cạn máu thuần khiết. Với sức mình anh, không đủ bảo vệ em, Khiết Tâm!

- Em không sợ, em tin em không làm gì họ, họ sẽ không hại em. Vốn dĩ họ từng là người, vì phần số nên ra thể thức khác.

- Khiết Tâm! Không phải họ đều từng là người. Có nhiều loại sinh ra đã là Quỷ, chuyên đi hút máu trình nữ gia tăng linh lực. Mà máu của em có thể tăng lên cả ngàn năm tu luyện, chúng rất thèm khát.

- Máu trình nữ thuần khiết có thể gia tăng linh lực cả ngàn năm?

- Ừ.

Khiết Tâm nghĩ gì đó, xoay người nhìn Vương suy yếu ngồi trên sofa. Bất giác mặt cô đỏ lên, đi lại nói nhỏ bên tai Quân. Anh trở mặt ngạc nhiên nhìn Tâm, nghĩ nghĩ rồi gật đầu. Quân đi tới, dìu Vương vào căn phòng bí mật, đỡ Vương nằm trên giường, chỉ cho Tâm sử dụng những nút điều khiển căn phòng. Quân nắm tay cô kéo ra cửa, dùng móng tay cắt ngang lòng bàn tay của Khiết Tâm, nhỏ máu xuống cửa. Rồi dùng áo thấm máu quả quân Vương nhỏ chồng lên. Hai giọt máu hòa hợp, tạo kết giới che chắn căn phòng khỏi sự đánh hơi của yêu ma. Quân ở bên ngoài, nói vọng vô.

- Em chăm sóc anh ấy cẩn thận, hiện tại Vương chỉ là người thường, bị thương rất nặng, không phải là qui Vương bất tử. Ngoài đây dù có xảy ra chuyện gì, em cũng không được ra ngoài, hiểu không?

Khiết Tâm nhìn Quân lòng đầy bất an, nhưng cô phải chăm sóc Vương, ở ngoài đó chỉ tỏ làm vương bạn Quân thêm

Bạn đang đọc truyện *Tìm Em Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Nguyên từ bỏ thân xử nữ

Lúc này, Vương đã bất tỉnh nhân sự, trông anh chỉ thoi thóp thở như hấp hối. Khiết Tâm coi đồ của Vương, trên người anh vô số lỗ đang chảy máu. Thế mới biết trước kia Vương đã chết thế thảm ra sao. Máu chảy ướt cả sàn, người Vương nhợt nhạt trắng như xác chết. Khiết Tâm gục khóc trên người anh. Đã biết hôm nay là ngày yếu nhất của mình, sao còn chờ cô đi chứ. Anh bất chấp nguy hiểm chỉ vì tính hiếu kì của cô, còn bản thân cô hình như chỉ biết nhận từ Vương, chưa bao giờ tìm hiểu và đồng cảm với anh.

- Vương! Đêm nay, có thiên nguyệt làm chứng. Em, nhân danh là thánh nữ, em nguyện lòng trao cho anh dòng máu trong sạch, thuần khiết và cả tâm thân xử nữ. Từ nay về sau, em không còn là thánh nữ, em chỉ là con người bình thường, là cung nữ hầu cận quân vương ngàn đời, không oán, không hối.

Khiết Tâm hôn lên môi Vương, nụ hôn đầm nước mắt, hút ra mùi tên ánh sáng từ tim anh. Cô cầm đầu tên, lần thứ 2 đâm vào tim mình. Khiết Tâm áp sát, nằm sấp trên người Vương, hai cơ thể trần trụi giao thoa. Máu từ tim của Khiết Tâm từng giọt thấm vào tim quân Vương, đó thấm nồng nàn tình yêu sâu đậm, làm liền lỗ hổng của mùi tên ánh sáng, làm lành dấu vết thù hận đau thương. Nếu lúc trước nhỏ máu vào miệng có thể thanh lọc cho Vương, thì lần này, Khiết Tâm truyền máu trực tiếp vào thẳng buồng tim, chấp nhận phá tâm thân xử nữ, cho Vương linh lực chính đạo thuần túy ngàn năm.

Hơi ấm từ cơ thể xử nữ của Khiết Tâm làm cơ thể Vương ấm lại, tỏa ra thứ ánh sáng rực rỡ chói lóa. Cả căn biệt thự lóe lên thứ ánh sáng chói mắt, thiêu rụi các yêu ma đang đến gần. Bọn chúng hoảng loạn lần đi vào màn đêm đen đặc. Quân đứng giữa sân, nhìn ánh quang soi sáng ngôi nhà nhếch môi cười. Anh từng từng đi vào nhà, vô phòng ngủ.

- Đêm nay cũng được ngon giấc.

Trong gian phòng bí mật, Vương bình tĩnh sau cơn đau thương. Cảm thấy có sự tiếp xúc tron lảng, mịn màng, Vương ngốc đầu nhìn, thêm một lần trào máu mũi vì ai kia đang nằm trên người anh ngủ ngon lành, lại còn thoát y 100%. Vương thở hắt ra, đột nhiên căn phòng rung rinh như động đất. Vương cau mày suy nghĩ.

- " Quái, sao mình cảm thấy khỏe hơn hẳn, linh lực tăng lên rất nhiều, đang lý ra sau ngày này phải mệt mỏi lắm chứ. Mà cô bé này, sao nằm ngủ gì kì vậy hả? Có sợ ma muốn ôm anh thì cũng nên mặc đồ đàng hoàng chứ. Khiết Tâm! Dậy đi em, trời sáng rồi. Khiết Tâm!

Kêu mãi mà Tâm vẫn ngủ, Vương cau mày cảm thấy không ổn. Anh lật người, đặt Tâm nằm trên giường. Lúc này, anh mới chiêm ngưỡng hết vẻ xuân sắc của thiếu nữ. Cơ thể trắng nõn, mịn màng. Đôi gò bồng no tròn, điểm xuất đôi hoa anh đào thật nhức nhối. Vùng bụng phẳng tron mịn, cuối cùng nơi hoa nguyệt lộ ra không che đậy, làm yết hầu của Vương giật lên xuống. Từng làm bậc đế vương, thường thức qua bao nhiêu cung tần mỹ nữ, thế mà giờ đây anh lại khó kiềm chế mình, anh rất, rất muốn khám Khiết Tâm vào mình, hòa tan nhục thể. Vương thở hắt ra, ngra cổ tự nguyện rửa chính mình "nhìn, phải nhìn, không được vẫy bấn em!". Vương đứng phắt dậy, mặc lại quần áo chỉnh tề, cố điều chỉnh cảm xúc. Anh nhặt đồ của Khiết Tâm, đặt lên tủ đầu giường, ngồi bên giường, kéo mền che lại thân thể hấp dẫn kia, nhìn Khiết Tâm. Anh nghi hoặc, vội vén lọn tóc đang che vùng tuyết lê, trên đó quả nhiên có vết bớt nhỏ mờ hình mũi tên. Vương tròn mắt cả kinh. Anh đưa tay, đặt lên ngực trái của Tâm. Cảm giác cảm sờ trực tiếp nơi non mềm ấy thật dễ mê. Anh khó mà thoát khỏi ám dục, nên Vương tự đâm vào mặt mình đến rách miệng. Anh xoay mặt nơi khác, dùng linh lực hút ra mùi tên ánh sáng từ trái tim của Khiết Tâm.

- "Cô bé ngốc này, em có bao nhiêu máu mà cho anh hết lần này đến lần khác hả? Em có biết máu của em quý hơn nhiều so với sinh mạng của qui Vương không? ".

Đang làm bầm, bên ngoài Quân gõ cửa.

- Nay Vương! Tôi biết ngài sức khỏe dẻo dai, nhưng làm ơn nhẹ nhàng thôi được không. Tôi đang ngủ mà động đất hoài sao tôi ngủ được. Khiết Tâm là con người đó.

- Người còn dám nói. Đợi ta trị thương cho nàng xong. Ta sẽ trị tội người.

- Ban thường chứ. Từ nay về sau, ngài sẽ không phải chịu đau vì ngày giỗ của mình, lại có được người thương. Sao lại trị tội tôi. Hey ya, thôi tôi đi ngủ đây, ngài từ từ mà suy nghĩ xem tôi nói đúng không? Thiệt là.

- Người!!!!

Bên trong, Khiết Tâm từ từ mở mắt. Nhìn sườn mặt nam tính của ai kia thật chết nửa hồn người. Tâm nhồn miệng cười yếu ớt.

- Vương! Cuối cùng anh đã không sao

Bạn đang đọc truyện *Tìm Em Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Máu mủ

Vương xoay người ngồi trên giường, ôm chặt lấy Khiết Tâm, siết chặt như muốn khám cô vào sâu trong người mình. Sức Vương được tiếp thêm máu của thánh nữ, nên linh lực tăng rất nhiều, chỉ siết nhẹ mà Khiết Tâm ngạt thở, mặt đỏ gay mà Vương không hay biết. Đến khi Tâm rú xuống trên vai anh, anh mới hoảng hồn. Vương mặc lại đồ cho cô, bồng cô ra xe

chờ thẳng đến bệnh viện. Hôm đó, trùng hợp là ca trực của bác sĩ Chinh. Duyên phận cha con đều bị ràng buộc bởi sợi dây vô tình của tạo hóa, tình máu mủ. Nhìn cô học trò thường ngày thông minh lanh lợi, giờ nhợt nhạt nằm trên giường bệnh, tự nhiên trong lòng bác sĩ Chinh chột đau nhói, như cái ngày ông bất lực nhìn Nguyệt chạy vào rừng sâu.

- Bệnh nhân không đo được huyết áp, đồng tử giãn, nhịp tim chỉ có 60 lần trên phút, chết lâm sàng. Dự đoán nguyên nhân mất máu.
- Cho xét nghiệm truyền máu gấp.
- Thưa bác sĩ, bệnh nhân máu ORH -, nhóm hiếm mà bệnh viện không đủ nhóm máu đó.
- Nhóm ORH- sao???? Lấy của tôi đi. Máu của tôi chính là ORH- đây.
- Nhưng thưa bác sĩ, tuổi người đã cao. Mà bệnh nhân cần hơn gần 500 ml máu....
- Tôi là bác sĩ, tôi tự biết tình trạng của mình. Cô có lấy máu không? Máu mất đi sẽ tái tạo lại, con người mất đi là vĩnh viễn, hiểu không?

Nữ y tá nhìn vị giáo sư bác sĩ già đầy thân phục. Cô vội lấy dụng cụ, trích máu của bác sĩ truyền cho Khiết Tâm. Bên ngoài, rất nhiều vong linh bu quanh bệnh viện, khiến gian phòng cấp cứu u ám nặng nề. Cũng may là có Vương canh chừng, nên những ác linh không thể ăn linh hồn của cô.

Sau 4 tiếng cấp cứu, cuối cùng Khiết Tâm cũng vượt qua cơn nguy hiểm, đẩy ra phòng hồi sức. Vị bác sĩ già mệt mỏi đi ra, tháo kính xoa xoa mi tâm. Vương đứng lên, đi lại nhìn ông.

- Cô ấy sao rồi?
- Bệnh nhân tạm thời đã qua cơn nguy kịch, nhưng do mất quá nhiều máu, nên phải nghỉ ngơi, tịnh dưỡng cho tốt. Thời gian từ 6 tháng tới 1 năm.
- Lâu vậy à?
- Đúng vậy, tuy máu tái tạo được, nhưng cần thời gian.
- Tôi hiểu rồi, cảm ơn bác sĩ.

Bác sĩ Chinh nhìn Vương, ông cảm thấy người này nhìn bề ngoài lạnh lùng hơn người, nhưng qua cách hỏi thăm, ông biết chàng ta rất yêu học trò của mình, nên ông rất có cảm tình. Bác sĩ vỗ vỗ vai Vương an ủi, làm cho Vương vô tình thấy lại những việc ông đã làm, từ lúc còn ở nước B, rồi hòa bình, chính ông cưỡng bức con gái mình, sinh ra Khiết Tâm. Từng mảng kí ức tái hiện. Vương giận dữ, nắm tay thành nắm, tính hỏi tội vị giáo sư kia "đám vấy bẩn Nguyệt", nhưng chưa kịp thì ông đã ngất xỉu. Giáo sư Chinh được đẩy vào phòng hồi sức cấp cứu. Do tuổi đã cao, lại cho quá nhiều máu nên ông bị hạ canxi nghiêm trọng, cứu người lại hại thân. Sau một hồi truyền nước biển, giáo sư Chinh cũng tạm ổn. Vương đứng bên ngoài, nhìn ông qua lớp cửa kính thờ dài, hai tay đút túi quần lững thững bước về phòng của Khiết Tâm.

Tại đất nước B.

Heng bây giờ đã thành thầy phù thủy cao tay ẩn. Hoàng mang chính con ruột của mình cho Heng luyện ngãi hải nhi. Hắn trở về với búp bê Kumthong. Thời gian đầu, công việc làm ăn rất khấm khá, Hoàng đi khắp các tỉnh thành vùn quê xa xôi, chiêu dụ phụ nữ bán cho ổ chứa. Lúc hần đi gần còn chăm sóc Kumathong đang hoàng, nhưng rồi những chuyến đi xa, xuyên Việt thường xuyên hơn, nên hần lơ là búp bê, lâu lâu mới mua về vài thùng sữa, chất đóng đồ chơi để đó cho xong trách nhiệm. Bé cảm thấy bị bỏ rơi, nên bắt đầu giận dỗi. Những tháng ngày bị nhốt trong nhà, bé đập phá đồ đạc, gào khóc, nhưng tên Hoàng vẫn dửng dưng không biết. Công việc của hần bị ngưng trệ, nhiều động ồ bị phá, đường dây bị sập. Hần mới nhếch nhác về nhà, sửa soạn qua nước B thỉnh Kumar khác, vì hần nghĩ búp bê của hần đã hết linh.

Nghĩ là làm, Hoàng đặt xe qua nước B, mình hần lái xe jip băng rừng gập lảo phù thủy Heng. Hoàng đi từ thành phố qua nước B thì trời đã tối. Nhưng hần nôn nóng đổi con của mình, nên một mình băng rừng trong đêm. Xe đang chạy bon bon, đột nhiên tắt máy. Trời đêm mù mịt 1 không có trăng, cả khu vực tối đen như mực. Hoàng lấy đèn pin ra xe xét, mở nắp capo chỉ thấy khói bốc lên, hần xem chút bị sặc. Coi coi cũng đành bó tay, mà nhìn xung quanh toàn cây cối rậm rạp. Hoàng đánh lái vòng, mắc giữa hai thân cây ngủ, chờ trời sáng, nhờ dân địa phương sửa xe.

Hoàng ngủ được một giấc, đột nhiên anh cảm thấy mặt mình lạnh lạnh, như ai đang rưới nước lên mặt mình. Anh mở mắt ra thì chẳng thấy ai. Sờ lên mặt quả thật dính nước, thứ nước rít rít và khai ngấy. "Quái, không lẽ chìm đài, mà đài gì lắm thế". Nghĩ xong, hần chúi chúi tay vào áo, nằm xuống ngủ tiếp. Lần này, hần vừa chớp mắt, xung quanh vang lên tràng cười the thé của trẻ con, vang vọng rõ to trên những cành cây. Hoàng mở mắt, ngồi bật dậy, đi ra xe ôm em Kumarthong để bảo vệ mình.

Tiếng cười im bật, Hoàng thở phào, ôm búp bê tính nằm ngủ thì tiếng khóc "oe...oe..." vang lên, tiếng gào la khát sữa, đau đớn như vang đến từ địa ngục. Hoàng ôm ghì con búp bê, nhắm mắt cố ngủ mà mồ hôi tuôn ròng ròng.

Đột nhiên, anh có cảm giác búp bê chuyển động. Anh cúi xuống, thấy đầu con Kumarthong đã xoay 180 độ, đang nhìn anh bằng đôi mắt đỏ hoe giận dữ. Hoàng giật mình, quăng nó xuống đất, miệng ứ ớ không la nổi.

Dưới đất, thân ảnh con búp bê tự đứng bằng hai chân, mặt nó lúc này đen ác, sống động như người thật. Miệng nó nhóp nhép cười man dại. Nó đưa hai tay lên bước về phía Hoàng đòi ẵm

- Ba...ba....ẵm

Hoàng thật sự hoảng, anh kéo vòng tròn kín người, miệng lẩm nhẩm đọc kinh. Con Kumarthong cười the thé.

- Ba đọc làm gì, không làm gì được tôi đâu. Tôi mà đau đầu quá là ba không yên đâu. Hé...hé...hé..

- Con trai! Ba yêu thương con như vậy, đừng nhát ba.

- Yêu thương mà ông bỏ bê tôi, thỉnh thoảng thì vài món đồ. Giờ còn muốn đổi tôi với đứa khác. Há....há....há....

- Không phải, ba chỉ muốn thầy cho con thêm pháp lực, cho con mạnh thêm chứ đâu phải đổi con.

- Hahahaha. Bao nhiêu năm mà vẫn xạo. Thế mẹ tôi đâu?

- Mẹ con, mẹ con hỏi lão Heng ấy, sao ba biết được?

- Ông không biết còn ai biết. Chính ông dùng tiền mua chuộc người ra trục tôi ra, mang xác tôi đi luyện bùa, làm tôi không thể siêu thoát. Giờ tôi muốn mẹ cũng không được sao hả?

Hải Nhi rít lên, bé vừa đi, vừa lột hết quần áo trên người, lộ ra thân hình bé nhỏ chi chít vết cắt. Nhất là ở hai cánh tay là vết cắt sâu khiến chúng như lật lĩa. Hoàng kéo áo lau mồ hôi,

giờ này, hẳn chỉ còn cách năn nỉ, xin chút lòng thương từ tình máu mủ. Hẳn biết một khi Kumarthong phản chủ, thì sẽ không ai sống sót.

Hải Nhi đi gần tới Hoàng, nghe hẳn kêu khóc xum ba - con thì khựng lại. Trên gương mặt non tơ đăm chiêu suy nghĩ. Hoàng mừng thầm vì chắc bé nghĩ lại rồi. Hẳn rón rén leo xuống võng, bỏ lại chỗ xe jip, định bụng lấy dao găm trong balo, phòng khi bị tấn công sẽ chống trả. Dù gì cũng là một hồn ma trong thân xác búp bê bé xíu. Hẳn là người lớn, không tin chống không lại.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Em Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Oán nghiệp

Hoàng lục trong balo con dao găm, nhét túi áo, xoay người nhìn con búp bê già là:

- Giờ hai ba con mình ở đây chờ tới sáng, ba nhờ dân địa phương chờ chúng ta tới thầy Heng, gia tăng ma lực cho con.

Thằng bé nghe nhắc tên Heng sực tỉnh. Thân người nó đứng yên, cái đầu xoay 180 độ nhìn tên Hoàng. Lúc này, cả người bé không còn trong hình dáng búp bê nữa, mà là thân xác đứa trẻ sơ sinh biết đứng. Nó chành miệng ra cười. Cái miệng be bé, không có răng. Trên gương mặt dù đầy đủ bộ phận nhưng rất mờ nhạt, làn da trong suốt thấy luôn lục phủ ngũ tạng bên trong. Nó tiến về phía Hoàng với đôi mắt đen vô hồn, thân mình ngược với đầu. Hoàng cầm con dao đưa trước ngực thủ thế.

- Con trai, con lên võng nằm đi. Ba ngủ trên xe cũng được.

- Oa.....oa.....tráaaaaaaa.....mẹ.....chooooo.....tôiiiiii

Oe.....oe.....hé.....hé.....hé.....mạng đổi mạng....hé.....hé....

- Con đừng qua đây.....

Hoàng chui vô xe, đóng cửa, vắn thủ con dao trước ngực. Đứa bé vắn đi ngược về phía hẳn. Bé không cười nữa mà khóc...

- Oe.....oe.....oe...baaaa.....ăm..

Ba....bỏ.....connnnnn. Oe.....oe.. Ba giết connnn. Connnnn.....giếtttttt baaaa. Hé...hé....hé.....

Đứa trẻ không đi nữa mà bay tới. Hoàng nhắm mắt, chìa cây dao ra, cắm vào người con búp bê. Hẳn mờ mắt, hoảng sợ buông con dao, lết thụt lùi về phía sau. Gương mặt đứa bé trai đánh lại nhìn hẳn, trên da thịt bắt đầu thối rữa, làn da bé búng beo bốc mùi thối nồng nặc. Cánh tay bé xiu tụt rút con dao cắm vào lưng mình. Thân mình nó xoay 180 độ khớp với gương mặt. Nhìn con từ phía trước, Hoàng có thể thấy rõ trái tim non nớt đạo thành thục sau lớp da trong suốt. Dù rất muốn đâm vào trái tim đó, nhưng con dao thì đang trên tay bé. Hoàng mở to mắt nuốt khan, nhìn con dao găm, rồi nhìn tới trái tim con. Đứa bé tiến về phía ba của mình, nó nhảy lên, dùng hai tay cầm con dao cắm phập vào ngực của Hoàng. Do ở trong xe, nên Hoàng nên còn đường lui. Hẳn ôm lấy ngực hẳn, trừng mắt nhìn Kumarthong. Đứa bé dùng hai cánh tay của mình xoay mũi dao, vắn lên vắn xuống. Tên Hoàng vẫn tròn trĩnh, miệng trào máu tươi, người giật giật, ngã nghiêng nhìn đứa bé trước mặt. Đứa bé rút dao, nhảy lên vai hẳn, tiếp tục chặt xuống. Mỗi nhát chặt, hẳn lại giật lên, đến khi phần vai khớp nổi cánh tay hẳn nát bấy, không nhìn ra hình dạng, cánh tay hẳn cũng lìa thành đồng thịt bằm. Đứa bé nhảy xuống đất, đẩy nhẹ phần cánh tay đang ôm ngực tên Hoàng, nó liền rút xuống đất trắng bệch. Do hẳn ngã nghiêng nên bé không chặt được tay bên kia, nhưng cũng phần nào trả được thù. Nó nhìn mặt ba nó, dùng bàn tay bé xíu sờ lên gương mặt đang kinh hãi với đôi mắt mở to, cất lên tràng cười khanh khách lạnh lẽo.

Gà rừng gáy ồ...ồ...o báo hiệu mặt trời lên. Con Kumarthong ngược nhìn bầu trời hừng đông. gương mặt nó hòa hoãn, hiền lành đáng yêu như đứa trẻ mới sinh. Trong ba lô của tên Hoàng lúc hẳn lục dao găm rơi ra tẩm danh thiếp của bà Hòa. Bé Kumarthong cầm tấm thẻ to hơn bàn tay bé, nghiêng nghiêng đầu xem chúng viết gì, mà bé đâu có biết chữ. Một lúc nó nghĩ ra gì đó, nhét vào ngực búp bê, chỗ bị dao đâm rách khi nãy, tiếp tục cười vui vẻ, hòa vào gió, vào nắng và biển mất.

Sáng sớm, dân địa phương đi rừng đã phát hiện ra xác tên Hoàng bên cạnh em bé Kumarthong, họ báo cảnh sát. Cảnh sát giải quyết thi thể của Hoàng, còn bé Kumarthong, dân giao lại cho thầy Heng. Cả khu này có mình thầy Heng, nên giao cho thầy là an ổn nhất. Nghiệp duyên xui khiến Nhon qua thành ngay em Kumarthong này đem về nuôi. Thế là cả gia đình bà Hòa bắt đầu ngày tháng trả nợ oán nghiệp từ nhiều năm trước.

Sau vài ngày nằm viện, sức khỏe của Khiết Tâm dần bình phục, cô được Vương nhanh chóng đón về nhà, vì bệnh viện nhiều xú uế, mà máu và linh hồn của Khiết Tâm rõ ràng là môi ngon như yêu, nên đưa nàng về biệt thự là tốt nhất. Khiết Tâm nghỉ ngơi cũng không yên, cô cứ canh cánh về việc của bà Hòa và Nữ. Cô rón rén ra vườn, lên nhìn Vương, muốn nói nhưng rồi lại thôi. Vương thừa biết cô nàng muốn gì, nên đặt tách trà sen xuống, đặng lẳng.

- Khiết Tâm! Em qua đây.

- Dạ.

- Sắc mặt tốt hơn rồi, tính ra máu con người cũng hay nhì. Ông bác sĩ già đó xem như cũng có ích.

- Bác sĩ già???

- Tên Chinh cho em máu. Em đó, máu của em rất quý. Lần nào cũng tự ý quyết định, cũng may lần này có hẳn, nếu không, anh phải sống sao hả? Tiếp tục tìm em cả ngàn năm?

- Khoan. Ý anh là giáo sư Chinh?

- Chinh hẳn.

- Trời, sao giờ anh mới nói. Ông ấy là thầy của em. Là vị giáo sư tiến sĩ đáng kính. Thầy cứu em, vậy mà em khỏe bữa giờ cũng chưa gửi lời cảm ơn. Anh thiệt là....

- Đáng kính sao? Hẳn ta đã vậy bản Nguyệt, cường bức mẹ em đó.

- Vương! Sao anh biết. Ông ấy không...không phải là người như vậy. Những gì em biết về thầy rất chuẩn mực. Thầy có người yêu cùng đi kháng chiến, không đến được với nhau rồi thầy ở vậy, không lấy vợ vì không thể yêu ai. Làm sao...sao lại liên quan đến ngoại và mẹ. Anh...anh có làm không?

- Khiết Tâm, trong lúc hấn vịn vai anh, anh đã thấy quá khứ của hấn. Em biết năng lực của Qui Vương không làm được. Anh nghĩ có thể em là con gái của hấn.

Khiết Tâm thật sự chấn động, cô ngồi phịch xuống ghế, như không thể tin những gì mình vừa nghe. Ba....là ba sao? Tuổi của thầy làm ông của mình, sao có thể làm ba? Vấy bản ngoại, còn cường hiếp mẹ? Trời trêu người, bản thân mình lại sinh ra trong vòng loạn luân oan nghiệt? Không, không thể, mình sẽ đi hỏi thầy, chính thầy mới là người có câu trả lời chính xác nhất.

Khiết Tâm vô nhà, khoác áo muốn tới nhà Giáo sư Chinh. Vương nắm tay cô giữ lại.

- Em muốn đi đâu?

- Em phải đi gặp ông ấy hỏi cho ra lẽ. Mọi sự suy đoán đều là khách quan bên ngoài.

- Anh không đoán, anh thấy....

- Cũng vậy, nếu ông ấy đúng thật là ba của em, ít ra..cũng nên cho em câu trả lời thỏa đáng.

- Được. Chờ anh, anh đưa em đi.

- Dạ.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Em Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.